

A photograph of a person wearing a white long-sleeved shirt, with their hands held out flat, palms facing up. The person is wearing a watch on their left wrist. The background is dark and out of focus.

เกิดด้วยสองมือยาย

พระรังสฤษฎ์ อิทฺธิจินฺตโก

เกิดด้วยสองมือยาย

โดย

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก

พระธรรมเทศนาในงานบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

(เมื่อวันที่ ๒, ๕, ๑๒ ตุลาคม, ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

และ ๑๔ มีนาคม, ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔)

คณะศิษยานุศิษย์
จัดพิมพ์เป็นธรรมบรรณาการ
น้อมบูชาธรรม แต่...

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย
เนื่องในวาระวันคล้ายวันเกิดครบ ๙๙ ปี
วันเสาร์ที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

เกิดด้วยสองมือยาย	โดย พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก	
ที่ปรึกษา	พระภวานาวีรียคุณ พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก พระมหาเสถียร สุวณฺณฐิติโต ป.ธ. ๙ พระวิชิต ผาสุกวาโส คุณอารีพันธุ์ ตรือนุสรณ์	พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ. ๙ พระสมห์อำนวยการ มณีสกโก พระอดีตคุณ จิตวโร
กองบรรณาธิการ	ประภาศรี บุญสุข รพีพร ขอบชล จินดา ช่วยเกิด	อรนุช จิตญาณพร นิรมล เตียงพิทยาการ อรอนงค์ เกิดรักษ์
ศิลปกรรม	ประสิทธิ์ มังคลิกุล	
รูปเล่ม	พระมหากมลชัย กมโล ป.ธ. ๖	
ภาพ	กองสื่อธรรมะ, ศูนย์ภาพนิ่ง สำนักสื่อสารองค์กร	
พิมพ์ครั้งที่ ๑	วันคล้ายวันเกิดคุณยายอาจารย์ฯ ครบ ๙๙ ปี วันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑	
จำนวนพิมพ์	๑๐,๐๐๐ เล่ม	
ลิขสิทธิ์	มูลนิธิธรรมกาย ๔๐ หมู่ ๘ ต. คลองสอง อ. คลองหลวง จ. ปทุมธานี ๑๒๑๒๐ โทร. (066-2)901-0940-9, 524-0257-94	
พิมพ์ที่	บริษัท พีวีพี ซัพพลายส์ จำกัด ๕๔-๕๕ หมู่บ้านธรากร ถ. สุขาภิบาล ๓ แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐	

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก

เกิดด้วยสองมือยาย.- - ปทุมธานี : มูลนิธิธรรมกาย, ๒๕๕๑.

๓๗๖ หน้า.

1. อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง. I. ชื่อเรื่อง

294.30922

ISBN : 978-974-13-8825-7

คำนำ

กว่าจะมา เป็น “วัดพระธรรมกาย” วัดที่สะอาด มีระบบระเบียบ เป็นวัดปฏิบัติภาวนา และเป็นวัดที่มีการเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ และทั่วโลก ก็เพราะรากฐานอันมั่นคงที่คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ท่านได้วางไว้ให้ ด้วยการสร้างคน สร้างงาน และด้วยวิสัยทัศน์อันกว้างไกล จากธรรมกายในของท่าน

“เกิดด้วยสองมือยาย” เล่มนี้เป็นอีกทัศนะหนึ่งของบุคคลที่มีโอกาสอยู่ใกล้ ๆ คุณยายอาจารย์ฯ ในยุคบุกเบิกสร้างวัด ได้รับการพำสอน และฝึกฝนอบรมตน จากท่าน แล้วนำมาสร้างงานก่อให้เกิดเป็นผลงานทางพระพุทธศาสนาอย่างมากมาย

คณะผู้จัดทำเห็นว่า เหตุการณ์ต่าง ๆ ในยุคการ
บุกเบิกสร้างวัด และการสร้างคนของคุณยายอาจารย์ฯ
เป็นสิ่งอันล้ำค่าที่บุคคลผู้มาในภายหลังจะได้ศึกษา
เพื่อเป็นประโยชน์ในการสร้างชาติ และสร้างบุญบารมี
ต่อไป จึงได้จัดพิมพ์เพื่อเป็นธรรมบรรณาการมอบ
แต่...ท่านผู้ใจบุญทุกท่าน

คณะผู้จัดทำ

กองวิชาการ ๐๑ สำนักองค์ประธาน

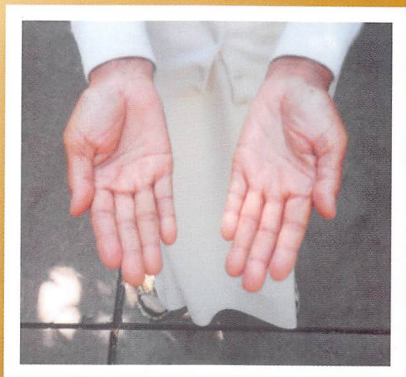
๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๑

สารบัญ

คำนำ	๑๑
สารบัญ	๑๓
อันเนื่องมาจากปก	๑๔
บทนำ	๑๖
เกิดด้วยสองมือยาย	
สิ่งที่คุณยายพร่ำสอน	๑๙
หัวใจกัลยาณมิตร	๔๑
อย่าประมาท...ต้องรีบสร้างความดี	๑๒๕
ผู้คัดทางเสือ	๑๖๕
นักสร้างบารมี ต้องสู้	๒๐๕
ผู้เป็นศูนย์รวมใจ	๒๔๑
ประวัติผู้เทศน์ (โดยย่อ)	๒๙๕
ภาคผนวก	๓๐๒
วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น	๓๑๙
รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา	๓๓๗

อันเนื่องมาจากปก

อาตมาได้จัดให้ถ่ายภาพฝ่ามือทั้งคู่ของคุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ไว้เมื่อประมาณกลางปี
พ.ศ. ๒๕๓๘

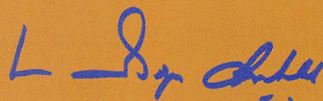
ขณะเก็บภาพ คุณยายบอกกับอาตมาว่า
“ท่าน...ท่าน ยายแก่แล้ว ฝ่ามือของยายไม่สวยงาม
เป็นมือของคนชั้ยก็แบบนี้

ยายชั้ยตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ แต่ก่อนยายเป็น
เด็กชานา ยายชั้ยทำงาน ชั้ยสร้างบุญ ชั้ยนั่งธรรมะ

จนกระทั่งมาเจอหลวงพ่อดอกน้ำ (พระมงคลเทพมุนี
สด จนฺทสโร) เจอหลวงพ่อรัญมะ แล้วได้สร้างวัด
พระธรรมกาย ให้เป็นแหล่งเป็นชัยภูมิสำหรับสร้างบุญบารมี
ได้จนบัดนี้ ยายใช้ฝ่ามือนี้สร้างแต่บุญมาตลอดชีวิตนะ”

คุณยายพูดพลางก็หัวเราะด้วยอารมณ์เบิกบาน
ดีแล้ว...ท่านเก็บเอาไว้ดูยามคิดถึงยาย อาตมาบอกกับท่านว่า
ขอบพระคุณคุณยายมากครับที่อุตส่าห์ลำบากตรากตรำ
เหนื่อยยาก เพื่อให้ลูกหลานได้มีโอกาสสร้างบุญ

ขอให้คุณยายแข็งแรง ๆ อยู่เป็นสุขร่วมโพธิ์ร่มไทร
ขอบารมีคุณยายคุ้มครองพวกลูก ๆ หลาน ๆ ที่ตาม ๆ กันมา
สร้างบารมีกับคุณยายด้วยนะครับ คุณยายก็ตอบด้วยรอยยิ้ม
และหัวเราะเล็กน้อย พร้อมกับยื่นฝ่ามือทั้งสองมาให้
เก็บภาพ.....จึงได้ภาพนี้มา

(พระรังสฤษฎ์ อธิธิจินตโก)

บทนำ

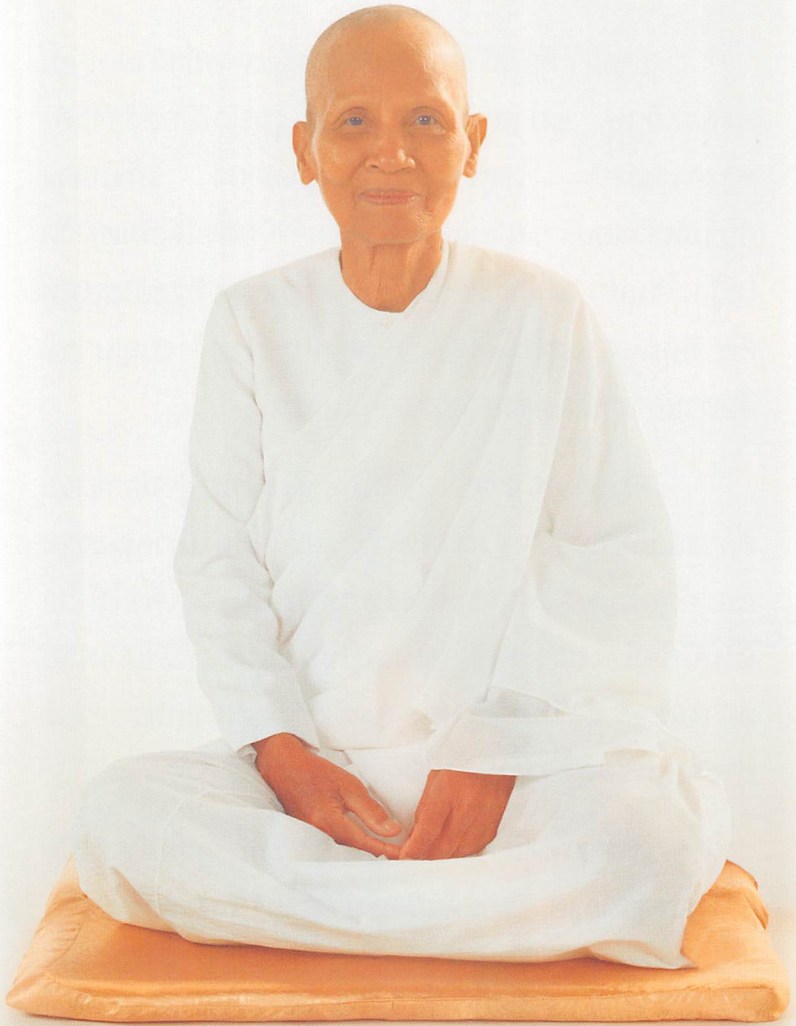
หากใครสักคนหนึ่ง ได้มาเจอสุดยอดครูบาอาจารย์ อย่างคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เขาคณนั้นย่อมบอกกับตนเองว่า เรา คือผู้โชคดีที่สุดในโลก เพราะทั้งชีวิตนับจากนั้น เหมือนได้เกิดใหม่ในเส้นทางธรรม เป็นชีวิตที่เกิดมาแล้วคุ้มค่า เพราะได้รู้ว่า เราเกิด มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต ตลอดจนได้ฝึกฝน อบรมตนเองตามคำสั่งสอนของท่าน อันจะทำให้ชีวิต ดำเนินไปสู่เป้าหมาย คือ ที่สุดแห่งธรรม อย่างถูกต้องบริบูรณ์

มนุษย์เราถ้าไม่พิการ ก็จะมีสองมือเหมือนกัน แต่มือทั้งสองสร้างผลงานได้ไม่เหมือนกัน และด้วย สองมือยານี้แหละ จึงได้ก่อเกิด “วัดพระธรรมกาย” มาเป็นแหล่งแห่งเนื่อนาบุญที่ดีที่สุดแห่งหนึ่ง สำหรับ พวกเราในรุ่นต่อ ๆ มา

อาตมา คือ หนึ่งในบรรดานักสร้างบารมีหลาย ๆ คน
ทั้งพระภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา รุ่นบุกเบิกสร้างวัด-
พระธรรมกาย โชคดีที่ได้มาเจอคุณยายฯ ได้รับการ
อบรมพร่ำสอน ขนบแล้วขนบอีก นับตั้งแต่เริ่มเข้าวัด
ไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งได้รู้ซึ่งถึงเป้าหมายชีวิตอันสูงสุด
คือ ที่สุดแห่งธรรม ได้รู้ถึงคุณค่าในการสร้างบุญบารมี
สืบสานอายุพระพุทธศาสนามาจนทุกวันนี้

คุณยายอาจารย์ฯ จึงเป็นหนึ่งในมหาปูชนียาจารย์
ที่ควรแก่การเคารพ กราบไหว้ และน้อมนำเอาคุณธรรม
และคำสอนของท่านมาประพฤติปฏิบัติ เพื่อให้เรา
เป็นนักสร้างบารมีที่ดี และเป็นลูกหลานที่ดีของท่าน
อย่างสมบูรณ์ สมดังเจตนารมณ์ที่ท่านจะหอบหิ้ว และ
ประคับประคองพวกเราไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม

เพราะเหตุนี้ จึงกล่าวได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็น
วัดพระธรรมกาย “เกิดด้วยสองมือยาย” อย่างแท้จริง

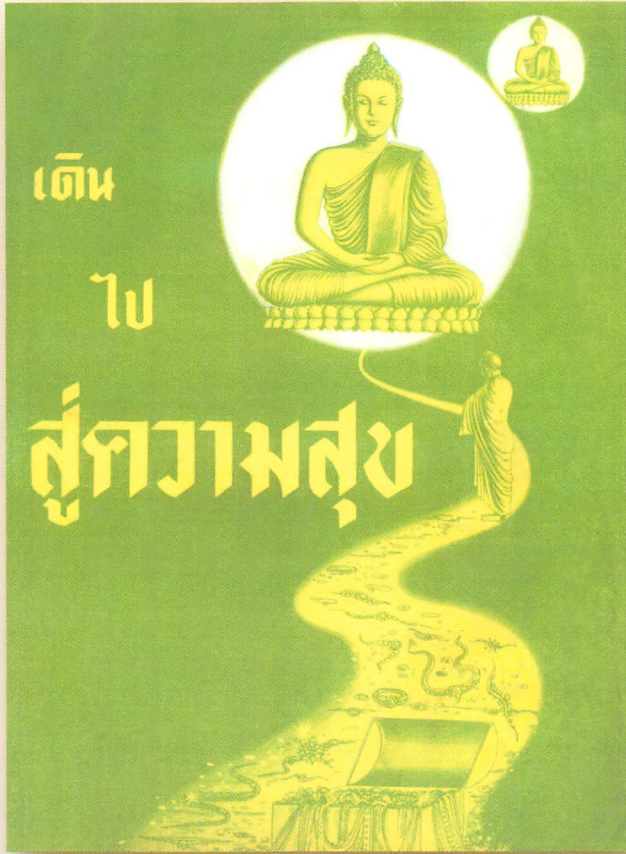
สิ่งที่คุณยายพร่ำสอน

วันจันทร์ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

คืนนี้เป็นคืนที่ ๑๖ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรม ถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกา-
จันทร์ ขนนกยูง อาตมาขอถือโอกาสแสดงธรรมถึงคุณธรรม
ของคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา เพื่อเป็นกุศโลบายในการ
สร้างควมดีแก่ทุก ๆ ท่านต่อไป

อาตมา เริ่มเข้าวัดสมัยเป็นนิสิตนักศึกษาปีที่ ๑
ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (บางเขน) เป็นสมาชิก
ชมรมพุทธศาสตร์ฯ ในยุคนั้น ได้ยินได้ฟังกิตติศัพท์
ของคุณยายจากรุ่นพี่ ๆ บอกเล่าคุณธรรมของท่าน
ตลอดจนได้อ่านจากหนังสือ “เดินไปสู่ความสุข” รู้สึก
ซาบซึ่งคุณธรรมของท่าน แล้วก็อยากจะได้พบตัวจริง
อยากจะได้สนทนา อยากจะฝากตัวเป็นศิษย์

มีความตั้งใจอยู่นาน จนกระทั่งประมาณช่วงเดือน
ตุลาคม ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ วันนั้นเป็นวันที่ ๑๓ ปิดภาคเรียน
พอดี ก็ตั้งใจมาช่วยเตรียมงานกฐินที่ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม
ซึ่งต่อมาก็เป็น วัดพระธรรมกายในปัจจุบัน

การได้ไปร่วมกันเตรียมงานกฐินในครั้งนั้น มีรุ่นพี่ ๆ
หลายคนร่วมเดินทางไปด้วย พี่วันชัย จิระชุตีโรจน์
ปัจจุบันท่านเป็นพระครูปลัดวันชัย สิวลณฺโณ ครั้งนั้นท่าน
เป็นคนขับรถซึ่งในช่วงเวลาเย็น ท่านจะไปรับพวกเราที่อาคาร
ชมรมพุทธฯ และขับรถพาพวกเรามาที่ศูนย์พุทธจักร
ปฏิบัติธรรม กว่าจะเดินทางมาถึงก็ประมาณ ๖ โมงเย็น
เศษ ๆ ประตูวัดด้านหน้าซึ่งเป็นประตูเหล็กใหญ่ก็ปิดแล้ว
แต่เบื้องหลังของประตูนั้นมีพระภิกษุอยู่ ๒ รูป ซึ่งก็คือ

หลวงพ่อัมมชโย กับหลวงพ่อดัตตชีโว ท่านทั้งสองกำลัง
เดินปรึษางานกันอยู่ พอท่านเห็นรถของวัดเข้ามา
ก็ช่วยเปิดประตูให้ หลวงพ่อัมมชโยเปิดประตูทางขวา
หลวงพ่อดัตตชีโวเปิดประตูทางซ้ายให้รถเข้าไป

พอรถผ่านพ้นประตูเข้าไปจอด รุ่นพี่ก็ลงไปกราบ
หลวงพ่อ แล้วแนะนำตัวหมดทุกคน คนนี้ชื่อ วิชา
ซึ่งปัจจุบัน คือ พระมหาวิชา อธิวิสุโข คนนี้ชื่อ สมชาย
ซึ่งปัจจุบันคือ พระสมชาย สุกนุโร คนนี้ชื่อ.... พอมาถึง
อาตมาก็ไม่แนะนำชื่อจริงกลับแนะนำชื่อเล่น น้องคนนี้
ชื่อเล่นว่า “หมู” ตอนนั้น หลวงพ่อัมมชโยกับหลวงพ่อ
ดัตตชีโวกำลังคุยปรึษางานกันอยู่ หลวงพ่อัมมชโย
คงอยากจะให้ทุกคนคลายเครียด จึงหันมาทางหลวงพ่อ
ดัตตชีโวบอก “อ้าว ! หมูมาแล้ว จั้นเรื่องงานทุกอย่าง
ที่คุยมาเมื่อสักครู่ก็เรื่องหมู ๆ หมดเลยสิ ก็หมูมาแล้ว
นี่นา...”

หลวงพ่อดัดตชีโวท่านก็ปล่อยฮา ! ใหญ่ เสียงดังลั่น
พร้อมกับย้าคำว่า “หมูมาแล้ว ๆ” พอกราบเสร็จ ท่านก็
ให้ไปเก็บของแล้วเข้าที่พัก รุ่งขึ้นค่อยเตรียมงาน
การเตรียมงานกลุณในช่วงนั้นจะเป็นงานโยธาเสียส่วนใหญ่
ทุกคนช่วยกันหมด สิ่งที่ต้องเตรียมเพิ่มก็คือ การยืม
เครื่องมือเครื่องใช้ ของทุกอย่างขอยืมเกือบหมด
เรียกว่า เอาของมากองรวมทั้งหมดแล้ว ๙๐ กว่า
เปอร์เซ็นต์ เป็นของยืมทั้งนั้น

กวาดสายตาไปรอบ ๆ ดูว่า ของวัดเองมีอะไรบ้าง
ก็เห็นแต่ หนังสือสวดมนต์ และองค์พระประธาน
นอกนั้นของยืมทั้งหมด ถามรุ่นพี่ว่า เอ๊ะ ! เราทำไมต้องยืม
ไม่มีของเราเองบ้างเลยหรือ เพิ่งมาครั้งแรก ถามไปเชื่อ ๆ

อย่างนั้น รุ่งพีก็บอกว่า ตอนนี่ไม่มีสตางค์ซื้อหрок
แล้วอีกอย่างคุณยายท่านสั่งไว้ให้ยืมเขาใช้จัดงานไปก่อน
จากวัดรอบ ๆ หรือจากญาติโยมข้างวัด

ต่อมา อาตมาได้ฟังนโยบายจากคุณยาย
ท่านมีวัดอุประสงค์นะ ท่านบอกว่า วัดเราเป็นวัดใหม่
เพิ่งสร้าง ยังไม่มีใครรู้จัก การที่เราไปยืมของเขา
เท่ากับไปประกาศตัวเองกับหน่วยราชการ วัดต่าง ๆ
องค์กร และสถาบันต่าง ๆ ว่า วัดนี้เกิดขึ้นแล้วนะ
จะเป็นที่ประพฤติปฏิบัติธรรมสร้างบุญของสาธุชน
มินิสิตนักศึกษา มีเยาวชนไปปฏิบัติธรรมกันเยอะ
อยู่ที่ตรงนั้นนะ คลองสาม หมู่ ๗ อำเภอคลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี

เราได้ไปคุยกับเจ้าอาวาสวัดต่าง ๆ ที่เราไปเยี่ยมของ
ทุกรูปก็รู้ว่า มีวัดใหม่เกิดขึ้นที่คลองสามพระเถระเหล่านั้น
มักจะเรียกวัดเราในสมัยนั้นว่า “วัดใหม่” บางทีเราก็กินเยี่ยม
ของตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ อาจารย์ก็ทราบว่ามีกลุ่ม
นิสิตนักศึกษาเขาไปสร้างวัดกันที่ตรงนั้นตรงนั้น นี่เป็น
กุศโลบายอันแยบยลของคุณยาย ที่ท่านให้ไปเยี่ยมของ
นี้มีวัตถุประสงค์ไปฟรีเซ็นต์ (Present) ตัวเอง แล้วการที่
เราไปเยี่ยมของ กว่าจะได้ของมา เราต้องไปอ่อนน้อมกับเขา
เรียกว่า ต้องไปกราบกรานเขาเลย ถ้าทำเป็นคน

มือกระด้างคางแข็ง ก็ไม่ได้ของ เขาไม่ให้ยืมหรือก
แถมเขาจะตำหนิมาด้วย นี่เป็นอุบายที่คุณยายให้ฝึกตัวเอง

เพราะฉะนั้นการจัดงานบุญใหญ่ในช่วงแรก ๆ
บางที่อาตมา หรือรุ่นพี่รุ่นน้องต้องช่วยกันทำเอกสาร
หนังสือยืมไปตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นวัตถุประสงค์ของคุณยาย
ท่านต้องการให้ไปฝึกความรอบคอบ เพราะว่าของที่เร
ยืมมาจากหลาย ๆ ที่ จากหลาย ๆ วัด เวลายืมมาแล้ว
ต้องมีการจดบันทึกทำบัญชี ถ้าเกิดความผิดพลาด
หลงสลับกันขึ้นมา เราจะส่งคืนเขาไม่ได้ เดียวมีปัญหา

คุณยายจะฝึกให้พวกเรามีความละเอียดรอบคอบ
โดยท่านจะเน้นเสมอว่า ของที่ยืมเขามา เช่น ภาชนะ
อุปกรณ์ต่าง ๆ เมื่อใช้เสร็จแล้ว ให้ทำความสะอาด
ให้ดีกว่าของเดิมที่เรายืมเขามา อะไรของเขาชำรุดมา
ก็ซ่อมให้ดีกว่า จะเป็นสิ่งที่ดี บางทีไปยืมภาชนะ เช่น
หม้อ หรือกระทะ บางทีมันมีเขม่าดำเมี่ยมมา ก่อนส่งคืน

คุณยายจะสอนให้พวกเราขัดให้ขาวให้หมด จานชาม
ภาชนะทุกชนิดสะอาดหมด ไปคืนวัดที่เป็นเจ้าของของเดิม
ทำเอาเจ้าของจำไม่ได้ นี่กว่าหยิบอันผิดมาให้ เราต้อง
ยืนยันว่า ไซ้ใบนี้แหละ แต่ว่าล้างมาให้ขาวเขียวจะได้ดู
สะอาดน่าใช้

พระที่ท่านดูเรื่องสังฆภัณฑ์ หรืองานพัสดุ ท่านก็
ชอบใจว่า ที่นี่เขายืมของมาแล้ว เขาเอาคืนในสภาพที่ดี
กว่าเดิม แสดงว่ามีการอบรมที่ดี ลูกศิษย์ลูกหาได้รับการ
อบรมที่ดี และการส่งคืนก็ต้องไปขอบคุณเขาด้วยตัวเอง
ตอนไปก็อย่าไปมือเปล่า ถ้าเป็นวัดก็มีไทยธรรมติดไป
ถวายพระท่านด้วย ถ้าเป็นหน่วยงานราชการก็มีหนังสือ
ธรรมะ หรือมีอะไรไปฝากเขาบ้าง เพื่อเป็นเครื่องระลึกถึง
ผูกใจกันไว้ว่า ต่อไปคงต้องมาขอยืมอีก

แล้วคุณยายก็สรุปไว้ว่า การที่เราไปยืมของเขา
เราก็ได้ศึกษาไปด้วยว่า อุปกรณ์ เครื่องไม้เครื่องมือต่าง ๆ
ที่เรายืมมา พอถึงคราวที่เราจะต้องมีเอง ชนิดไหน

ขนาดไหน หรือประเภทไหนที่พอเหมาะ ตอนที่เรাজัดหามันจะได้ตรงเป้า ไม่สุมสี่สุมห้าจัดซื้อมาแล้วก็ไม่ได้ใช้ เสียของเสียต่างค์เปล่า ๆ สมัยรุ่นอาตมาเป็นอุบาสกหรือเป็นเด็กวัด จะได้รับการฝึกแบบนี้ เรียกว่าแต่ละแห่งหยิบยืมกันจนคุ่น จนกระทั่งเขาไม่มีของพอจะให้ยืม เพราะงานวัดเราใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เราก็ต้องเพิ่มสถานที่ยืม และเพิ่มปริมาณของที่จะยืมมากขึ้นเรื่อย ๆ

แต่ปัจจุบันนี้ ประเภทซื้อชะเงินไม่พอ กับไม่มี
ของจะให้ซื้อ มันคนละอย่างกัน สมัยก่อนคุณยายฝึก
พวกเราอย่างนี้ พยายามให้ไปเยี่ยมของเขา แล้วก็ฝึกตัวไปด้วย
เราเยี่ยมหมด ตั้งแต่เต็นท์ รถบรรทุก รถเข็น โต๊ะ เก้าอี้
พัดลม ไม้ประดับ ไม้กระถาง เสื้อ พรม กระทั่งหม้อ
กระทะ จาน ชาม ช้อน ตะหลิว ทัพพี เยี่ยมหมด

ยืมจริง ๆ เพราะว่า อาตมาเป็นคนรับหน้าที่จัดส่งหนังสือยืม
ทั้งเจรจา ทั้งขนย้าย สมัยก่อน ขนแบกมาแล้วก็ต้อง
ขนไปคืน ตอนไปเอาในโกดังตามวัดต่าง ๆ หรือสถานที่
ราชการ บางทีก็ต้องไปค้น ไปรื้อ หรือไปแยกประเภท
เท่ากับไปจัดของให้เขาในตัว

ท่านก็สอนอีก เวลาไปยืมให้ฉลาด ๆ หน่อย
เลือกของมาอย่าหยิบของชำรุดมานะ เดี่ยวตอนเอาไปคืน
กลายเป็นของชำรุด เขาจะมาว่าเราทำชำรุด เราต้อง
เลือกของให้เป็น ยืมทั้งหมด กระทั่งพัดลมก็ต้องยืม
คราวนี้พัดลมหน่วยราชการเขาก็ไม่มีให้ยืม ตามวัดก็ไม่มีให้
ยืม ต้องไปยืมตามบ้านชาวบ้านรอบวัด ตามริมคลองสาม
นี้แหละ

สมัยนั้นขับรถตระเวนตามบ้าน ยิมบ้านละตัว
สองตัว ต้องเขียนชื่อเจ้าของใส่สติ๊กเกอร์แปะไว้ตามพัดลม
สมัยก่อนการจัดงานบุญใหญ่ ตอนที่จัดงานกฐินปีแรก
ซึ่งตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ พื้นที่ก็ยัง
ไม่สมบูรณ์ ศาลาจตุรหาราชิกา เพิ่งจะเทพื้นใหม่ ๆ
ตอนนั้นน้ำเจ้งเลย เขาเอาน้ำบ่มคอนกรีตไว้ เหล็กเส้น

ถูกถักตั้งขึ้นเพื่อจะทะเลาะคอนกรีตเต็มโดยรอบไปหมด
หลังคายังไม่มีต้องเอาเต็นท์มากางจนเต็มศาลา เราต้อง
พยายามพัฒนาพื้นที่ เหมือนปัจจุบันนี้ การก่อสร้าง
เกิดขึ้นยังไม่ทันเสร็จ แต่เราต้องรีบใช้เพื่อประกอบ
พิธีกรรม เพราะฉะนั้นต้องใช้พื้นที่ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เสร็จนั้นแหละ
ตั้งแต่เริ่มสร้างวัดจนปัจจุบันเหมือนกันมาตลอดทุกยุค

แม้ปัจจุบัน สภาธรรมกายสากลยังสร้างไม่เสร็จ
ก็ต้องเริ่มเอามาใช้งานแล้ว หรือลานธรรมมหารัตนวิหารคด
บางส่วนยังไม่เสร็จ เราก็ต้องใช้งานแล้ว ต้องใช้ให้ได้
ทำพื้นที่ให้พร้อม จัดเฉพาะกิจสำหรับพิธีกรรม เราฝึก
กันมาอย่างนี้ การก่อสร้างก็ต้องเร่ง พิธีกรรมก็ต้องจัด

หลังจากงานกฐินปีนั้นคือปี พ.ศ. ๒๕๑๗ เสร็จแล้ว
ช่วงเย็นก่อนที่คุณยายจะกลับไปวัดปากน้ำคุณยายจะให้
โอวาทแก่ลูกศิษย์ลูกหลานทุกคน ตอนนั้นมีพี่ขจร

ต่อมาท่านบวชเป็น พระขจร กรุณาจาโร แต่ปัจจุบันนี้
ท่านมรณภาพไปแล้ว ท่านเป็นพี่ใหญ่ พาน้อง ๆ
มาราบคุณยายเพื่อฟังโอวาทอันทรงคุณค่า สำหรับ
พระภิกษุ ท่านก็ไปทำพิธีกรานกฐินกันที่โบสถ์วัดกลาง

คลองสาม (สมัยนั้นเรายังไม่มีโบสถ์จึงต้องไปขออิมโบสถ์
ของวัดกลางคลองสามใช้ประกอบสังฆกรรม)

เวลาคุณยายให้โอวาท ท่านจะนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง
ที่สนามหญ้า ริมน้ำไถ่ ๆ อาคารดาวดึงส์ในปัจจุบัน
ท่านจ้องมองทุกคนเลย ซึ่งส่วนมากก็มีแต่ผู้ชาย
มองจ้องเป็งเลย แล้วท่านก็บอกว่า พวกเราทุกคนมาเอาบุญ
กับยายนะ พวกเราทุกคนเคยเกิดร่วมบุญกับยายมาหลายภพ
หลายชาติแล้ว ชาตินี้เราก็มาร่วมบุญด้วยกันอีก
ยายมองพวกคุณนี่ มองทะลุไปถึงอดีตชาติเลยนะ
มองไปในปัจจุบันแล้วก็เลยต่อไปในอนาคต เข้าไปดูบุญ
ของคุณ แต่ละคน ๆ นะ มาเกิดเอาบุญมาคนละเท่าไร
ยังไงก็ตาม ในการที่จะสร้างบุญร่วมกันต่อไปให้ตลอด
รอดฝั่ง ต้องอดทนนะ อดทนทุกอย่าง ต้องสู้ สู้
อยู่ในศีลในธรรม สู้กับกิเลสของตัวเองนะ ไม่ใช่ไปทำร้ายใคร
สู้จนกว่าจะสำเร็จ

เพราะพวกเรามาจากครอบครัวที่หลากหลาย ท่านจะสอนให้อดทน สิ่งที่ท่านสอนมีอยู่ ๓ ประเด็น คือ

๑. สอนให้รักธรรมชาติ ให้รักบุญ เพราะสิ่งนี้เท่านั้นที่จะช่วยเราได้ทั้งชาตินี้และทุก ๆ ชาติ ให้นั่งธรรมะทุกวันอย่าขาด ถ้าใจละเอียดจะมีกำลังใจ เพราะท่านรู้ว่า การทำงานจะเหนื่อย เต็มใจจะหยาบ กิเลสจะเข้ามาครอบครองใจได้ง่ายแล้วก็จะหงุดหงิดกันเอง

๒. ท่านสอนให้ฉลาดในการทำงาน ยามมีแรงเราก็ใช้เรี่ยวแรงของเราทำบุญเต็มที่ ยามหมดแรงก็ต้องใช้ปากใช้ปัญญาชวนคนมาช่วยเยอะ ๆ เพราะปริมาณงานมาก แต่คนช่วยทำงานมีน้อย ญาติโยมที่เขามาร่วมงาน เขาอยากจะช่วยอยู่แล้ว แต่เขาไม่รู้ว่าจะให้ทำอะไร ไปบอกเขาลี พูดกับเขา ชวนเขา ทำให้ทุกคนเป็นเจ้าของวัด เขาจะได้รักวัด ให้เขาได้รับบุญเก็บงานไปด้วย คือ

เมื่องานบุญพิธีเสร็จ ก็เก็บของเสร็จพอดีเลยในวันนั้นแหละ
พยายามทำให้ได้อย่างนี้ พวกเราจะได้ไม่เหนียว แล้ว
ให้ช่วยกันชวนพวกน้อง ๆ มาช่วยงานบุญกันเยอะ ๆ เรา
ไม่ชวน ไม่ดึงเขามาในทางบุญ เต็มวาบปากกุศลก็จะฉุดจะ
ดึงพวกเขาไปสู่หนทางแห่งบาปอกุศล

๓. ทำงานทำภารกิจไปก็นึกถึงบุญ นึกถึงองค์พระ
ใส ๆ ในตัวไปด้วย แล้วก็ให้นึกอธิษฐานล้อมคอก
ให้ได้มีโอกาสสร้างบุญสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
โดยไม่ตกหล่นแม้บุญเดียว อย่าได้สร้างบาปอกุศลทั้งกาย
วาจา ใจ

เราก็ทำแบบนี้กันเรื่อยมา พิธีกรรมงานเสร็จ
ช่วยกันเก็บของทำความสะอาดจนเสร็จ และกว่าจะส่ง
ของคืน ตามวัดต่าง ๆ ตามสถานที่ราชการต่าง ๆ
บางที่เป็นอาทิตย์ นี่คือการจัดงานบุญใหญ่ในสมัยก่อนๆ

๑. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

๒. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เมื่อได้พบคุณยายครั้งแรกแล้ว
ในใจอาดมาก็นึกอยู่ว่า อยากรจะพบ
ท่านอีก ทำอย่างไรหนอ ไปฟัง
รุ่นพี่ ๆ ที่ชมรมพุทธฯ เขาคุยกัน
เรื่องคุณยายที่วัดปากน้ำ เราก็
อยากจะไปบ้านธรรมประสิทธิ์บ้าง ที่บ้านกัลยาณมิตร
หลังที่ ๒ แต่เราไปไม่เป็น ไม่รู้จะไปยังไง

อาดมาเป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด อยู่กรุงเทพฯ
แต่อยู่บ้านกับไปโรงเรียน ไม่ใช่เด็กเที่ยวชอกแซก ไม่ค่อย
ได้ไปไหน จนเข้ามหาวิทยาลัย แคะจะไปวัดปากน้ำยังไป
ไม่ถูก แต่อาศัยคอยเงี่ยหูฟังว่า พี่ ๆ ชมรมพุทธศาสตร์ฯ
เขาจะไปกันเมื่อไหร่ เราก็จะติดเขาไปบ้าง แล้วพยายาม
จำทาง จำรถเมล์ (รถประจำทาง) วันหลังจะได้ไปเอง
อยากจะไปหาคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์บ่อย ๆ

นับตั้งแต่บัดนั้นมา วันเสาร์วันอาทิตย์ อาตมาก็มาช่วยงานอยู่ที่ศูนย์พุทธจักรฯ วันธรรมดา บางวันก็พอจัดเวลาว่างจากการเรียน เพราะความอยากพบคุณยายถึงแม้ไม่ว่างก็ทำให้ว่างได้ “โดดเรียน” ว่างั้นเถอะ พอรุ่นพี่ชมรมพุทธศาสตร์เขาไปวัดปากน้ำ จังหะวันนั้นว่างเราก็โดดเรียนติดไปกับเขาด้วย รุ่นพี่ส่วนมากเป็นผู้หญิงพอจะไปวัด เขาก็มักจะซื้ออาหาร ซื้อขนมติดมือไปถวายพระที่วัด ที่บ้านคุณยาย คือบ้านธรรมประสิทธิ์สมัยนั้น

เราก็อาสาเป็นคนถือของ แล้วก็ไปถึงวัดได้จริง ๆ วันนั้นพวกเราไปถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ร่วม ๑๐ โมงเช้า ก่อนไปกราบคุณยาย รุ่นพี่ ๆ เขาเตือนเราว่า คุณยายท่านรู้วาระจิต คิดอะไรท่านรู้หมดนะ ไปถึงต้องสำรวมกาย วาจา ใจ ทะเลิ่งตึงตังไม่ได้นะ อะไรทำนองอย่างนี้ ยิ่งโดนส่ำทับอย่างนี้ ยิ่งต้องระวังตัวระวังใจกัน อย่างอุกฤษฏ์เลย

ไปถึงก็ไปกราบคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ แล้วบอกท่านว่า คุณยายครับผมอยากจะเรียนธรรมะ กับยายครับ คุณยายก็บอกว่า โอ้ คุณ คุณไปเรียน กับหลวงพ่อัมมะเถอะนะ ยายสอนให้ท่านหมดแล้ว วิชชาธรรมกายที่ยายฝึกมาจากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยายสอนให้หลวงพ่อัมมะไว้นะ ถ้าเอามาเขียนใส่กระดาษ แล้วเอามาปูเต็มในที่ดิน ๒๐๐ ไร่ ยังไม่พอให้ปูเลย เอาไว้ คุณเรียนกับหลวงพ่อัมมะเองเถอะนะ แล้วท่านก็ถามว่า เคยนั่งธรรมะหรือเปล่านั้น อาตมาก็ตอบว่า เคยครับ เคยนั่งที่ศูนย์พุทธจักรฯ คุณยายก็ว่า เออ พอรู้วิธีการนั่ง จั่งขึ้นไปนั่งข้างบน พร้อมกับชี้มือไปที่ชั้นสองของบ้าน ธรรมประสิทธิ์ แล้วตอนเพลค่อยลงมานะ เตียวยาย อยู่ทางนี้จะคุมธรรมะให้

เป็นอันว่า พบคุณยายครั้งแรก ท่านก็ให้ขึ้นไป
นั่งธรรมะ นั่งไปสักชั่วโมง ถึงเวลาเพลก็ลงมาข้างล่าง
รุ่นพี่ ๆ เขาก็จัดอาหารเตรียมจะถวายพระสงฆ์ คุณยายบอก
เฮ้อ! เดี่ยวพวกเราคอยประเคนภัตตาหารพระกัน คุณยาย
กับพวกเราก็คอยกันอยู่ถึง ๑๑ โมง ๒๐ นาที พอถึงวันนั้น
พระที่จะมาฉันคงจะติดธุระ ท่านจึงไม่มา สักครู่คุณยายบอก
ปานนี้พระคงไม่มาแล้ว ถ้าฉันเดี๋ยวยายจะเอาไปถวาย
พระพุทเจ้าบูชาข้าวพระเลยแล้วกัน ให้พวกเราได้บุญกัน
เยอะ ๆ คุณยายก็ชวนทุกคนนั่งสมาธิ โดยใช้ภาษาพื้น ๆ
ของท่านว่า “เฮ้อ! ทุกคนนั่งเข้าที่” แล้วก็เงียบ นั่งไปสัก
๑๕ นาที ๒๐ นาที ท่านก็ชวนบอกลาข้าวพระ แล้วชวน
ทุกคนมากินข้าว

พอคุณยายเริ่มชวนทุกคนมากินข้าว อาตมามองซ้าย มองขวา มีเราเป็นผู้ขายอยู่คนเดียว ก็คิด... เตี้ยวเรา จะเดินออกไปกินข้าวตรงท่ารถเมล์ ปากซอย พอเตรียม ขยับตัวจะออก คุณยายก็เรียก คุณจะไปไหน เตี้ยวมากินข้าวกับยาย เราก็ตกใจเพิ่งมาครั้งแรก คุณถือศีล ๘ ไม่ใช่เทร่อ ยายก็ศีล ๘ เหมือนกัน เตี้ยวมากินข้าวกับยาย เรากี่ เอ๊ะ นึกในใจ คุณยายรู้ได้ยังไงว่า เราถือศีล ๘ เราไม่เคยไปบอกใคร

แล้วท่านก็พูดอีก จะต้องไปซื้อให้เสียสตางค์ ทำไมข้าวยายเยอะแยะ เก็บเงินเอาไว้เรียนหนังสือ เอาไว้ทำบุญดีกว่า ท่านคงรู้ว่าเราคงจะไปหาซื้อข้าวกินแน่ เราก็อปปฏิเสธว่า คุณยายไม่เป็นไรครับ เตี้ยวผมไปตรงนี้ ท่านก็บอกยังไม่ต้องไป มากินข้าวกับยายก่อน พอท่าน ชวนครั้งที่ ๒ ที่ ๓ เราก็เลยต้องตามใจท่าน

แต่ในใจตอนนั้น มีความรู้สึกปิติยินดี ปนกับ
ความเขินเหนียมอายและเกรงใจ นึกในใจว่า โอ้โฮ
คุณยายให้เกียรติเรากินข้าวร่วมเสื่อกับท่านเลยนะ
เวลาท่านจะรับประทานอาหารข้าวก็กำลังเอาอาหารทั้งหมด
ไปที่ห้องครัวของบ้านธรรมประสิทธิ์ มีอาตมาเป็นผู้ชาย
นั่งอยู่คนเดียว นอกนั้นก็มียุ่นพี่ผู้หญิง ๒ คน หลานสาว
คุณยายอีก ๑ คน

ท่านเห็นเรานั่งเฉย ๆ ก็บอก เอาเลยกินข้าวเลย
เป็นผู้ชายหนุ่ม ๆ กินเยอะ ๆ ถือศีล ๘ ด้วย เตียวเย็น
จะหิว กินเยอะ ๆ ไม่ต้องเหนียม ท่านตักข้าวให้เองเลยนะ
เอาจานมาวางข้างหน้า ตักข้าวใส่จานของเรา เอาช้อน
ใส่ให้ เอ้า...นี่ข้าว ท่านบอก ใ้ฉันเป็นข้าวต้มกึ่ง
แต่แยกข้าวกับแยกน้ำซूप ท่านเอากุ้งใส่ให้ตัวหนึ่ง
ตัวใหญ่เขียว แล้วเอาน้ำซूपร้อน ๆ ราด นี่ข้าวต้มกึ่ง
กินชะเลยคุณ อร่อยดีเชียวนะ กินเยอะ ๆ นะคุณ
หัดรักษาศีล ๘ ใหม่ ๆ ตอนเย็นมันหิว กลางวันต้องกิน
เยอะตุนไว้หน่อย

ปัจจุบันนี้ ภาพที่คุณยายดักข่าวให้ ยังติดฝัง
แน่นอยู่ในใจ มิได้เลือนหายไปจากใจเลย ตอนนั้น
มีความคิดว่า ถ้าเราได้รับเชิญไปกินอาหารร่วมโต๊ะ
กับประธานาธิบดี หรือผู้นำประเทศต่าง ๆ เรายัง
ไม่ภูมิใจขนาดนี้ คุณยายให้เกียรติเราถึงขนาดนี้
มีความคิดว่า เราจะแทนคุณข่าวยายไปตลอดชีวิตทีเดียว

พอทานข้าวเสร็จแล้ว ช่วยกันล้างจาน พักสักครู่
คุณยายก็บอก เอ้า ไปนั่งธรรมะต่อ ๕ โมงเย็นค่อยกลับนะ
ก็ขึ้นไปนั่งธรรมะ พอถึง ๕ โมงเย็น อาตมาค่อย ๆ ลงมา
จากชั้นบน ท่านก็ให้อโวกาท ให้กำลังใจ นั่งธรรมะบ่อย ๆ
นะคุณ ยังหนุ่ม ๆ ต้องรีบนั่งตุนไว้ให้มาก ทำทุกวัน
ค่อย ๆ ทำสบาย ๆ ไม่ต้องรีบร้อน ไม่ต้องไปเครียด ทำใจ
สบาย ๆ ธรรมะอยู่ในตัวของเราไม่ได้หนีไปไหนหรอก
อยู่ในตัวของเรา ค่อย ๆ ปรับใจ เต็มใจก็สว่างเอง

คุณ เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วมาอยู่กับยายนะ
มาช่วยยายสร้างวัด อาตมาตอบสั้น ๆ “ครับ” ตอบคำเดียว
พออาตมาเดินมาใส่รองเท้าบริเวณหน้าบ้านเตรียมจะเดิน
ท่านก็บอก แล้วมาหายายอีกนะ อาตมาก็ตอบอีกทีหนึ่งว่า
“ครับ” แล้วกราบลาท่าน แต่ในใจอาตมาตอนนั้นรู้สึก
ปีติยินดีว่า คุณยายชวนเราว่า เรียนจบแล้วมาอยู่
กับยายนะ คำพูดนี้ยังดังก้องอยู่ในใจของอาตมาอยู่
จนบัดนี้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๓

รู้สึกดีใจว่า เอ๊ะ คุณยายชวนเราแฮะ อาตมา
ได้ไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์อีกหลายครั้ง แต่จะหาโอกาส
ไปวันธรรมดา เพราะว่าวันเสาร์ วันอาทิตย์ก็มาช่วย
งานบุญที่ศูนย์พุทธจักรฯ

เมื่อไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์ เราก็ได้พบเห็น
ความสะอาด ความมีระเบียบ ห้องน้ำคุณยายสะอาดมาก
เห็นคุณยายเข้าไปคุกเข่าเช็ดพื้นและสุขภัณฑ์ด้วยผ้าขนหนู
สะอาด อาตมาไม่กล้าเข้าไปเลย มันสะอาดซะจนต้อง
ยอมทน รู้สึกเต็มๆเมื่อไหร่ก็ไปเข้าห้องน้ำที่หอหลวงปู่
หรือไม่กี่แถว ๆ ที่หอฉัน แต่ไม่ยอมเข้าห้องน้ำที่บ้านคุณยาย

เห็นคุณยายทำความสะอาดแล้วไม่กล้าใช้เลย กลัวไปทำให้คุณยายต้องลำบากกับการต้องไปเช็ดทำความสะอาดห้องน้ำบ่อย ๆ

ต่อมาคุณยายก็ย้ายจากบ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ มาอยู่ถาวรที่ศูนย์พุทธจักรฯ เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ช่วงนั้นอาตมากำลังอบรมธรรมทายาทรุ่นที่ ๔ พอดี อยากจะไปช่วยท่านชนของ ย้ายบ้านที่วัดปากน้ำ แต่ติดช่วงอบรมออกไปไม่ได้ ก็เลยรอรับท่านอยู่ที่วัดนี้ เห็นคุณยายชนข้าวชนของมา เยอะแยะได้แต่ช่วยชนลง คุณยายมาอยู่ full time ที่วัด ไม่ต้องลำบากเดินทางไปมาระหว่างวัดปากน้ำฯ กับ ศูนย์พุทธจักรฯ อีกแล้ว

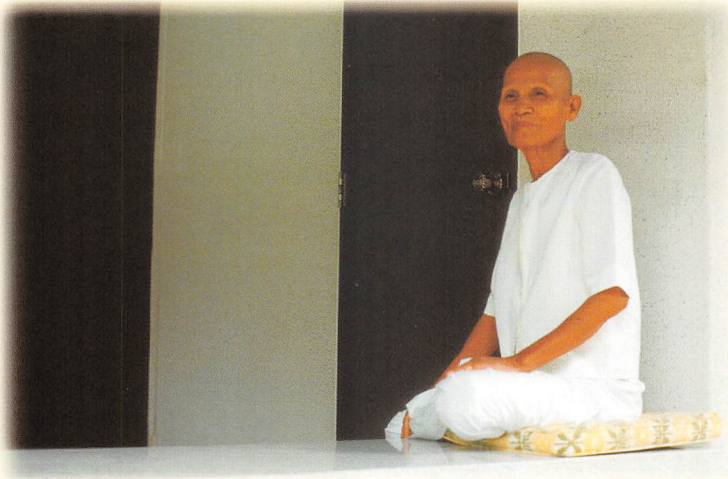
คุณยายเริ่มให้ก่อสร้างกำแพงรอบ ๑๙๖ ไร่ก่อน โดยบอกว่า สร้างกำแพงกันกิเลส กันคนพาล ทำให้แข็งแรง เลยนะ จากนั้น ท่านก็เริ่มวางระเบียบวินัย โดยสั่ง

ให้เขียนใส่กระดานติดไว้ที่ข้างอาคาร (ปัจจุบันคือป้าย
กฎระเบียบที่ติดอยู่ที่อาคารดาวดึงส์) ให้ทุกคนอ่าน
ท่านเริ่มวางแนวทางปฏิบัติหลาย ๆ อย่าง ให้มีหลัก
มีเกณฑ์ขึ้น ทำให้เรามีการทำงานที่เป็นแบบแผนขึ้น
เป็นลำดับ ๆ ไป พออายุมาเรียนจบชั้นปีที่ ๔ ก็เข้าวัดเลย
ไม่ได้ไปสมัครงานที่ไหน เพราะคิดว่าเป้าหมายเราจะมาที่นี่
ใจนึกถึงแต่คำชวนของคุณยาย คุณยายบอกว่า คุณเข้าวัดนี้
ยายช่วยคุณได้ทั้งในชาตินี้และชาติหน้านะ ยายบอกทาง
ปิดนรกให้คุณได้ บอกทางเปิดทางสวรรค์ให้คุณได้
คุณเรียนจบแล้วไปทำงานข้างนอก อย่างดีก็ช่วยพ่อแม่
ได้เฉพาะชาตินี้เท่านั้นแหละ แต่มาอยู่วัดมาประพฤติ
ปฏิบัติธรรม มาสร้างกุศล มาช่วยยายสร้างวัด
ช่วยตัวเองและช่วยพ่อแม่ท่านได้ทั้งภพนี้และภพหน้า
นิสัยเป็นคนซื่อ ๆ อย่างคุณไปทำงานทางโลก เตียวโดน
เขาหลอกหมดตัวไม่เหลือ อยู่วัดกับยายดีกว่า ไม่ก็ปี
ก็ตายจากกันแล้ว ลังสมบุญไปภพหน้ากันเยอะ ๆ ดีกว่า

ต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๑ หลวงพ่อธัมมชโยตอนนั้นท่าน เริ่มเปิดทีมบอกรบุญ จึงให้อาตมาเข้าไปร่วมทีมด้วย ไปฝึกซ้อมบอกรบุญ ฝึกได้สักพักหนึ่ง คุณยายจึงเมตตาเรียก อาตมา มาปฐมนิเทศ คือจะเรียกอุบาสกคนไหนมาปฐมนิเทศอีกหรือเปล่าไม่รู้ แต่วันนั้นเรียกอาตมาคนเดียว ท่านบอกว่า ออกไปบอกรบุญนะ จำไว้ ๔ อย่างนะ

๑. ออกไปข้างนอกไกลหูไกลตา ยายไปติดสาวที่ไหนนะ อย่าไปทำตาวานให้ใครนะ รีบไปทำภารกิจเสร็จแล้วก็รีบกลับ อย่าได้เที่ยวไปเถลไถลที่ไหน

๒. อย่าไปกินข้าวบ้านใครนะ เรากิ่ง ๆ เอ๊ะ อย่าไปกินข้าวบ้านใคร ยายบอกว่า อยู่กับยายกินข้าวยายกินข้าวหลวงพ่อกัน เราก็เป็นหนี้บุญคุณหลวงพ่อกับยายพอแล้ว อย่าให้มันมากคนนักเลย เราไปกินข้าวบ้านโน้นบ้านนี้ ต่อไปในอนาคตเมื่อเราต้องทำงานใหญ่ ๆ ขึ้นเดี๋ยวมันจะเสียความยุติธรรม เพราะความติดหนี้บุญคุณกันอืม...ท่านมองไกลขนาดนั้นเลย

๓. ท่านบอกว่า อย่าไปค้างแรมคืนที่ไหนนะ
ตึกตึ้นยังงี้ก็ต้องกลับมาวัด ถ้าจำเป็นจะต้องไปค้างจริง ๆ
ล่ะก็ ให้บอกยายก่อน จะไปกี่วัน กลับมาเมื่อไหร่ก็ต้อง
บอกให้ยายทราบ ยายอธิบายคร่าว ๆ ว่า คนที่มาอยู่กับยาย
ลูก ๆ หลาน ๆ นี้ ยายเอาทุกคนมาซ้อนอยู่ในศูนย์กลาง
กลางกายของยาย เอามาแก้ไขให้สะอาดบริสุทธิ์
เพราะฉะนั้นออกไปข้างนอก ไปค้างข้างนอกนาน ๆ
เดี๋ยวไปติดกิเลสอะไรต่ออะไรละละ ๆ เทอะ ๆ มา

และข้อ ๔. ท่านบอก อยู่กับยาย อย่าโกหกยายนะ
อย่าปิดบังยาย แม้กับหลวงพ่อด้วยเหมือนกัน อย่าโกหก
หลวงพ่หรือปิดบังหลวงพ่อ

๔ อย่างนี้ คือโอวาทที่คุณยายให้ตอนออกไป
บอคนุญ ยังจำได้จนบัดนี้ (ไม่รู้ว่ อูบาสกคนอื่นเขาได้ฟัง
แบบนี้หรือเปล่) สงสัยยายจะเมตตาเราถึงได้เรียกไป
ปฐมนิเทศเดี่ยวเลย

นี่แหละคุณธรรมคุณยาย ดูคุณยายท่านเป็นห่วง
อุบาสกมาก กลัวจะไม่ได้บวช กลัวจะสร้างบารมีตาม
ไม่ทันท่าน พวกผู้ชายหนุ่ม ๆ กลัวไปชนที่อื่น คุณยาย
มักจะสอน ให้โอวาทกับอุบาสกมากเป็นพิเศษ ท่านมัก
จะหาโอกาสเหมาะ ๆ โดยเลือกเอาเวลาอาหารของอุบาสก
ซึ่งจะกินข้าวหลังพระฉัน คุณยายบอกว่า เวลานี้แหละเหมาะ
เพราะเขาอยู่กันพร้อมหน้า กินข้าวกันพร้อมหน้า ไปไหน
ไม่ได้ อย่งไรก็ต้องฟังยายอบรม ซึ่งจะได้ทั้งเข้าและเพล
ความเป็นห่วงของท่านขนาดนี้

ปกติช่วงเช้า ตี ๔ ท่านก็ตื่นมานั่งสมาธิถึงตี ๕ ครึ่ง
พออรุณท่านออกมาเข้าครัว ถือกาน้ำมาใบหนึ่ง ต้มน้ำ
แล้วเอาไปไว้ที่กุฏิหลวงพ่อ ๗ โมงเช้าก็รับประทานข้าว
๘ โมงครึ่งนั่งธรรมะไปกระทั่งถึงเพล ทานอาหารเพลเสร็จ
ช่วงเที่ยงกว่า ๆ ท่านก็ไปดูในครัว งานขามล้างสะอาดไหม
ไปดูหมด เก็บมันเรียบร้อยไหม ตอนบ่าย ๆ ท่านก็ไป
ปลูกต้นไม้ ปลูกกล้วย มะละกอ ไม้ป่า ไม้ร่มเงา
ปลูกทุกชนิดตามกล้าไม้ที่พอจะมีอยู่ในเนอสเซอรี่
(Nursery : เรือนเพาะชำต้นไม้) โดยเดินสวมงอบที่ศีรษะ

มือถือชะแรง ๑ อัน กับถังพลาสติก ๑ ใบ (สำหรับไปตักน้ำ
รดต้นไม้) ไปปลูกต้นไม้ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

ประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ช่วงนั้นคุณยายเริ่มป่วย
หลงพอธัมมชโยให้อาตมาแยกจากทีมบอญ ออกมา
ช่วยดูแลบริหารเรื่องคร้วเต็มเวลา อาตมาก็เลยทำ
รถสามล้อให้คุณยายคันหนึ่งตามคำสั่งของหลวงพอธัมมชโย
โดยท่านบอกว่า เอาเบาะสีแดง ๆ นะ ชีไปไหนจะให้เห็น
ได้ชัดว่า คุณยายอยู่ตรงไหน แล้วก็ให้อารีพันธ์เป็นคนขี่

คุณยายท่านอดไม่ได้ที่จะต้องไปตรวจวัด ตรงโน้น ตรงนี้ ดูต้นไม้อะไรต่ออะไร เมื่อท่านต้องไปตรวจวัดก็นั่งสามล้อไป จะช่วยผ่อนแรงท่านได้มาก ไม่ต้องเดินไปเหมือนสมัยก่อน ๆ ซึ่งท่านก็จะไม่ลืมเอาอุปกรณ์ปลูกต้นไม้ของท่านติดรถไปด้วย

ช่วงนั้น ตอนบ่าย นอกจากคุณยายจะมาทำภารกิจต่าง ๆ ตามปกติของท่านแล้ว ยังต้องรับแขกไปด้วย บางครั้งบ่าย ๆ มีแขกมา ท่านก็ไปรับแขกก่อน อีกอย่างหนึ่ง บางครั้งหลวงพ่อดีมชโยต้องออกไปกิจธุระข้างนอกบ้าง ติดต่องานอะไรต่ออะไรบ้าง ก็อาศัยคุณยายรับแขก เพราะตอนนั้น หลวงพ่อยังอายุไม่มาก และแขกที่มาหาคุณยายนั้น ส่วนมากเป็นลูกศิษย์เก่า ๆ ของท่านสมัยอยู่วัดปากน้ำ เมื่อมาแล้วเห็นเรามีโครงการโน้นโครงการนี้ เขาก็ร่วมทำบุญมา ยายก็เลยต้องรับแขกไปด้วย สร้างวัดไปด้วย

คนใหม่หรือคนเก่าท่านจะสอนทุกคนที่มาพบท่านว่า
เอาบุญกับขายนะ บุญเล็กบุญน้อยอะไรก็ทำไป อย่าทิ้งบุญ
เมื่อทำบุญเสร็จแล้วก็อธิษฐานไป แล้วก็^๑ สอนให้ละบาป
อกุศล อย่าไปทำผิดศีลผิดธรรม ให้ทำแต่ความดี
สวดมนต์ไหว้พระบ้าง ก่อนนอนทำใจให้ใส นั่งสัสมา-
อรหังไป ท่านก็จะสอนอยู่ ๓ เรื่องนี้

นอกจาก^๒สอนเองแล้ว ท่านจะแนะนำอาตมาด้วยว่า
เออ...มีโอกาสนี้ให้เราช่วยกันสอนด้วย โยมเขามาวัด เขาก็
อยากได้ความรู้ สอนเขาบ้างบางครั้งเขาก็เอาบ้างไม่เอาบ้าง
ก็ช่างเถอะ สอนไป ให้เขาได้ธรรมะติดตัวไป ได้บ้าง
นิดหน่อยก็ยังดี ญาติโยมบางคนมากับญาติ บางทีเขา

๑. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๑

๒. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๕

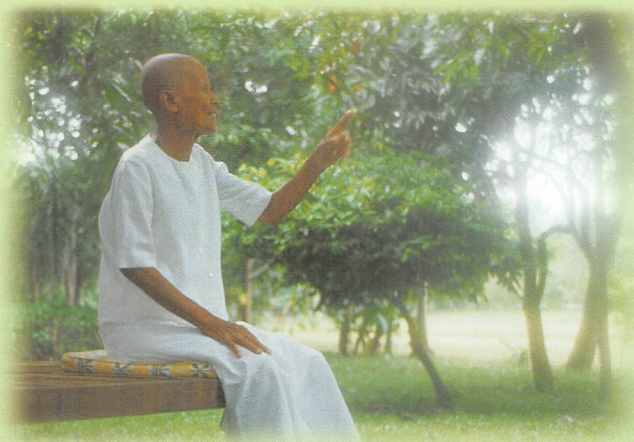
ก็ยังไม่ได้ศรัทธา มาเพราะเกรงใจญาติ ๆ สอนไปเถอะ
เอาไม่เอาเพื่อในอนาคตอินทรีย์ของเขาแก่กล้าขึ้นก็คิดได้
เขาอาจจะปรับปรุงตัวเองได้บ้าง อย่าไปเบียดเบียนการสอน

ท่านมักจะบอกว่า คนที่มาทำบุญกับยาย ยาย
จะคุมบุญให้เขา ตามวิธีที่ยายฝึกมาจากหลวงพ่อ
วัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี เอาบุญนี้แหละไปกลั่นแกล้
ไปทับทวิให้เป็นสมบัติ เป็นอริยทรัพย์แก่เขาไปในภพ
เบื้องหน้า สมบัติอันนี้มันไม่ไปไหน ไปรอทำอยู่ในวิมาน
ของเขาแล้ว ส่วนเงินทองหยาบ ๆ ที่เขามาทำบุญ
คุณยายก็เอาเข้าวัดหมด เอาถวายเข้าในหมู่สงฆ์ ให้สงฆ์
ท่านจัดการ ให้หลวงพ่อธัมมะจัดการว่าจะเอาไปใช้อะไร
ยายเอาแต่บุญ

คุณยายบอกว่า ในโลกนี้เห็นมีแต่บุญนั้นแหละ เป็นที่พึง ยายจะเอาบุญให้เป็นภูเขาเขียว จะสร้างบุญไม่ให้แพ้ใครเลย จะเอาบุญติดตัวไปให้เต็มที เพราะว่าเราตายแล้วก็ยังต้องเกิดอีกหลายภพหลายชาติ เรายังไม่หมดกิเลส ยังไม่หมดเชื้อแห่งการเกิด แต่เมื่อจะเกิดอีกที เราจะต้องมีความสมบูรณ์ทุกอย่าง จะได้มีทรัพย์มากและมีทั้งอริยทรัพย์ด้วย เมื่อมีทรัพย์มากจะไม่กังวลเรื่องทำมาหากิน จะได้ไม่เปลืองโผล่ทำความชั่วทำความไม่ดี จะเหลือแต่การสร้างบุญกุศลนั่งปฏิบัติธรรม ได้มีทรัพย์ไปใช้ทำบุญทำทานไม่รู้จักหมดสิ้น เอาสมบัติต่อสมบัติ เอาบุญต่อบุญไปให้มากที่สุด นี่ท่านจะสอนแบบนี้

ॐ

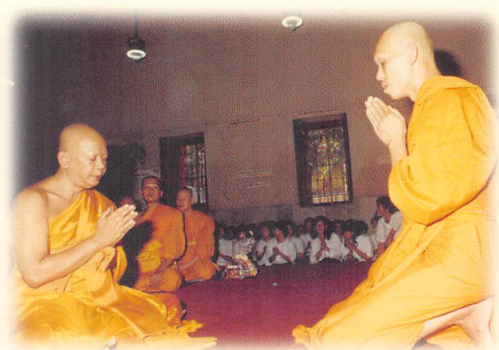

แล้วก็ให้ทุกคนพิจารณาว่า * เวลามันผ่านไปทุกวัน
อย่าให้ผ่านไปเปล่า อย่าทำชีวิตให้เหมือนนกกา ท่านชี้
ให้ดู นกกาเห็นไหม เวลาเช้ามันก็ออกไปหากิน เวลาเย็น
มันก็กลับรังนอน มันไม่ได้บุญอะไรไปเลย ชีวิตหมดไปเปล่า
ไม่มีคุณค่า เราทำบุญของเราดีกว่า เพราะฉะนั้น ตื่นเข้ามา
ให้วางแผนชีวิตว่า วันนี้เราจะทำความดีอะไร โดยทั้งวัน
เราก็ทำให้เต็มที่ ก่อนที่ตะเกียงดวงใหญ่ คือดวงอาทิตย์

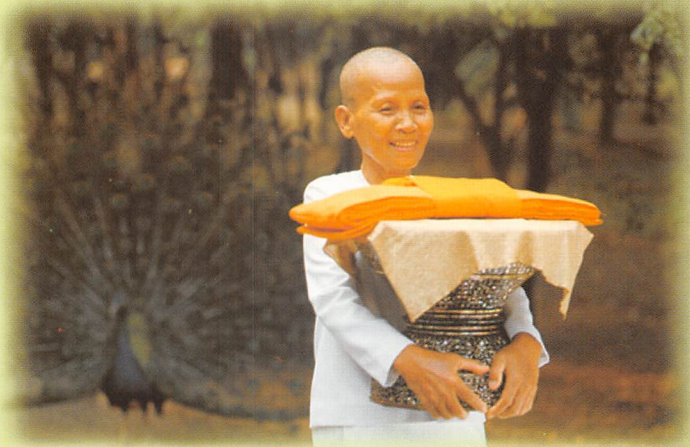
* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๗

จะกลับไป และก่อนนอนให้สรุปลิว่า วันนี้เราทำความดี
อะไรไปบ้าง ท่านมักจะสอนด้วยคำโบราณ ให้ฟังว่า
เอ้า...เร็วเถิดพ่อรีบเถิดรีบพาย ตะวันจะสาย ตลาด
จะวาย เตี่ยวสายบัวจะเน่า

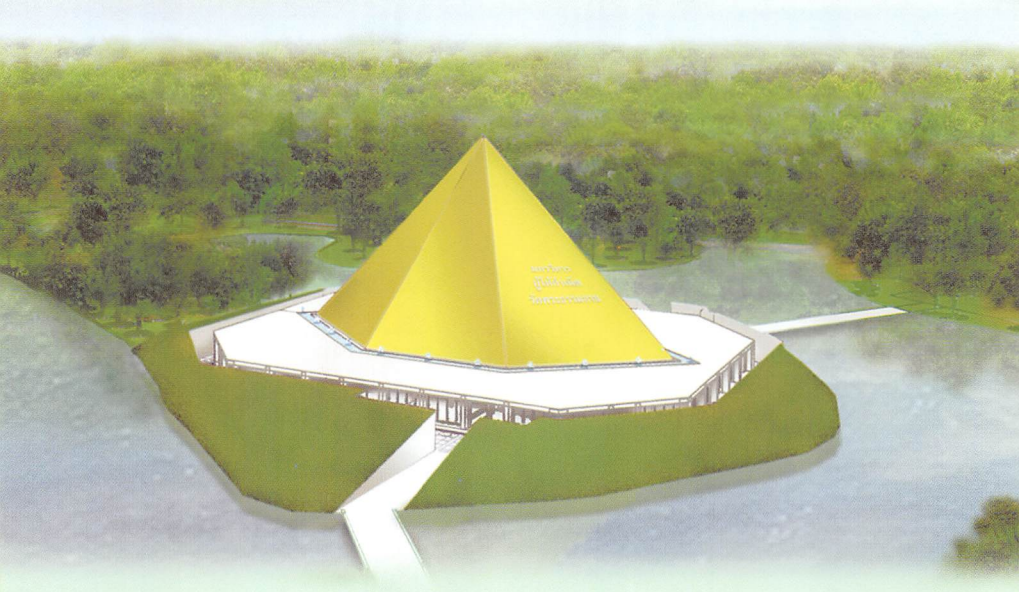
ท่านบอกว่า จะทำบุญทำความดีอะไรก็รีบ ๆ ทำชะ
คือ รีบเถิดรีบพาย ตะวันจะสาย คือ ชีวิตที่เราเกิดมา
มันจะแกไปเสียเปล่า ตลาดจะวาย คือ มันจะตาย
เตี่ยวสายบัวจะเน่า ก็คือ เตี่ยวไธ้ที่เราตั้งใจมาเกิดจะมา
สั่งสมบุญบารมี ทำพระนิพพานให้แจ้งนี้ เตี่ยวมัน
จะไม่บรรลุมรรควัตถุประสงค์

ต่อมาประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๑ อาตมาได้รับ
อนุญาตให้บวช ปีนั้นคุณยายท่านดีใจ ๒ เรื่องคือ เรื่องที่
อาตมาได้บวช แล้วอีกเรื่องหนึ่งคือ ท่านได้รับเป็น
ประธานกฐิน ซึ่งเป็นความปรารถนาของท่านมายาวนาน
ท่านปรารถนากับอาตมาว่า ยายดีใจนะ พระหมุได้บวชแล้ว
ยังงัยบวชแล้วนี่ ต้องช่วยยายด้วยนะ ช่วยยายดูครัว
แล้วก็ช่วยยายบอกบุญกฐิน ยายจะไปบอกบุญด้วยตัวเอง
ไปขึ้นบ้านโน้นบ้านนี้ ยายจะไปบอกให้หมดเลย ทั้งมนุษย์
ทั้งเทวดาให้มาเอาบุญร่วมกับยาย ตอนนั้นฟังแล้วก็ง
เอ๊ะ ยายไปบอกบุญเทวดา

อาตมาก็ถามคุณยาย เทวดาเขาใช้สตางค์กันหรือ
แล้วยายจะได้สตางค์จากเทวดาได้ไง ยายบอกว่า เทวดา
เขามีวิธีของเขา หมู่ญาติเขาที่อยู่ในเมืองมนุษย์ก็มีเยอะแยะ
เต็ยวเขาก็ไปดลจิตดลใจกันมาทำบุญเองแหละ เทวดาเขา
ก็อยากได้บุญ เต็ยวเขาหาทางเองละ ไม่ต้องห่วง

สิ่งที่อาตมาทิ้งอยู่จนบัดนี้ คือ ช่วงฉลอง ๘๔ ปี
คุณยาย ตอนนั้นประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๕ หลวงพ่อธัมมชโย
ให้ช่างมาปั้นรูปเหมือนคุณยาย เป็นอาจารย์จากศิลปากร
ว่าง ๆ คุณยายก็มาเรียกอาตมาไป ท่านเรียกว่า พระหม
ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง หลวงพ่อให้ช่างเขามาปั้นรูปยาย
ท่านกะว่า เมื่อยายละโลกแล้วจะสร้างวิหารยายไว้ตรงนั้น
ที่เกาะกลางหลังโบสถ์ แล้วจะเอารูปหล่อยายไว้ในนั้น

คุณยายท่านบอกว่า พระหมูล่อให้ยายได้ไหม
ยายไม่อยากจะใครล่อให้ยาย ไม่อยากจะช่างที่ไหนล่อ
ให้ยาย อยากให้ท่านแหละล่อให้ยาย คุณยายพูดอย่างนี้
อาตมาก็บอกคุณยาย พระรู้แต่วิชาล่อเรซิน (RESIN)
รู้แต่ล่อไฟเบอร์กลาส (Fiberglass) ล่อโลหะนี้ยังไม่เคย
ทดลองเลยนะ

ท่านก็ให้กำลังใจ เอนำท่านลองทำไป ค่อย ๆ
เรียนไป ค่อย ๆ ศึกษาไป เต็มวันก็ทำเป็น ท่านฝึกอันนี้ให้ได้
แล้วจะได้บุญใหญ่ ซึ่งคำพูดของยายนี้ เอ...ก็ค้างอยู่ในใจ
เอ๊ะ ท่านว่าจะได้บุญใหญ่อะไร แต่ก็ไม่ขัด คุณยายว่า
ลองไปเรียนดูซิ มันไม่ยากหรอก ค่อย ๆ เรียนไป ศึกษาไป
ความรู้ทั้งหลายมันอยู่ในห้องเรานี้ละ อยู่ที่ศูนย์กลางกายนี้
ทำใจนิ่ง ๆ เต็มวันก็รู้ ไม่เข้าใจอะไรก็ไปถามผู้รู้เขา
เต็วยายจะนั่งเข้าที่หาคนมาสอนให้ ซึ่งการศึกษาวิชา
หลอโลกะนี้ ก็ทำให้อาตมาได้รับบุญใหญ่จริง ๆ ตามคำ
คุณยาย คือ ได้รับบุญเรื่องการหลอองค์พระธรรมกาย
ประจำตัวประดิษฐานที่มหาธรรมกายเจดีย์

ท่านบอก ลองดูสิ เหล็กทั้งชิ้นใหญ่ ๆ เขายัง
ทำเป็นเรือเอาไปลอยน้ำให้คนข้ามมหาสมุทร ข้ามทะเลได้
โลหะหนัก ๆ ยังไปทำเครื่องบินให้มนุษย์ขึ้นไปโดยสาร
บินไปโน่นบินไปนี่ได้ เรื่องนี้เรื่องเล็ก ลองศึกษาดู
เรื่องไม่ใหญ่ ยายสร้างวัดมานี้ยากชะกว่าอีก หนังสือ
ก็ไม่ได้เขียน สร้างมาตั้งแต่ไม่มีที่สักนิตหนึ่ง มีเงิน
๓,๒๐๐ บาท ยิ่งยากกว่าเยอะ เพราะฉะนั้นค่อย ๆ ศึกษาไป
เดี๋ยวก็รู้ ตัดขาดอะไรนึกถึงยาย เดี่ยวยายจะช่วย
นี่ท่านพูดไว้ ประโยคนี้จำได้แม่น ปัจจุบันนี้อาตมายังใช้อยู่
ตัดขาดอะไรนึกถึงยาย เดี่ยวยายจะช่วย...แล้วก็สำเร็จ
จริง ๆ ด้วย

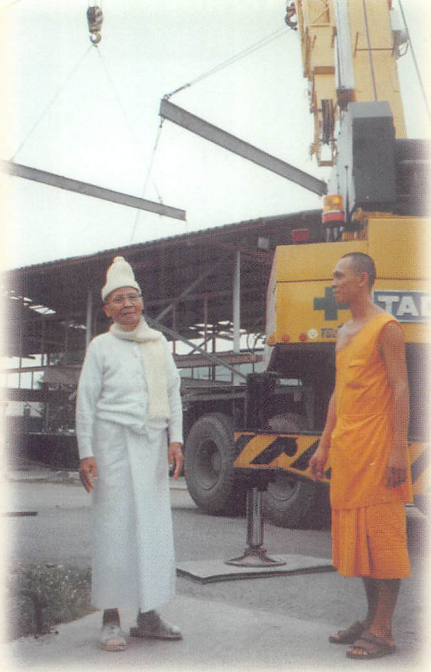

แล้วคุณยายท่านบอกอีก ค่อย ๆ ศึกษาไป
ทำไปเถอะ ผิดบ้างถูกบ้าง สู้ทำยังรู้พลาด นักปราชญ์
ยังรู้หลัง สองขาโตแต่ก็ชวนเซไปบ้างแหละ แล้วค่อย ๆ
แก้ไขเอา เดี่ยวก็สำเร็จ สำเร็จน่า เชื่อยายเถอะ
ท่านให้กำลังใจว่า วิชาความรู้ใดเราได้เพียรพยายามศึกษามา
แม้เอามาใช้สร้างประโยชน์สร้างบุญกุศลในพระพุทธ-
ศาสนา ให้เกิดบุญกุศลกับตัวเองบ้าง ในภพนี้และภพหน้า
คุ้มสุดคุ้ม เหมือนที่หลวงพ่อดปากน้ำเคยสอนไว้ว่า

เรียนวิชาใด ต้องใช้วิชานั้นให้ได้ เรียนวิชาไปแล้ว ใช้วิชา
ไม่ได้เรียนไปเสียข้าวสุก

พอดันปี พ.ศ. ๒๕๔๑ อาตมายังอัศจรรย์ใจ
หลวงพ่อรัชมชโยให้หล่อรูปเหมือนคุณยายด้วยทองคำ
อาตมายังปิติว่า ได้หล่อรูปคุณยายจริง ๆ พวกเราในที่นี้
หลาย ๆ คนคงได้เข้าไปร่วมในพิธี บางคนคงได้มีส่วน
นำทองคำของตัวเองเข้าไปร่วมหล่อรูปคุณยาย อาตมา
ก็อนุโมทนาด้วย

ต่อมาเมื่อพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ของเราเรียบร้อย ได้ทำความเข้าใจกับผู้เช่านาที่เคยเช่าอยู่ก่อน จนได้ที่ โดยสมบูรณ์แล้ว หลวงพ่อธัมมชโยก็วางแผนที่จะก่อสร้างในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่นี้ แบ่งเขต เขตนี้จะสร้างเจดีย์ เขตนี้จะสร้างสภาฯ ตรงนี้สร้างลานธรรม ตรงนี้สร้าง มหาวิทยาลัยพระมงคลเทพมุนี ท่านคงไปแจ้งให้คุณยายทราบ ตอนไหนไม่ทราบ

ว่าง ๆ คุณยายก็มาหาอาตมา ท่านมักจะเรียก พระหมูนานี่ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง หลวงพ่อธัมมะบอกยายว่า ๒,๐๐๐ ไร่จะสร้างเจดีย์ สร้างสภา ท่านบอกว่า จะสร้างลานธรรม สร้างมหาวิหารฯ บอกจะเอาใหญ่ ๆ จุคนเยอะ ๆ เพราะเมื่อก่อนสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์ พักเดียวคนก็เต็มแล้ว คนมานั่งสมาธิเยอะ สร้างศาลาจากตึก ไม่นานคนเต็มอีกแล้ว คนล้นเลย ต่อมาให้สร้าง สภาธรรมกายหลังคาจาก ไม่นานเต็มอีกแล้ว ตอนนี่ยิ่งก็ต้องสร้างใหม่ เตรียมพื้นที่ไว้ใหญ่โต ตอนนี้อย่าเอาหลังใหญ่ ๆ จุคนเยอะ ๆ

คุณยายบอกว่า หลวงพ่อบอกให้ยายช่วยไปตาม สมบัติ ไปตามคนมาช่วยกันสร้าง ยายเลยตกลงกับท่าน ไปแล้ว จะสร้าง ๔ อย่าง ยิ่งใจพระมหาช่วยยายด้วยนะ คุณยายบอกอีกว่า นี่ถ้า ๒,๐๐๐ ไร่คนเต็มล้นนี้ หลวงพ่อ จะขยายไปตรงไหนหนอ มันติดคลอง ติดถนนหมดแล้ว อีกด้านก็ติดบ้านคนหมด แล้วท่านก็ขำใหญ่ บอกว่า ยิ่งใจช่วยกันนะ

แต่คุณยายบอก ตอนนี้ยายน่าจะอายุ ๘๔ ปีแล้วนะ เราจะทำยังไงกันดี อาตมาก็บอกไม่เห็นจะมีอะไรยาก ก็ลุลยยาย ลุยเลย หลวงพ่อท่านให้บุญอย่างนี้แล้วก็ลุยเลย คุณยายบอกว่า ยายไม่มีแรงเหมือนก่อนแล้ว ตอนกลืน ครั้งแรกของยาย ยายไปหมด เหนือ ใต้ ออก ตก ไปแทบทุกจังหวัด ไปขึ้นบ้านเขาแทบทุกบ้าน ไปบอกบุญเขา ตอนนี้ยายไปไม่ไหวอย่างนั้นแล้ว นี่แค่จะไปหลังวัด ยังต้องนั่งสามล้ออารีพันธุ์เลย

อาตมาเลยบอกว่า โอ้ ยาย ไม่ต้องไปหาเขาหรอก ให้เขามาหายายที่วัดก็แล้วกัน แล้วยายก็บอกบุญเขา แค่นั้นแหละ เตียวเขาก็มาช่วยสร้างกันเอง คุณยาย เลยปรารภว่า ยายอายุ ๘๔ ปี แล้วนะ ยังไม่เกษียณเลย ยังต้องช่วยหลวงพ่อยู่นี้ เกษียณไม่ได้ซะแล้วอย่างนี้ ความเป็นห่วงของท่านถึงขนาดนี้

พออายุคุณยายใกล้ ๆ ๙๐ ปี สังขารท่านชัก
ไม่ไหวแล้ว คนที่มาหาท่านทุกคน จะคุ้นกับประโยคที่ว่า
มาเอาบุญกับยายนะ มาเอาบุญกับยายนะ ท่านจะพูด
คำนี้เรื่อย ๆ สังขารท่านไม่ไหว เร็วแรงก็เริ่มถอยลง
คณะแพทย์ก็แนะนำว่า ให้คุณยายเพล่า ๆ เรื่องการ
รับแขก เพราะบางครั้งแขกบางคนไม่ระวังตัว เอาเชื้อหวัด
มาติดท่าน ในฐานะผู้สูงวัย พอเป็นไข้หวัดทีก็ใช้เวลา
นานกว่าจะหาย เราจะถนอมสังขารยายไว้นาน ๆ
คุณอารีพันธุ์ ซึ่งหลวงพ่อมอบหมายให้ดูแลอุปฐากคุณยาย
ก็เลยให้คุณยายออกมารับแขกน้อยลง พักผ่อนให้มากขึ้น

แต่วิญญานแห่งความเป็นผู้นำบุญของท่าน
ยังฉายแสงตลอดเวลา บางวันพออาตมาว่างจากภารกิจ
ประจำวัน ก็ไปเยี่ยมท่าน ตอนนั้นท่านพักอยู่ที่อาคาร
ดาวดิงส์ ท่านมักจะเตือนอาตมาเรื่องอย่าลืมนงานที่ยาย
สั่งไว้ นะ อย่าลืมหาบุญกับยายนะ ท่านบอกว่า
ตอนนี้ยายไม่มีแรงแล้ว ไปบอกบุญใครเขาเหมือนก่อน
ก็ไม่ได้แล้ว ยายฝากท่านไปบอกนะ สาธุชนลูกหลานยาย
ทุกคนว่า ยายจะอยู่กับพวกเราอีกไม่นาน ใครจะเอาบุญ
กับยายก็รีบ ๆ เสีย นะ

ใครเอาบุญกับยาย ยายจะหอบหิ้วทุกคนไป
ให้หมดเลย เอาไปให้เตียน ไม่ให้ตกหล่นแม้แต่คนเดียว
ยายจะเอาไปเกิดร่วมกับยาย เอาไปสร้างบุญร่วมกับยายอีก

มโนปณิธานของท่านที่ตั้งใจไว้กับหลวงพ่อ
วัดปากน้ำว่า จะรื้อสัตว์ชนสัตว์ไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลย
จะหอบหิ้วลูกหลานทุกคนไปให้หมด

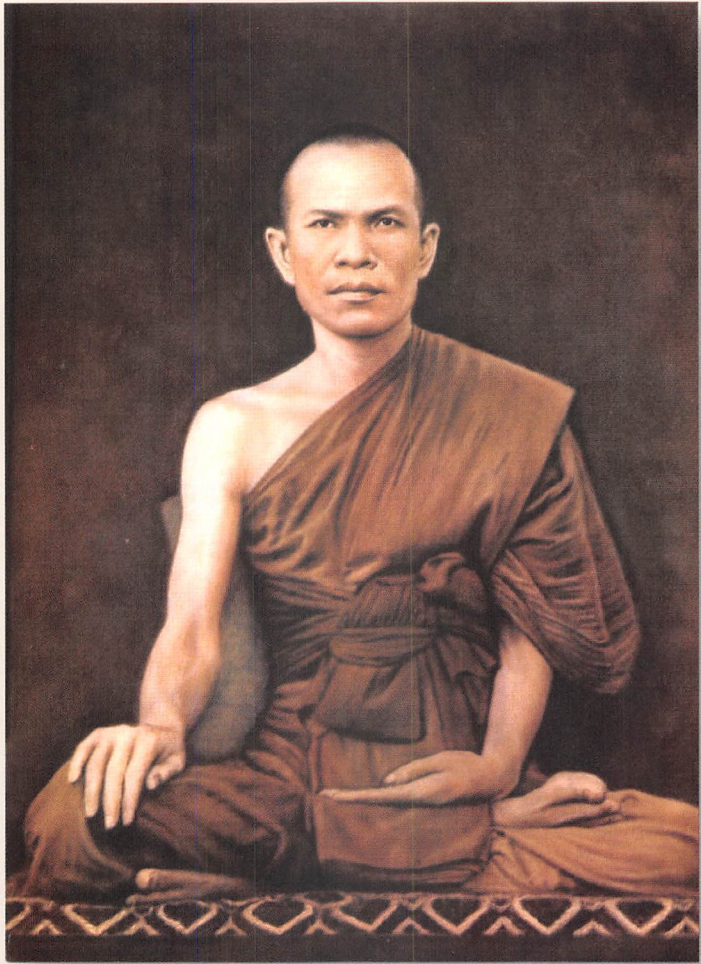

ช่วงนี้ที่คุณยายตั้งใจไว้กับหลวงพ่อัมมชโยว่า
จะช่วยหลวงพ่อสร้างเจติย์ สภาฯ ลานธรรมมหารัตน-
วิหารคด มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี เพราะฉะนั้น
พวกเราลูกหลานยายทุกคนต้องมาช่วยกัน

คุณยายมีความเคารพในพระเดชพระคุณหลวงพ่อดาวดึงส์ วัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านก็อยากสร้างถวายหลวงพ่อดาวดึงส์ แต่ตอนนี้โอกาสที่จะทำแบบนี้ก็ยากนะ ต้องอาศัยลูกหลานทุกคนนั่นแหละ เพราะฉะนั้นในวันที่ ๑๐ ตุลาคมที่จะถึงนี้เป็นวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อดาวดึงส์ ซึ่งเหลือเวลาอีก ๘ วัน จึงเป็นโอกาสอันดี ที่เราจะมาร่วมบุญกับคุณยายอีกครั้งหนึ่ง

การทำบุญในครั้งนี้เราจะได้บุญ ๒ ต่อที่เดียว ได้บุญกับยายด้วย ได้บุญกับหลวงพ่อดาวดึงส์ด้วย หลวงพ่อธัมมชโยท่านบอกว่า รีบ ๆ เอาบุญกับยายนะ ในระหว่างที่สรีระสังขารร่างกายของท่านยังอยู่ จะเป็นจุดเชื่อมโยงบุญกัณฑ์สิทธิ์ที่ท่านจะให้กับลูกหลานของท่าน

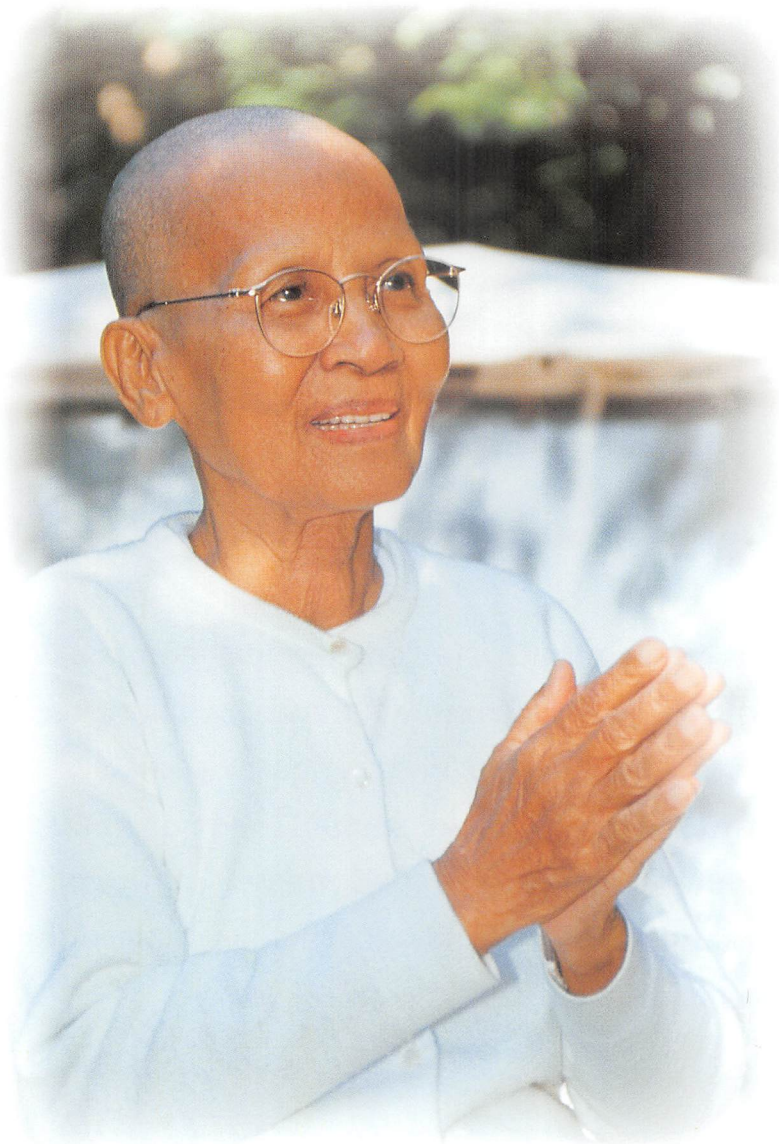

เป็นความโชคดีของพวกเราทุกคน ที่เกิดมา
ได้พบคุณยาย ได้รับการอบรมบ่มนิสัย พร่ำสอน แนะนำ
เคี้ยวข้าว รับประทานประคองให้เดินอยู่บนเส้นทางบุญ
พร้อมทั้งปิดหนทางนรก เปิดหนทางสวรรค์ให้ ฝ่ายชาย
ก็ได้มาบวชเป็นพระอยู่ในวัดจำนวนมาก รูป ฝ่ายหญิง
ก็ได้มาเป็นอุบาสิกากันเต็มวัด ส่วนโยมท่านที่มีครอบครัว
ก็ได้มาร่วมเข้าวัดปฏิบัติธรรม ตามคำพร่ำสอนของคุณยาย
มิได้ขาด และนับวันก็มีแต่จะชักชวนสมาชิกใหม่ให้มาร่วม
ปฏิบัติธรรมเพิ่มมากขึ้น ถือได้ว่า คุณยายอาจารย์ฯ คือ
ยอดกัลยาณมิตรของมหาชนในยุคนี้ และเป็นทั้งหมด
ของพรหมจรรย์ ของพวกเราเหล่าศิษยานุศิษย์ทุกรูปทุกคน

ณ โอกาสนี้ อาตมาก็ขอให้พวกเราทุกคนตั้งใจ
ร่วมบุญกับคุณยาย โดยมาช่วยกันสร้างลานธรรมมหารัตน-
วิหารคดีให้สำเร็จโดยเร็ว เพื่อจะได้เป็นบุญใหญ่ส่งผลให้เรา
ได้เป็นศิษย์ของคุณยายอาจารย์ฯ ได้สร้างบารมีกับ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อดอกน้ำ ภาชีเจริญ
พระมงคลเทพมุนี และหลวงพ่อดัมขโยของเราตลอดไป
ทุกภพทุกชาติ ตราบวันถึงที่สุดแห่งธรรมเทอญ

หัวใจกัลยาณมิตร

วันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

คตินี้เป็นคตินที่ ๑๙ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรมถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยุง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย อาตมาขอถือ
โอกาสบรรยายถึงคุณธรรมของคุณยายฯ เพื่อเป็น
กุศโลบาย เป็นแบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติธรรม
ในการสร้างคุณความดีของท่านสาธุชนให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

และอยากจะทำให้ทุกท่านได้เกิดจิตสำนึกและมีปณิธาน
อันแน่วแน่ที่จะบำเพ็ญตนเป็นกัลยาณมิตร เป็นผู้นำบุญ
ให้สมบูรณ์แบบ แล้วก็สร้างบารมีให้ได้อย่างคุณยาย
ตลอดไป

* คุณยายเป็นกัลยาณมิตรให้กับทุก ๆ คนที่มาพบท่าน
โดยไม่เลือกชาติ ชั้น วรรณะ เผ่าพันธุ์ คนมี หรือคนจน
ด้วยเป้าหมายอันสูงส่งดุจเดียวกับพระบรมโพธิสัตว์ที่จะ
รื้อสัตว์ชนสัตว์ ให้ไปถึงที่สุดแห่งธรรม และการที่ท่าน
ได้บำเพ็ญตนเป็นกัลยาณมิตรให้กับทุก ๆ คนนั้น สิ่งหนึ่ง
ที่ท่านปฏิบัติอย่างเคร่งครัดตลอดมาคือ ท่านจะช่วย
สงเคราะห์ทุก ๆ คนที่มาหาท่าน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

ในช่วงที่ท่านสุขภาพดี ท่านก็เมตตาออกมา
รับแขกบ่อย ๆ แขกของท่านก็มีหลายแบบ บางครั้ง
ท่านเคยปรารภกับอาตมาว่า เขาอุทิศสำหรับภักบันมาหาเรา
บางคนมีความทุกข์อยากให้ขยายช่วย เช่น คุมบุญ ปล่อยสัตว์
ปล่อยปลา แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บ ก็ต้องเอากับเขาหน่อย
อยากจะช่วยปลดเปลื้องทุกข์ให้กับเขาบ้าง และเมื่อท่าน

ได้ช่วยเขาเหล่านั้น ทุกครั้งท่านก็จะสอนธรรมะไปด้วย
ท่านมักจะสอนบ่อย ๆ ว่า "มนุษย์มีกรรมเป็นของตัวเอง ทำดี
ได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ความทุกข์ในปัจจุบันก็เพราะกรรมไม่ดี
ในอดีต ไม่ว่าจะ เป็นวันเวลาที่ผ่านมาในชาตินี้ หรือใน
อดีตชาติ ฉะนั้นต้อง" ละชั่วโดยให้มีศีล ๕ อย่างเคร่งครัด
ให้ทำความดี โดยเข้าวัดทำบุญ ทำทาน ฟังพระเทศน์
ฟังธรรมะ จะได้รู้จักหนทางสร้างความดีเยอะ ๆ และทุกวัน
ก็ต้องสวดมนต์นั่งธรรมะ ทำให้ใจให้ใสสว่าง

ช่วงประมาณบ่ายโมงในแต่ละวัน หลังจากคุณยาย
เสร็จจากการรับประทานอาหารแล้ว ทุกวันท่านมักจะมา
เยี่ยมอาตมาที่ครัว มาตรวจงานแถว ๆ ครัว อาตมา
ก็จะเดินไปหา เพื่อว่า ท่านจะมีอะไรให้ช่วยปรับปรุง
หรือไม่ก็ช่วยชี้แนะอะไรที่จะทำให้ดีขึ้น แต่ถ้ามีแขกมา
ท่านก็จะรับแขกแทน

๑. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๒

๒. อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๑

วันหนึ่ง อุบัติการณ์คือคุณอารีพันธุ์ไม่ได้มาด้วย
คุณยายมาหาอาตมาตามปกติ มีแขกมา ๒ คน เป็นผู้หญิง
นั่งรถแท็กซี่เข้ามา คนหนึ่งอายุราว ๆ ลัก ๔๐ ปีเศษ
อีกคนก็ ๓๐ ปีเศษ ดูจากการแต่งกายแล้ว เหมือนไม่เคย
มาวัด เพราะสวมใส่เสื้อผ้าหลากสี ดูหน้าตาเหมือนคน
มีความทุกข์มาก โดยทั่วไปหากอาตมาเจอแขกที่มาวัด
ครั้งแรกหรือคนแปลกหน้าก็มักจะรับแขกเสียเอง
ไม่ยากให้เจอคุณยายก่อน กลัวคุณยายเหนื่อย คิดว่า
เดี๋ยวเราตัดตอนรับแขกเสียเอง แต่วันนี้ไม่ทัน คุณยาย
เดินมาพอดี เขาก็เข้ามากราบขอพบคุณยาย เขาถามว่า
ชื่อคุณยายจันทร์ใช่ไหม หนูเองก็ไม่รู้จัก ได้ยินกิตติศัพท์
จากเพื่อน คุณยายก็เรียกให้เขาเข้าไปในห้องรับแขก
ที่อาคารยามา ซึ่งห้องรับแขกนี้ มีผนังเป็นกระจกสลับมั่ง
ลวดถึง ๓ ด้าน เพื่อมิให้เป็นที่ลึบหลับตาจนเกินไป พอรู้
ว่าเป็นคุณยายจริง *ผู้หญิงคนหนึ่งในนั้นก็เริ่มร้องไห้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

อาตมาไม่ได้เข้าไปในห้อง ได้แต่ยืนอยู่ข้างนอก แต่อยู่ในจุดที่ใกล้ ๆ คุณยาย พอเรียกกันได้ยิน เพราะบางทีถ้าแขกแปลกหน้ามาก หรือคนที่ไม่เคยมาวัด ถ้าคุณอารีพันธุ์ไม่อยู่ อาตมามักจะอยู่นอกห้องใกล้ ๆ โดยให้คุณยายอยู่ในสายตาดตลอดเวลา เพื่อคอยดูแล คุณยายด้วย

เธอก็บรรยายความทุกข์ของเธอให้คุณยายฟัง บอกว่า สามีนุหุหายไปตั้งเดือนแล้ว ไม่รู้เป็นตายร้ายดียังไง คุณยายช่วยตามหาให้หนูหน่อย คุณยายท่านก็เมตตา เอ้า อยู่กันยังไงล่ะ ให้สามีหายไปได้ น่าสงสารจังเลย มากุยกัษิ เรื่องราวมันเป็นยังไง เธอบอกว่า ก่อนหน้านี้ เธอเล่าความทุกข์ให้เพื่อน ๆ แม่ค้าที่อยู่ในตลาดฟิง เพื่อน ๆ บอกว่าให้มาหาคุณยาย ๆ อาจช่วยได้ ชื่อคุณยายจันทร์ อยู่ที่วัดพระธรรมกาย คลองสาม ปทุมธานี เธอเองไม่รู้จัก ก็นั่งแท็กซี่ถามมาเรื่อย ๆ

คุณยายก็บอก เล่าให้ฟังซิ เรื่องราวเป็นยังไง เธอก็เล่าเรื่องร้ายยาวว่า ไปหาเจ้าเข้าทรงมา เขาว่า สามีโดนทำเสน่ห์คุณไสย์ อยู่กันมาสิบกว่าปีแล้ว แรก ๆ เขาก็ดีดีนะไม่ทำร้ายตบตีเลย แต่มีปากมีเสียงบ้างนิดหน่อย แล้วอยู่มาวันหนึ่งเขาก็หายไป หายไปเดือนหนึ่งแล้วก็คุยอะไรอีกพักใหญ่เชียว อาตมาก็ฟังไม่ค่อยถนัดนัก

คุณยายก็พูดพลอบใจ คุณต้องชนะด้วยบุญนะ คุณบอกว่าสามีคุณเป็นคนดีใช่ไหม แสดงว่าสามีของคุณก็เป็นคนมีบุญทีเดียวนะ คนมีบุญกับคนมีบุญ ถึงจะอยู่กันได้นาน คุณก็ต้องสร้างความดี สร้างบุญให้มากขึ้นอีก เตี่ยวบุญในตัวของคุณก็จะไปดึงเขากลับมาเองแหละ แต่ว่าต้องทำทุกวันนะ เคยทำบุญใส่บาตรไหมเช้า ๆ ใส่บาตรเสียนะ ใส่สักองค์สององค์ก็ได้ แล้วก็รักษาศีล ๕ สวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิทำใจให้ใส ๆ ทำทุกวันนะ ทำบ่อย ๆ ทำใจให้สบาย คุณต้องทำอย่างที่ยายว่านะ

ทำบ่อย ๆ ทำทุกวัน ทำใจสบาย ๆ ไม่ต้องโศกเศร้า
เที่ยวไปตามหาเขาหรืออก แล้วคุณก็อธิษฐานให้เขากลับมา
เดี่ยวเขาก็มาหาเองแหละ ต้องทำความดี ต้องทำบุญ
เอาชนะด้วยความดี ให้มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งเกิด อย่าไป
พึ่งเจ้าทรงผีสิงที่ไหนเลย ผีมันยังเอาตัวรอดไม่ได้เลย
ถึงได้เป็นผีอยู่อย่างนั้น วันอาทิตย์ก็มาวัด เข้า ๆ
มานั่งธรรมะกับหลวงพ่อัมมะ ตอนบ่าย ๆ มาฟัง
หลวงพ่อตตะเทคนบ้าง คิดซะว่ามันก็ดีไปอย่างนะ ช่วงนี้
สามีไม่อยู่ คุณจะได้มีโอกาสเข้าวัดสร้างความดีเยอะ ๆ
แล้วคุณก็เลิกอุปนิสัยที่มันไม่ดี ที่เขาไม่ชอบ คุณเองก็รู้

อยู่ว่า มันคืออะไร แล้วคุณต้องทำให้มันต่อเนื่อง
ไม่เป็นไร เต็มขยายจะช่วย คุณต้องทำตามที่ยายว่านะ
แล้วคุณจะสมปรารถนา กลับไปตั้งต้นแก้ไขใหม่นะ

เธอก็กราบลาคุณยาย แล้วนั่งรถกลับไป
คุณยายเก็บของไทยธรรมที่เขานำมาถวายในห้องรับแขก
นิดหน่อย จัดโต๊ะ เก้าอี้ ปิดพัดลม แล้วก็เดินออกมานอกห้อง
อ้าว... ท่านยังอยู่หรือ นึกว่าไปแล้ว อาตมาบอก ยังอยู่ครับ
อยู่ใกล้ ๆ คุณยาย ยืนอยู่หลังห้อง กลัวยายไม่มีเพื่อน
คุณยายก็เลยปรารถตามประสาท่าน โอ้ ! ผัวมันหาย
มันก็ให้ยายตามหาให้มัน มันไม่ดูตัวเองเลย มันก็เล่า
แต่ความดีของมัน ความร้ายของมันก็ไม่เปิดเผยให้ใครฟัง
อย่างนี้ใครจะไปทนอยู่ด้วยได้ อาตมาก็ถาม แล้วคุณยาย
จะไปตามหาให้เขาที่ไหน ยายบอก ผัวของมันก็อยู่แถว ๆ
นั้นนะแหละ ไม่ได้ไปไหนไกลหรอก คนเรามันอยู่ร่วมกัน
ได้เพราะบุญ สามภรรยาอยู่ด้วยกันยึดยาวนานี้ เพราะเขา

จะมีบุญเท่า ๆ กัน บุญเขาใกล้เคียงกัน ลูกที่จะมาเกิด เขาก็เลือกพ่อแม่ที่มีบุญใกล้เคียงกันกับเขา เพราะฉะนั้น อยู่กันด้วยบุญ ถ้าสามีเป็นคนเอาบุญกุศล แต่ภรรยา เป็นคนไม่เอาบุญ อยู่กันไม่ยึด สามีก็ไม่อยู่ด้วย ถ้าสามี เป็นคนเอาบุญ ภรรยาเป็นคนเอาบุญ ก็อยู่ด้วยกันยึดยาว

เหมือนพวกซีเหล้า ซีเหล้าก็คบค้าสมาคมกับพวก ซีเหล้าด้วยกัน โจรขโมยก็คบค้าสมาคมกับโจรขโมย บัณฑิตนักปราชญ์เขาก็คบค้าสมาคมอยู่กับกลุ่มบัณฑิต นักปราชญ์ บุคคลนี้มันคบกันโดยธาตุนะ ธาตุเหมือนกัน ก็คบกัน ดึงดูดเข้าหากัน เหมือนของเหม็นแมลงวันชอบตอม ของหอมมนุษย์ชอบดม คุณยายพูดไปก็หัวเราะไป มันต้องทำกาย วาจา ใจของเรา ให้หอมด้วยกลิ่นศีล กลิ่นธรรม เหมือนยายนะ ยายสร้างแต่บุญ สร้างความดี มีแต่คนอยากจะเข้าใกล้ เขาเข้าใกล้แล้วก็มีความสุข

ท่านพูดเปรย ๆ รับแขกประเภทนี้ มันต้องยายเอง
อย่างท่านไม่ทันเขาหรอก พระของยายยังหนุ่ม ๆ ไม่เคย
มีครอบครัว ไม่ทันเขาหรอก พุทก็ไม่ถนัดปาก มันต้องยาย
กรณีอย่างนี้ยายเจอมากแล้ว ตั้งแต่สมัยอยู่วัดปากน้ำ
ผัวหาย เมียหาย ก็ให้ยายตามหาให้ มันอยู่ด้วยกันแท้ ๆ
ปล่อยให้...หายไปได้ ยายตามหาให้แล้ว ถ้าไม่รักษา
เขาก็ไปอีกแหละ รักษาไม่ตี เขาก็ไป เขามีขานี้ ไม่ถูกใจ
เขาก็ไปละ ต้องรักษาด้วยบุญ ใช้บุญเป็นตัวรักษา ถึงจะอยู่

ยายเป็นคนทันคนนะ ทันเขาไปหมดแหละ ไม่ว่าจะ
จะพูดออกมาอีท่าไหน ปิดยายไม่มิดหรอก ใครจะมาตีมาร้าย
ยายรู้หมด ญาณของยายแจ่วไปเลย (คุณยายหัวเราะ)
เขาพูดมาจริงหรือเท็จ ยายมองเข้าไปในไส้กลางของเขา
ยายเห็นเป็นฉาก ๆ ปิดยายไม่มิดหรอก รู้ทันเขาหมด
ทั้งเหลี่ยมคู้ผู้คน เพียงแต่ยายจะพูดหรือไม่พูดเท่านั้นแหละ
บางทีเขาก็พูดแต่ความดีของเขา แล้วก็พูดไม่หมด
ความร้าย ๆ ของเขาไม่ยอมพูด

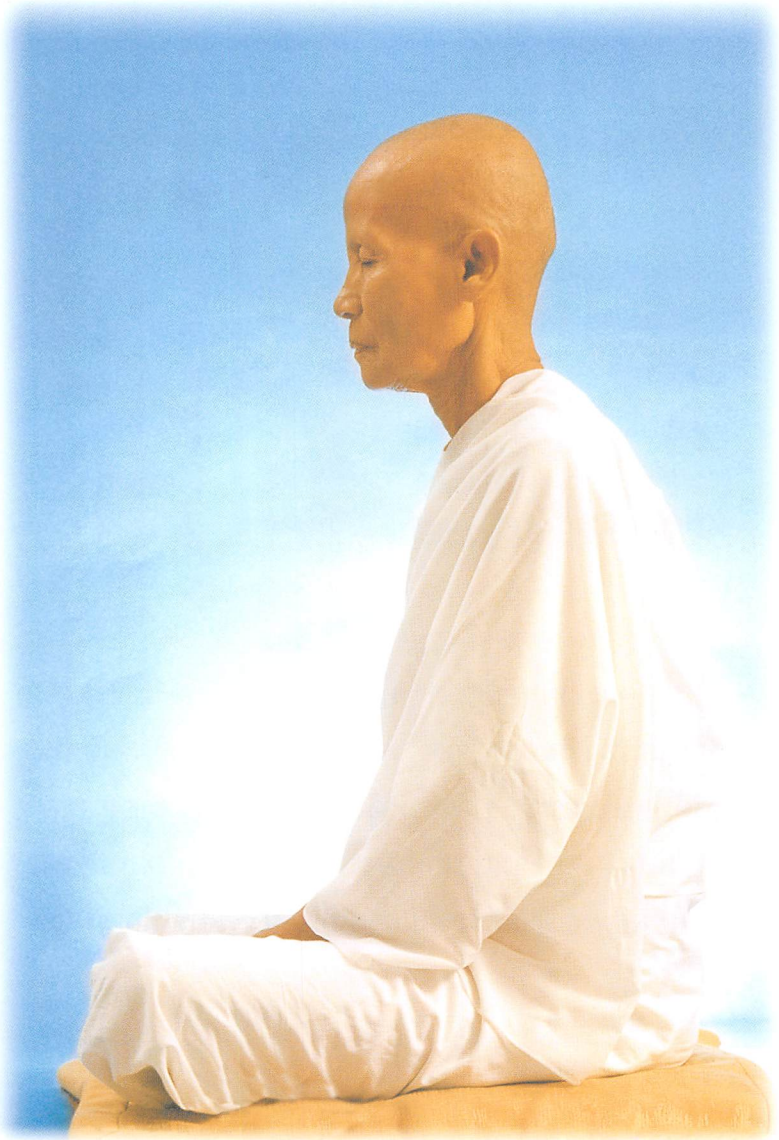

คุณยายรับแขกหมด ไม่เลือกชาติ ชั้น วรรณะ
คนมี คนจน คุยกันหมด แล้วก็สอนทุกคนที่มาเข้าใกล้
บางทีช่วงใกล้งานบุญใหญ่ คุณยายมักจะบอกว่า ช่วงนี้
ต้องเหนื่อยหน่อย รับแขกเยอะหน่อย แต่ก็ทำให้วันงาน
บุญใหญ่พวกเขาเหล่านั้นก็มาวัดกัน บางคนก็ยังหันหน้า
เข้าวัดประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง

คุณยายเคยเล่าว่า คนที่มาหายาย มาขอบารมียาย ยายจะช่วยเขาทุกคนเลย ช่วยทั้งหายาบช่วยทั้งละเอียดหายาบ ๆ ก็สอนวิธีให้เขาประพฤติปฏิบัติธรรม ให้เขาสร้างความคิด ส่วนละเอียดกลางคืนยายก็นั่งเข้าที่คุมบุญให้เขาตามที่เขาขอให้ช่วยนั้นแหละ อย่างนี้ยายทำมาตั้งแต่สมัยอยู่วัดปากน้ำ อยู่กับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยายเคยอธิษฐานว่า *สาธุ ลูกหลานหรือใครต่อใคร เขามาขอบารมี ขอความช่วยเหลือข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าสามารถช่วยเขาได้ สงเคราะห์เขาได้หมด ด้วยบุญกุศลให้เขามีความสุข ความเจริญ ให้สำเร็จด้วยบุญกุศลหมดทุกคน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

คุณยายสอนหมด ทั้งคนที่มาวัดเก่า คนมาวัดใหม่
หรือคนที่เพิ่งเริ่มจะเข้าวัด หรือไม่ค่อยชอบมาวัด คุณหมด
คุยได้ทุกประเภท บางทีนั่งจับเข่าจับแขนเอามือลูบหลัง
คุยกันเลย ให้ความเป็นกันเอง ไม่ถือตัว คุยไปสอนธรรมะ
ไปด้วย สอนให้เขามีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง สอนให้อยู่ในบุญ

มีอีกตัวอย่างหนึ่งที่อาตมาเคยเห็น มีครอบครัวหนึ่ง ภรรยาเป็นคนมาวัดกับลูกสาวทุกวันอาทิตย์ ส่วนสามีไม่เคยมาวัด แต่ก็ไม่ขัด เพราะเห็นว่ามาวัด พอตัวภรรยามาวัดนานเข้าเริ่มคุ้นเข้าก็ไปกราบขอขบารมีคุณยาย ขอให้คุณยายดึงให้สามีเข้าวัดด้วย คุณยายก็บอก เออ... เอาลี เตี้ยวยายจะช่วย แล้วคุณพามาหาขายนะ บอกยายให้มาหา ท่านพูดง่าย ๆ อย่างนี้ อยู่ใกล้ ๆ ยาย ดูอะไรมันง่ายไปหมด ท่านพูดเหมือนง่าย ๆ ตามประสาผู้มีบุญ

โยมคนนั้นเขาก็กลับไปบ้าน พอวันศุกร์วันเสาร์ เขาก็คุยกับสามี นี่พี่ คุณยายคิดถึง ท่านอยากให้ไปหา สามีเขาก็ว่า เออ... ๒-๓ วันนี่รู้สึกแปลก ๆ มันรู้สึกอยากจะไปวัด ก็ดีเหมือนกันนะ ไปดูซิ เธอกับลูกไปวัดได้ ทุกวันอาทิตย์ ไปทำอะไรกัน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

พอวันอาทิตย์เขาก็พากันมาวัด พามาหาคุณยาย
คุณยายจำตัวภรรยาได้ โดยปกติคุณยายเป็นคนยกมือ
ไหว้ทุกคนก่อนเสมอ ไม่ว่าคนนั้นจะอายุมากกว่าหรือน้อยกว่า
ก็ตาม แม้จะเดินเจอกันริมถนน คุณยายยกมือทัก สวัสดีคุณ
ทักพร้อมๆกับเดินไปคุยกับทางสามีก่อน เออ คุณ ๆ
เชื่อยายเถอะ คนเราเกิดมามี้นต้องเข้าวัดทุกคนแหละ
ถ้าคุณไม่เข้าตอนเป็น เขาก็ต้องห้ามคุณเข้าตอนตาย

ตอนตายนี่นะ เขาหามแล้วก็เข้าเมรุไปเลยนะ คุณก็จะ
เหลือแค่ซี้ถ้ากองหนึ่ง ตายแล้วสมบัติทางโลกอะไร ๆ
ก็เอาไปไม่ได้

แต่ถ้าคุณเข้าวัดสร้างความดีตอนเป็น คุณยังได้บุญ
ติดตัวไป บุญนั้นจะติดตัวหลายภพหลายชาติ และบุญนั้น
ก็เป็นสมบัติของคุณนั้นแหละ เอาไว้กินไว้ใช้ในภพเบื้องหน้า
คุณทำง่าย ๆ เวลาเข้าวัด ทำไมยากหรอก ตอนเช้า
ก็มานั่งธรรมะกับเขา หลวงพ่อธัมมะท่านสอน ตอนบ่าย
ฟังหลวงพ่อกัณฑ์เทศน์บ้าง ถ้ามั่นเมื่อยนัก คุณก็ไปช่วย
เด็กวัดกวาดใบไม้ ฤดูกาลา เช็ดภาชนะอุปกรณ์ ทำความ
สะอาดอะไรต่ออะไร ช่วย ๆ เขาไปเรื่อย คุณต้องมา
บ่อย ๆ นะ ทำให้มันคุ้นเคย ให้มันคุ้นเคยกับกลุ่ม
พรรคพวกผู้ทำบุญด้วยกัน ทำความคุ้นเคยกับคนที่มาวัด
ทุกคน แล้วมันจะคุ้นไปจนกระทั่งเทวดาที่รักษาวัด
คุ้นกระทั่งสิ่งสาราสัตว์ในวัดทั้งหมด

มันดีนะ เวลาคุณตาย ไปเจอยมบาลเขาถามว่า
คุณทำความดีอะไร คุณจะได้อะไร คุณจะได้ตอบได้ว่า เคยมาวัด
พระธรรมกาย เคยมาทำโน่นทำนี่ ช่วยงานบุญของวัด
เคยพบคนโน้นคนนี้ ไม่เชื่อไปถามเทวดาที่เฝ้าวัดคูลี
คุณจะได้อ้างพยานได้ ลิงสาราลัตว์ นกกาแวนั้น
กายละเอียดข้างในมันเป็นคนทั้งนั้นแหละ เขาเห็นคุณ
เขาก็จำได้ เตียวเขาก็เป็นพยานให้คุณเองแหละ
เพราะฉะนั้นคุณมาวัดบ่อย ๆ มาให้คุ่นเถอะ อีกหน่อย

สิ่งเหล่านี้จะช่วยคุณได้ แล้วคุณก็จะรอดตัว ตายไปแล้ว
มันไม่สูญญะ มันยังไม่หมดกิเลส มันยังต้องเกิดอีก จะได้มี
สมบัติติดตัวไปทุกภพทุกชาติ

คนเราทำความดี ทำความชั่ว ตายแล้วรู้กัน
ตอนยังเป็นอยู่บางที่มันยังไม่ค่อยรู้ แต่ตายแล้วรู้หมด
ทำความดีอะไร เท่าไหน ๆ รู้หมด ทำความชั่วอะไร เท่าไหน
รู้หมดเลย ปิดบังกันไม่ได้ เทวดาหรือสัตว์นรก เขาไม่มี
ปกปิดกันนะ ไม่มีการโกหกกัน การปกปิด การโกหก
มันมีแต่ภพมนุษย์ภพเดียวเท่านั้นแหละ ภพอื่นเขาไม่ปิด
มืออะไรก็พูดกันหมดเลย ไม่มีโกหกกันหรอก เพราะฉะนั้น
เวลาคุณทำความดีอะไร มนุษย์เทวดาเขาเห็น อีกหน่อย
เขาก็ไปสรรเสริญความดีของคุณ แล้วคุณก็จะรอดตัว
ไม่ต้องตกไปอยู่อบาย

นี่แหละ เป็นเทคนิคอย่างหนึ่งในการสอนคน
ของคุณยาย ยายจะคุยกับเขาไปเรื่อย ยกอุปมา

อุทาหรณ์ไปเรื่อย คุณยายจะสอนคนหมดเลย สอนอย่างเป็นกันเอง สอนอย่างผู้ใหญ่สอนลูกหลาน อาตมาได้พบได้เห็นจริง ๆ บางครั้งท่านสอนแม้กระทั่งนักโทษ ผู้ต้องขัง ผู้ต้องขังนี้ก็เหมือนกลุ่มคนที่ด้อยโอกาสหมดอิสรภาพ เหมือนกลุ่มคนที่ถูกลืม แต่คุณยายก็ไม่ลืมที่จะให้เขาได้บุญ สอนเขาแล้วก็บอกหนทางให้เขาทำความดี

ลูกศิษย์คุณยายบางคนที่เป็นเจ้าหน้าที่บริหารของกรมราชทัณฑ์ ที่ทัณฑสถานหญิงคลอง ๕ บางทีเขามาหาอาตมา มาขอรับบริจาคอาหารที่เหลือจากพระฉันมือเข้ามือเพล เอาไปแจกผู้ต้องขัง บางทีอาหารที่วัดมีเหลือบ้างก็เอาไปเฉลี่ย ๆ ในแต่ละวัน ก็ได้ไม่ครบทุกคนหรอก แต่ก็พอได้บ้าง วันนี้อาจจะเป็นกลุ่ม A ได้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

พรั่งนี้ก็สลับเป็นของกลุ่ม B หรือ C สลับ ๆ กันไป เป็นอันว่าใน ๑ สัปดาห์ ได้ส่วนแบ่งอาหาร กับข้าวเสริม ไปกินกันทุกคน ผู้ต้องขังบางเดือนก็มี ๓๐๐ คน บางเดือนก็มีถึง ๗๐๐ คน มีอะไรไปให้กินเสริมได้ก็ดี อาตมาเองก็ไม่อยากเก็บพวกของเหลือเอาไว้มาก เราได้ทำบุญทำทานไปด้วย เวลาพวกเขามารับอาหารที่เหลือ จะมีผู้ต้องขังติดมาช่วยยกของประมาณสัก ๕ คน เป็นกลุ่มที่ใกล้จะพ้นโทษ อีกสัก ๕ วัน ๗ วัน ก็พ้นโทษ พวกนี้จะไม่หนี เพราะอีกไม่กี่วันจะพ้นโทษแล้ว กลุ่มคนพวกนี้เรามักจะเห็นที่ กทม. บางทีเอาไปช่วยลอกท่อระบายน้ำ ตามถนนสายต่าง ๆ จะเป็นชุดที่ใกล้ ๆ พ้นโทษ

บางวันกลุ่มนี้ก็มาเจอคุณยายช่วงบ่าย คุณยาย
มักจะเรียกมาคุย เรียกตัวผู้คุมมาด้วย โอ้ สงสารจังเลย
ไปเปลอทำความผิดอีท่าไหนเข้าล่ะ ถึงต้องมาเป็นอย่างนี้
เฮ้อ พวกเราเตี้ยวเอาข้าว เอากับข้าวของยายไปกิน
เป็นของเหลือของพระ เป็นของมีสิริมงคล คุณกินข้าวยาย
แล้วสร้างความดีนะ พันโทษไปแล้วอย่าไปทำผิดทำ
พลาดอีก เตี้ยวเขาจับมาเข้าคุกอีก สร้างความดีอย่างยาย
ยายเป็นคนมักน้อย สันโดษ ยินดีในปัจจัยตามมีตามได้
แล้วคุณต้องขยันนะ ขยันสร้างฐานะ สร้างอาชีพด้วย
ล้มมาอาชีพ อย่าไปติดในอบายมุข สร้างบุญกุศล ทำบุญ
ใส่บาตร รักษาศีล ๕ สวดมนต์ไหว้พระ อีกหน่อยคุณก็ตั้ง
ฐานะได้ เขื่อยายเถอะ

แล้วท่านก็หันไปบอกผู้คุมว่า ถ้ายายมีบุญอะไร
หรือที่วัดเขามีบุญอะไร คุณให้พวกเขาช่วยบุญกับยาย
เอาบุญกับยายด้วยนะ คุณยายจะโปรดไปหมด
แม้กระทั่งผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นเหมือนบุคคลที่ถูกลืมน เรา
ก็ไม่คิดว่า เราจะไปบอกบุญพวกนี้ยังไง แต่สำหรับคุณยาย
ท่านก็จะอนุเคราะห์ทุก ๆ คน เพื่อให้ทุก ๆ คนได้สร้างบุญ
ติดตัวไปในภพเบื้องหน้า

ท่านก็หันมาหาอาตมาว่า เออ มีอะไรให้เขาได้บุญ
กับวัดเราบ้างไหม อาตมาก็บอกว่า เขาออกมาช่วยเต็มที่
ไม่ได้ ต้องอยู่ในพื้นที่ที่จำกัดขอบเขต เราอาจจะต้อง
เอางานไปให้เขาทำที่บ้าน บ้านเขาหลังใหญ่ อยู่คลองห้า
คนเยอะ ท่านบอก เออ...ดีเหมือนกัน ยายสังเกต
เสื่อของวัดเรามันเก่า ขอบเสื่อลุ่ย ๆ ล่าย ๆ มุมก็แตกแล้ว
เอาไปให้เขาช่วยเย็บขอบซ่อมขอบสักหน่อย เสื่อของเรา
มีเป็นร้อย ๆ เกือบพันแน่ะ ค่อย ๆ ทยอยเอาไปให้เขา
รับบุญบ้าง คนพวกนี้เขาไม่มีเงิน แต่มีแรง มีฝีมือ
และที่สำคัญเขามีใจอยากจะเอาบุญกับยาย เพราะฉะนั้น
ท่านช่วยเขาเถอะ อาตมาก็เลยตามไปตามหน่วยงานต่าง ๆ
ใครมีอะไรให้เขาช่วยอีก ระยะเวลาหลังก็มีไปแยะเหมือนกัน
มีการฝึกของ ปิดแสดมภ์ วารสาร ส่งเอกสารของ
โครงการสอบตอบปัญหาธรรมะทางก้าวหน้าของชมรมพุทธฯ
ส่งอะไรต่ออะไรไปทางไปรษณีย์ เพราะงานของวัดเรา ส่งที่
เป็นหมิ่นเป็นแสนฉบับ แล้วก็ได้อีกกลุ่มนี้ช่วยร่วมรับบุญไป

พอพวกเขากราบลาไปแล้ว บางทีท่านนั่งเอน
สบาย ๆ ท่านก็รำพึง เออ ไร้ลูกหลานกู มึงไปทำอิท่าไหน
ให้เขาจับไปเข้าคุกได้ ท่านคุยกับอาตมา ถ้าไม่หัดไม่สอน
ให้เขาสร้างบุญนะ ไปในชาติหน้าเขาก็ไม่มีสมบัติ หรือได้
สมบัติไปน้อย ต้องไปดิ้นรนสร้างฐานะประกอบอาชีพ
อะไรต่ออะไร หรือถ้าเผลอไผลไปคบคนพาลทำผิดศีลผิดธรรม
ไปประกอบมิจฉาชีพ เตียวเขาก็ดิ้นรนเข้าคุกไปอีกแหละ
เพราะฉะนั้นต้องสอนให้เขาทำความดี

คุณยายพูดกับอาตมา * คุณในมนุษย์นี้ยังดีกว่าคุณ
ในนรกนั้นแน่ะ คุณในมนุษย์ติดแล้วไม่กี่ปียังมีวันออก
แต่ในนรกมันยาวนานหลาย ๆ ล้านปี บางทีหลาย ๆ กัป
เชียวนะ ร้อนที่สุดมันก็ในนรก ร้อนจนกระทั่งตัวสัตว์นรกนี้
มอดไหม้เป็นจุล มหาจุล แล้วเครื่องทรมานนี้มีเฉพาะคนเลย
เป็นสมบัติเฉพาะตัวเลย ตามกรรมที่คนนั้น ๆ ทำมา
เพราะสัตว์นรกทำกรรมมาไม่เหมือนกัน หนาวเย็นที่สุด
ก็ในนรก มันหนาวเย็นจนกระทั่งเนื้อตัวกระดูกนี้ป็น
เป็นผุขผง ยายไปดูมาแล้ว ยายไม่อยากจะให้ใครลงไป
ในนรกเลย ยายอธิษฐานประจำนะ ขอข้าพเจ้าอย่าได้
เปลอโผล่สร้างไม่ดี ให้สร้างความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
อย่าได้ประมาท อย่าได้ตกนรก แล้วก็ให้ลูกหลานยาย
อย่าตกนรก คุณยาย ท่านมีมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ที่จะปิดภัย
ในนรก ให้กับลูกหลานทุกคน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๒

ช่วงปิดภาคฤดูร้อนของทุกปี ที่วัดพระธรรมกาย จะจัดให้มีโครงการอบรมธรรมทายาท เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ โดยการอบรมในยุคแรก ๆ จะอบรมเฉพาะ เยาวชนชาย นักเรียน นิสิต นักศึกษา อายุยังไม่มาก จะฝึกอะไรก็ได้ง่าย ร่างกายก็แข็งแรง พอเหมาะกับการ ฝึกอบรม ไปฝึกตอนแก่ ร่างกายสังขารเร็วแรงไปไม่ค่อนไหว ลูกก็โอย นังก็โอย นั่งพักเดียวก็หลับ

ตลอดระยะเวลาของการอบรม ๒ เดือน ผู้เข้าอบรม จะได้รับการอบรมตามหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เนื่องจากพี่เลี้ยงมีน้อย ผู้เข้าอบรมในแต่ละรุ่นจึงต้อง แบ่งกลุ่มรับบุญพิเศษกัน ๔-๕ กลุ่ม คือ กลุ่มบุญอาหาร กลุ่มบุญสถานที่ กลุ่มบุญห้องน้ำ กลุ่มบุญซักผ้า และถ้า ธรรมทายาทอุปสมบทแล้ว ก็จะมีเพิ่มอีกหนึ่งกลุ่มคือ กลุ่มบิณฑบาต

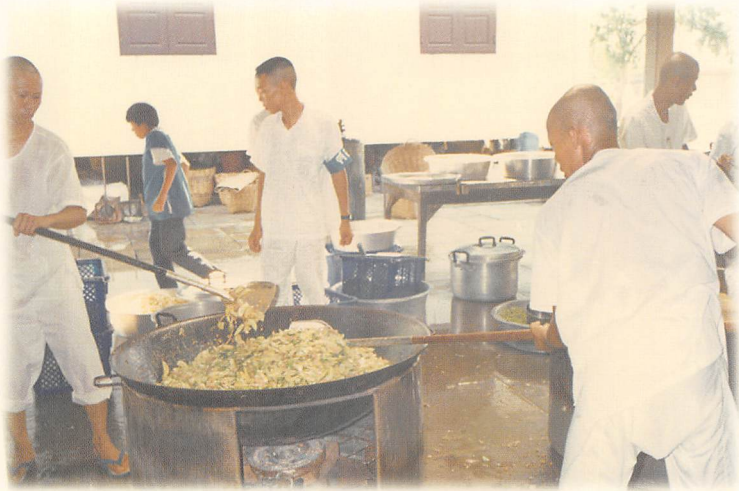
ในแต่ละกลุ่มจะรับบุญแต่ละบุญ แล้วหมุนสลับ กันไป ทำให้ทุกคนได้รับบุญกันครบทุกบุญ ทุกกลุ่มบุญ จะมีพี่เลี้ยงคอยอธิบายวิธีการปฏิบัติงานโดยละเอียด เพื่อให้ปฏิบัติงานได้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

กลุ่มบุญอาหาร จะมีเนื้องานที่ค่อนข้างมาก จึงถูกแบ่งเป็นกลุ่มย่อยอีก เช่น กลุ่มหุงข้าว กลุ่มทำ กับข้าว กลุ่มขนส่งลำเลียง กลุ่มตักแบ่งอาหาร

ซึ่งจะมีเนื้องานที่ประทับใจแก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างมาก เช่น การหุงข้าวด้วยซึ่งึ่งข้าวขนาดใหญ่ ที่หุงซึ่งละ ๑ กระสอบ ในวันหนึ่ง ๆ ต้องหุงข้าวประมาณ ๖-๗ กระสอบ (ในสมัยนั้น) ส่วนกลุ่มที่ทำกับข้าว จะได้รับบุญผัดอาหารอยู่หน้าเตา ด้วยกระทะใบบัวขนาดใหญ่ เส้นผ่าศูนย์กลางกระทะประมาณเมตรเศษ ๆ ซึ่งทุกคน ต้องยืนล้อมกระทะ แล้วใช้ตะหลิวขนาดใหญ่ ประมาณ

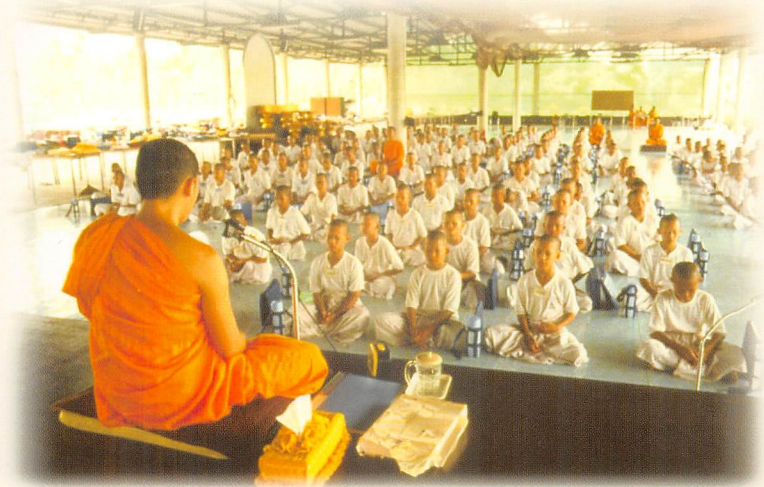
พลั่วมีด้ามยาวประมาณ ๒ เมตร จึงจะพอทำงานกับขนาดของกระทะได้ สร้างความประทับใจมีรู้อิมกับบรรดาธรรมทายาทหนุ่ม ๆ ทั้งหลาย หลายคนบอกว่า เกิดมาไม่เคยใช้ภาชนะใหญ่ขนาดนี้ และผลิตอาหารปริมาณมากมายขนาดนี้ แต่การทำงานก็ไม่ล้าสนและผลิตเสร็จทันเวลาบริโภค

ในฤดูอบรม ช่วงบ่าย ๆ *คุณยายมักจะมาพบกับ
กลุ่มธรรมทายาทที่มารับบุญอาหาร ท่านจะมาให้โอวาท
มาคุยธรรมะ ให้กำลังใจกับผู้เข้าอบรมให้อบรมอยู่ตลอด
จนจบหลักสูตร

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

เวลาคุณขายเจอญาติโยม หรือพ่อแม่ผู้ปกครอง
ของธรรมทายาทที่มาเยี่ยมบุตรหลานของตน ท่านก็มักจะ
เข้าไปคุยบอกว่า ดีแล้วคุณที่ส่งลูกหลานมาอบรมธรรมะ
ที่วัด ช่วงปิดเทอมอยู่บ้านเปล่า ๆ ก็ไม่ได้เกิดประโยชน์
อะไร เดียวไปคบเพื่อนไม่ดี ก็เลยเสียคน จะให้พ่อแม่
อบรมคุณธรรม ก็ไม่มีเวลาอบรมลูกหรอก มัวแต่ยุ่ง
เรื่องการทำมาหากินก็หมดเวลาแล้ว ส่งลูก ๆ มาอบรม
ชะที่วัด พระท่านจะได้ช่วยอบรมให้เป็นคนดี

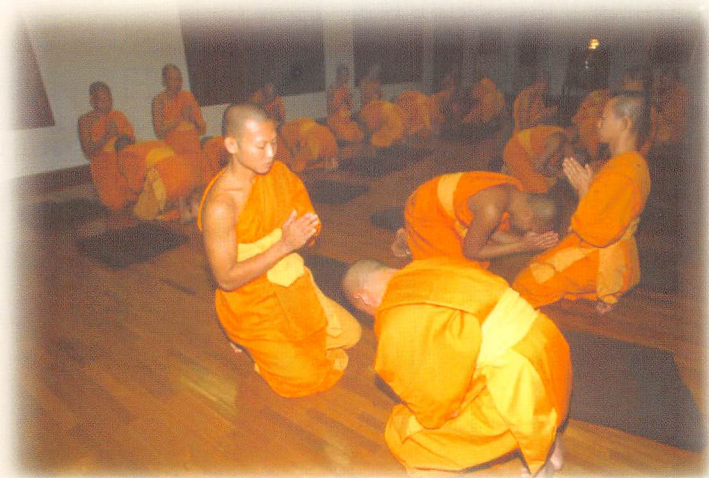
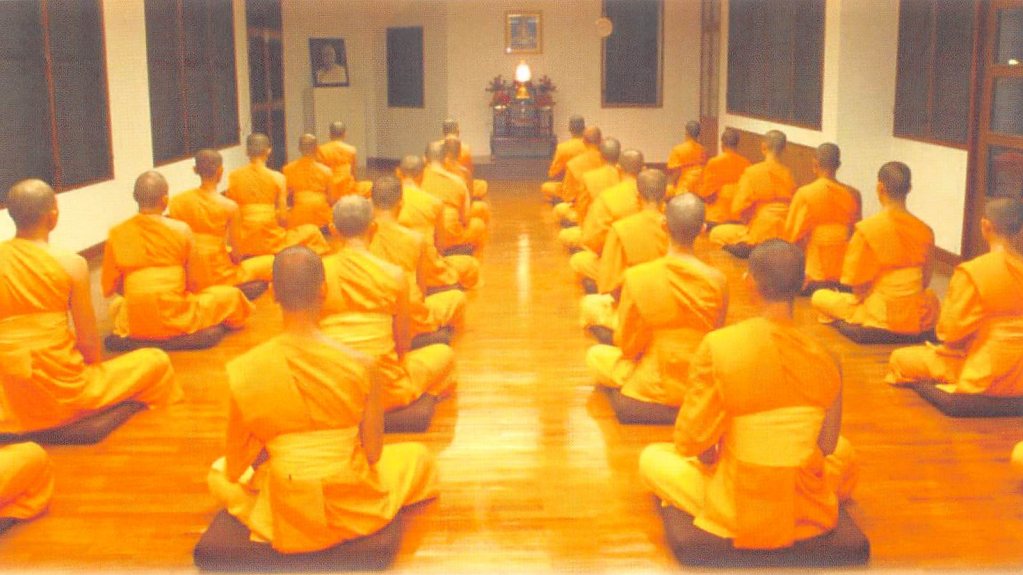

เด็ก ๆ เขาไม่เหงาหรือ เพื่อน ๆ รุ่นเดียวกัน
เยอะแยะ ไม่ต้องเป็นห่วง ให้เขาอบรมจะได้เป็นคนดี
มีเป้าหมายชีวิตที่ถูกต้อง มาฝึกให้ท่าน รักษาศีล
ปฏิบัติธรรม สิ่งที่เขาฝึกฝนอบรม ก็จะช่วยตัวของ
เขาเองได้ทั้งในภพนี้และภพหน้า จบการอบรมไป เขาก็
จะเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เป็นกำลังสำคัญของวัด
ของพระพุทธศาสนา คุณเจอใคร ๆ ที่เขามีลูกชาย
เป็นนักศึกษาก็ชวนกันให้มาอบรมเยอะ ๆ นะ ให้อบรม

ในวัยนี้ดีแล้ว ช่วงปิดเทอมว่าง ๆ ถ้าเขาจบการศึกษา
มีงานการทำแล้ว ปลีกเวลามาอบรมจะยิ่งยากมาก
อบรมอยู่ที่วัดยายไม้อุดรอก พี่เลี้ยง พระอาจารย์
คอยดูแลกันเยอะแยะทั่วถึง แล้วตอนเขาบวชกันเยอะ ๆ
คุณช่วยชวนกันมาเป็นเจ้าภาพบวช เจ้าภาพภัตตาหารกัน
เยอะ ๆ นะ เด็กเขาได้อบรมอย่างนี้ เวลาบวชแล้ว
ก็เป็นพระที่ดี เป็นเนือนาบุญที่ดี คนมาทำบุญที่วัดก็จะได้
บุญมาก

৯৯৯

www.kalyanamitra.org

สิ่งเหล่านี้ทุก ๆ ท่านอาจเคยได้ยินได้ฟังด้วยตัวเอง บ่อย ๆ คุณยายเป็นกัลยาณมิตรให้กับคนทุกชั้น ทุกระดับ จริง ๆ บางที่ท่านมีโอกาสรับแขกน้อย บางทีก็ติดภารกิจบ้าง แต่ทุกคนที่ผ่านมาเจอท่าน ท่านจะสงเคราะห์ไปหมด ช่วงนั้นปลายชีวิตของท่าน อายุสัก ๙๑ ปี ท่านไม่ค่อยมี เรี่ยวแรงที่จะเดินไปไหนมาไหน ได้พักอยู่ที่อาคารดาวดิงส์ บางที่อาตมาก็ไปเยี่ยมบ้าง

มีอยู่วันหนึ่ง ท่านพูดซ้ำ ๆ เพราะไม่ค่อยมีแรง ท่านบอกว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำ สั่งงานยายไว้ก่อน ที่จะละโลกนะ บอกว่า ถ้าท่านละโลกไปแล้ว ให้อยู่ที่ วัดปากน้ำ อย่าไปไหน ให้รอทีมงานอีกชุดหนึ่งที่จะตามมา แล้วให้รวบรวมกันเป็นหมู่เป็นคณะ แล้วก็ให้สร้างวัด เผยแผ่วิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ยายก็รับปากท่านว่า ค่ะ

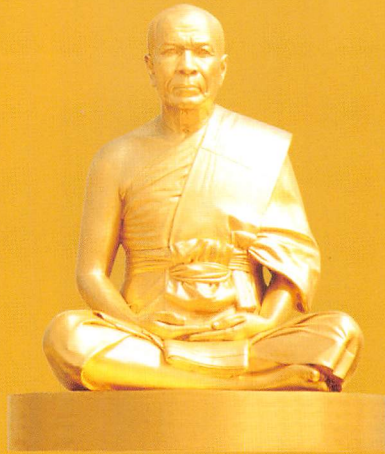
หลังจากนั้นมาคุณยายก็อยู่วัดปากน้ำเรื่อยมา โดยทำตามคำสั่งที่หลวงพ่อบอกท่านได้ฝากงานเอาไว้ คุณยายบอกว่า ท่านมาค้ำนึ่งถึงอายุท่านนะ ยายตั้งใจทำงานของหลวงพ่อบวดีปากน้ำอย่างดีที่สุดเลย ทำครบทุกเรื่องทำได้สมบูรณ์ทุกเรื่อง ยายเตรียมตัวของยายเอาไว้พร้อมแล้ว ยายสร้างบุญของยายเต็มที่แล้ว บุญของยายไม่น้อยหน้าใคร ยายพร้อมที่จะกลับบ้านยายแล้ว ยายอยู่ทุกวันนี้ เพราะเป็นห่วงพวกเรานะ ห่วงลูกหลานยาย อยากจะช่วยให้เขาได้บุญเยอะ ๆ บางคนก็เพิ่งจะมาใหม่ บางคนก็ยังไม่ถึง ยายก็นั่งเข้าที่ตามทั้งคนตามทั้งสมบัติทุกวัน ตามในละเอียด ตามตั้งแต่สร้างวัด ตามมาจนทุกวันนี้ มันมากันช้าจังเลย ไม่รู้ไปติดกะโหลกกะลาที่ไหน สังขารของยายมันไม่ค่อยแล้ว เดี่ยวจะตามกันไม่ทัน บอกอาตมาว่า ท่านช่วยไปบอกเขาด้วยนะ ยายอยู่ทุกวันนี้ก็เพื่อพวกเราเพื่อลูกหลานของยาย เพราะฉะนั้นรีบ ๆ มาเอาบุญกับยายนะ

พวกเราทุก ๆ คนนะ ช่วงปีสองปีที่ผ่านมา
ขอให้รู้ด้วยว่า ยายอยู่เพื่อพวกเรานะ ยายพร้อมจะกลับ
บ้านของยาย แต่ยายก็ยังไม่กลับ ฉะนั้นพวกเราทุกคน
ต้องพยายาม ทำให้ได้อย่างยาย ยายกลัวลูกหลานจะได้
บุญน้อย เลยต้องรอคนที่ยังไม่ถึง พวกเราทุกคน
ผู้มีวิญญูณแห่งความเป็นกัลยาณมิตร ต้องช่วยกัน
ไปตามมานะ ตอนนี้เหมือนคุณยายยังอยู่ แม้จะอยู่
ในเรือนทอง แต่มโนปณิธานของท่านยังไม่ถอย ท่านจะ
หอบหิ้วลูกหลานทุกคนไปสร้างบุญกับท่านอีก

มโนปณิธานของท่านยังไม่เปลี่ยนแปลง เพราะฉะนั้น
พวกเราทุกคนต้องไปทำปณิธานของท่านให้สำเร็จ ท่าน
ปรารถนาจะบูชาคุณของหลวงพ่อดำที่ปากน้ำที่เป็น
ครูบาอาจารย์ที่เคารพยิ่ง ท่านปรารถนาเหลือเกินที่จะได้บุญ
กับหลวงพ่อดำที่ปากน้ำด้วยการสร้างลานธรรมมหารัตน-
วิหารคด การทำบุญของเราที่จะทำร่วมกับคุณยายนี้
ก็จะได้บุญถึง ๒ ต่อ คือ ได้บุญกับยายด้วย ได้บุญ
กับหลวงพ่อดำที่ปากน้ำด้วย เพราะคุณยายเป็นผู้ที่
ปรารถนาจะให้ลูกหลานทุกคนติดตามท่านไปด้วย
ท่านบอกว่า ท่านละโลกไปแล้ว ก็ยังต้องเกิดอีกแหละ
ท่านจะตามพวกเรามากันใหม่ มาเกิดร่วมกันอีก แล้วก็
มาสร้างบุญร่วมกันอีกในภพชาติต่อไป เมื่อเราทำชาตินี้
ให้สำเร็จ ให้สมบูรณ์ ในภพเบื้องหน้าก็สมบูรณ์ เราจะ
สร้างบุญสร้างกุศลอะไรก็ได้สะดวก

เพราะฉะนั้นช่วงนี้หลวงพ่อดำมชโยถึงบอกให้รีบ
กันทุกคน ในขณะที่สังขารร่างกายของคุณยายยังอยู่

จะเป็นจุดเชื่อมโยงกับบุญศักดิ์สิทธิ์ที่ท่านจะให้กับลูกหลาน เป็นโอกาสดีของเราทีเดียวที่จะได้สร้างบุญใหญ่กับคุณยาย เพราะโอกาสอย่างนี้เหลือเวลาอีกไม่มาก ก็จะถึงวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อดาวพอกน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย วันที่ ๑๐ ตุลาคม ที่จะมาถึงนี้ อยากให้ทุกท่านได้บุญอันยิ่งใหญ่ แล้วก็ได้ทำความปรารถนาของคุณยายให้สำเร็จ เพราะหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ท่านเป็นมหาปูชนียาจารย์ที่เคารพรักของคุณยาย ท่านจึงอยากสร้างบุญที่เกี่ยวเนื่องกับหลวงพ่อดาวพอกน้ำ ทุก ๆ บุญ

อย่าประมาท... ต้องรีบสร้างความดี

วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

คตินี้เป็นคตินที่ ๒๖ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรม ถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยุง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย อาตมาก็ขอ
บรยายธรรมถึงคุณธรรมของคุณยายบางประการ
เพื่อเป็นกุศโลบายในการสร้างความดีสำหรับท่านผู้ฟังทุก ๆ
ท่านสืบต่อไป

ตลอดชีวิตของคุณยายที่ได้เป็นแบบอย่างในการ
สร้างความดีนั้น ท่านมีชีวิตที่สันโดษ เรียบง่าย ยินดี
ในปัจจัยที่พึงมีพึงได้ รักความสะอาด รักธรรมชาติ
รักในการสั่งสมบุญ แล้วก็รักที่จะสอนบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด
ตลอดเวลา ท่านเป็นบุคคลที่ใคร ๆ ก็อยากเข้าใกล้
เพราะเข้าใกล้แล้วมีความสุข ใจสงบอย่างประหลาดทีเดียว
แค่คิดถึงท่าน ใจเราก็เริ่มรวม สบาย อบอุ่น และมีกำลังใจ
อย่างน่าอัศจรรย์ มีกำลังใจที่จะสร้างความดีให้ได้เหมือนยาย
แล้วก็มีกำลังใจว่า คุณยายอยู่ใกล้ ๆ เรา

อาตมาแม้ได้มาร่วมสร้างบารมีกับคุณยายในช่วง
ที่ท่านอายุประมาณ ๖๔ ปีแล้ว แต่ก็มีความคิดว่า เราเอง
ยังมาช้ากว่ารุ่นพี่ ๆ อีกหลายคน การสร้างบุญในขณะที่เรา
ยังเรียนอยู่ ช่วงศุกร์เสาร์อาทิตย์ก็พยายามที่จะมาวัดตลอด
อยากจะได้รีบเรียนให้จบเร็ว ๆ จะได้มีโอกาสอยู่สร้างวัด
ได้มาอยู่ใกล้ ๆ คุณยาย เพราะท่านบอกว่า ให้ไปเรียน
ให้จบปริญญาตรีเสียก่อน จึงค่อยมาอยู่วัด จะได้เป็น
แบบอย่าง แล้วใคร ๆ ก็จะได้เราไม่ได้

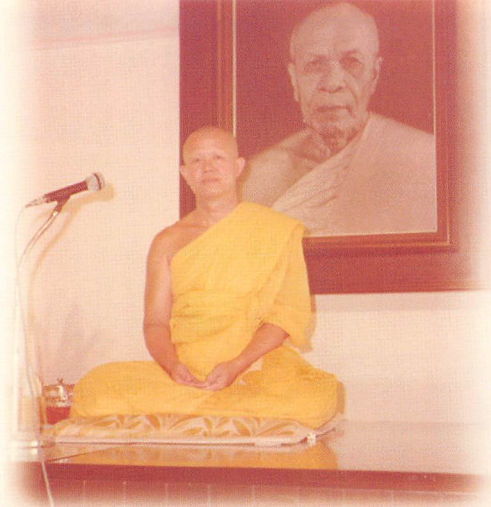
อาตมาจึงพยายามศึกษาเล่าเรียนไปด้วย มาสร้าง
บารมีกับคุณยายและหลวงพ่อดีด้วย โดยไม่ให้ขาดเลย
เพราะกลัวว่า เต็มบุญจะไม่ทันรุ่นพี่ ๆ รุ่นพี่ ๆ เขาคูยกัน
ในเรื่องการสร้างบุญอย่างนั้นอย่างนี้ เราก็มีความรู้สึกว่าจะ
ตามไม่ทัน ทำให้เรารีบชวนชวายในการสร้างบุญให้ยิ่ง ๆ

ขึ้นไป คิดว่า ถ้าเราได้อยู่ใกล้ ๆ คุณยาย อยู่ใกล้ ๆ
หลวงพ่อก็เป็นเพื่อนบุญอันยอดเยี่ยม ก็จะมีโอกาส
สร้างบุญได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป หม่ญาติของเราเองก็ได้บุญไปด้วย

ในการมาวัด ครั้งนั้นอาตมายังศึกษาอยู่
ก็พยายามที่จะติดกลุ่มมากับรุ่นพี่ ๆ ชมรมพุทธศาสตร์ฯ
แล้วบางทีก็มาเองบ้าง แต่ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๗ นั้น
สาธุชนที่มาวัดยังไม่มาก วันอาทิตย์ธรรมดามีสาธุชน
มาปฏิบัติธรรมประมาณสัก ๓๐๐ คนเศษ อาทิตย์ต้นเดือน
ประมาณ ๕๐๐ คนเศษ ไม่มากมายเหมือนปัจจุบัน
เรามาวัดวันศุกร์เย็นก็มาเตรียมพื้นที่ สำหรับการเทศน์สอน
ของหลวงพ่อดัตตชีโว พยายามเร่งเตรียมให้เสร็จภายใน

ครึ่งวันเสาร์เช้า เพื่อว่าในครึ่งวันบ่าย จะได้มีโอกาส
ไปร่วมสร้างบุญปลูกต้นไม้กับคุณยาย

ความที่มีเจ้าหน้าที่ช่วยงานกันน้อย ดังนั้นในช่วงต้น
งานทุกอย่างเราจะช่วยกันทำทั้งหมด ไม่มีการแบ่งแผนก
ช่วยกันทุกอย่างตั้งแต่งานเตรียมพื้นที่ งานก่อสร้างบ้าง
นิดหน่อย งานครัว งานปิ้งร่มกลด ตลอดจนถึงงาน
กางเต็นท์และกางร่มชูชีพ (ร่มขนาดใหญ่ที่มีเส้น
ผ่าศูนย์กลางประมาณ ๑๐ เมตร) โดยเอาไม้ไผ่ยาว ๆ
ยันตรงกลาง แล้วแผ่ชายผ้าร่มออกโดยรอบ เอาเชือก
ยึดโยงกับสมอบก ภารกิจทุกอย่างถือว่าทุกคนมีหน้าที่
ร่วมกัน และไปจบที่ต้องช่วยกันล้างห้องน้ำเตรียมไว้

พอถึงบ่าย คุณยายพักจากการนั่งปฏิบัติธรรม ก็จะออกมาเตรียมการสำหรับการปลูกต้นไม้ ท่านมีอบไบหนึ่งสวมที่ศีรษะกันแดด มีอช้ายถือกระป๋องพลาสติกซึ่งบรรจุไปด้วยมิดอโต้เล็ก ๆ ไว้สำหรับลับแต่งกิ่งไม้หรือด่ายหญ้า แล้วก็มีเชือกพลาสติกหลากสีซึ่งได้มาจากการมัดของที่ซื้อมาจากตลาด ท่านเก็บไว้สำหรับมัดต้นไม้ที่ปลูกใหม่ติดกับหลักไม้ไผ่เล็ก ๆ ส่วนมือขวาท่านจะหิ้วจอบเล็ก ๆ อันหนึ่ง หรือไม้ก็ชะแลงเหล็กอันย่อม ๆ เพื่อไปปลูกต้นไม้

พวกเขาจะเตรียมพันธุ์กล้าไม้หรือปุ๋ยอินทรีย์ที่จะใช้ในการปลูก ซึ่งมีทั้งพันธุ์ไม้ป่าต่าง ๆ แต่ที่จะขาด

เสียไม่ได้คือ หนอกกล้วยน้ำว้า กับต้นกล้วยมะละกอ โดยใส่
รถเข็น แล้วเข็นตามคุณยายไป พอถึงพื้นที่ที่ปลูก
คุณยายก็สั่งการว่า ปลูกบริเวณนั้นบริเวณนี้ มีระยะห่าง
ปลูกให้เข้าแถวเข้าแนว ระยะห่างที่เราใช้ประมาณ
๔ เมตรคูณ ๔ เมตร หรือไม่กี่กะได้ว่า ๔ ก้าวใหญ่ ๆ

คุณยายจะสั่งงานว่า เอ้า คนโน้นขุดดิน คนนี้
ไปขนกล้าไม้มา ไปขนปุ๋ยมา หรือคนโน้นไปช่วยกันเตรียม
ตากหญ้า หรือขนพวกใบไม้ผุ ๆ มารองกันหลุม คุณยาย
ก็จะสอนไป ให้กำลังใจไป แล้วอธิบายว่า การปลูกนั้น
ทำอย่างไร พอพวกเราเข้าใจแล้วก็เริ่มลงมือทำ แต่ใน
ขณะทำนั้นคุณยายก็จะสังเกตการทำงานของทุก ๆ คน

ท่านทำไปด้วย สังกะไปด้วย ใครที่ทำแล้วไม่ค่อยได้ตรง
เป้าหมาย ท่านก็จะเข้าไปสอนใหม่ว่า ชุตหลุมขนาดนั้น
ลึกเท่านั้น ลึกเท่านั้น กว้างเท่านั้นเท่านั้น แล้วก็เอาพวก
ปุ๋ยคอก ขี้เถ้ากลบ หรือไม้ก็เศษใบไม้ฝุ ๆ รองกันหลุม
ต้องเอาดินใส่เข้าไปหน่อยหนึ่ง ต้นไม้ก็ถอดถุงออกแล้ววาง
ตั้งตรง เอาดินกลบ เอาปุ๋ยใส่อีกครั้ง แล้วอย่าลืม
โรยหน้าด้วยขุยมะพร้าว กาบมะพร้าว หรือฟางข้าวแห้ง ๆ
ปักไม้ไผ่เอาไว้ เอาเชือกที่ท่านเตรียมมา ผูกต้นไม้
ตรึงแน่นกับไม้ไผ่ เพื่อไม่ให้ลมโยก ทำให้ต้นไม้เอียง

จากนั้นก็รดน้ำ ท่านรดน้ำด้วยกระป๋องที่หิ้วมา
นั้นแหละ โดยไปจ้วงตักเอาจากคูนน้ำใกล้ ๆ คุณยาย
ทำเองทุกอย่าง แต่พวกเราที่ไปก็จะช่วยท่าน พอเห็นท่าน

ไปชุดดิน เราก็ไปช่วยท่าน พอท่านไม่ได้ชุดดิน ก็ไปทำ
อย่างอื่น ไม่ยอมยืนอยู่เฉย ๆ ท่านจะไปตายห่า
ตรงต้นไม้เก่า ที่ท่านปลูกในวันก่อนหน้านี้ หรือไปรดน้ำ
พวกเราก็จะไปช่วยกันตักน้ำ ไม่อยากให้คุณายลงไปตักน้ำ
ในคู เพราะตลิ่งมันลาดชันกลัวจะลื่นพลัดตกในคูน้ำ

ลักษณะนี้จะเป็นภาพที่เห็นอยู่ตลอดในบรรดา
อุบาสกรุ่นแรก ๆ ที่มาช่วยท่านทำงาน ในขณะที่ทำงาน
ท่านก็จะให้โอวาทไปด้วย ให้กำลังใจไปด้วย แม้ในช่วง
อากาศร้อนมาก ท่านก็ได้ถือร่มไปเลย ใส่อบเพียงใบเดียว
พวกเราที่ไปช่วย ท่านก็จะให้ใส่หมวกดอกไม้ไฟ แล้วก็ให้
โอวาทไปว่า อากาศร้อนก็ทนเอานะ อดทนสร้างความดีไป
ในร่มมันร้อนกว่านี้ ถ้าทนได้เราก็จะไม่ต้องไปลงนรกหรอก
ให้เร่งสร้างความดี แล้วก็ช่วยกันปลูกต้นไม้ จะได้เสร็จ
เร็ว ๆ

ต้นไม้ที่เราใช้ส่วนใหญ่จะเป็นพวกไม้ป่า
หรือไม้ตระกูลถั่ว เช่น ต้นประดู่ เราได้รับความกรุณา
จากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรฯ โดยไปขอพันธุ์ไม้
จากศูนย์เพาะชำกล้าไม้ หรือจากหน่วยงานของ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บ้าง หรือจากศูนย์ฝึก
นิสิตเกษตรฯ บ้าง เป็นไม้ป่าละชนิดกัน แต่เท่าที่สังเกต
ไม้ที่โตได้ดีที่สุดคือต้นประดู่ ต้นกระถินณรงค์ ไม่เพียง
แต่พวกไม้ป่า คุณยายยังไปขอหน่อกล้วยน้ำว่า
จากสาธุชนข้าง ๆ วัด หรือกลุ่มสาธุชนที่มาวัดในยุคนั้น
มาปลูกแทรกในพื้นที่ทั่ววัด ปนกันไปด้วย

ในครั้งนั้นอาตมายังเรียนหนังสืออยู่ บางทีก็ต้องไปดำเนินเรื่องเอกสารการขอกล้าไม้กับผู้ใหญ่ทางราชการของกรมป่าไม้กับรุ่นพี่ ๆ ในนามชมรมพุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเกษตรฯ เพื่อให้ท่านอนุมัติพันธุ์ไม้แล้วก็ไปเบิกตามศูนย์เพาะชำที่ต่างจังหวัด ซึ่งได้มากบ้างน้อยบ้างแล้วแต่เขาจะมีเหลือ บางครั้งเราได้มาไม่พอเพราะบางช่วงหลวงพ่อธัมมชโยมีนโยบายให้พวกนิสิตนักศึกษามาช่วยกันปลูกเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นกิจกรรมให้เขามาวัด

ช่วงประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๘ คุณยายมักจะปรารภเสมอว่า ช่วงนี้ยายอยากจะเร่งปลูกต้นไม้ให้มาก เพราะยายเห็นในที่อีกไม่นานคนจะมากันเยอะ เป็นพันเป็นหมื่น เป็นแสน เราจะได้ต้นไม้ซึ่งโตเพียงพอที่จะรองรับบุคคลเหล่านั้น ช่วงบ่ายแต่ละวันท่านจึงไปปลูกต้นไม้อย่างมีความสุขเพื่อรองรับผู้ที่จะมาปฏิบัติธรรมในอนาคต

แต่พันธุ์กล้าไม้ที่เราได้มานั้นมันไม่เพียงพอ
เลยหันมาปรึกษากันว่า จะทำยังไงถึงจะได้กล้าไม้ที่เพียงพอ
ไปขอจนเขาผลิตให้ไม่ทันแล้ว เพราะตอนนี้ต้นไม้โตไม่ทัน
คุณยายเลยบอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เขาไม่มีให้
ก็ไม่ใช้ความผิดของเขา เราต้องช่วยตัวเอง เราปลูกขึ้น
มาเอง สร้างขึ้นมาเองก็ได้

ท่านให้ความคิดว่า ลองไปหาวิธีเพาะต้นกล้าขึ้นมาเอง
อาตมากับรุ่นพี่ ๆ ตอนนั้นดูแล้วว่า เป็นแนวทาง
ที่ดี เราจะได้ไม้ซึ่งตรงกับความต้องการของเราด้วย คือ
ต้นประดู่ ก็สอบถามไปยังรุ่นพี่ ๆ ว่า ต้นประดู่
นี้มีต้นใหญ่ ๆ ที่ไหน ที่มีเมล็ดพอที่เราจะเอามาเพาะปลูกได้
ก็ได้ความว่า พี่วิชา ซึ่งปัจจุบันคือ พระมหาวิชา อธิวิฑูโร
ทำงานอยู่ที่ห้องสมุดของมหาวิทยาลัยรามคำแหง แจ้งว่า
ที่สนามกีฬารามคำแหง มีต้นประดู่เยอะ มีต้นประดู่เป็นต้นใหญ่
ซึ่งเราจะได้เมล็ดพันธุ์มากพอ

พอรู้แหล่งว่ามีที่ไหน พวกเราเด็กวัดทั้งหลาย
ก็รีบไปเก็บเมล็ดพันธุ์กัน มีอาตมาแล้วก็มีพี่ ๆ ไปอีก ๒-๓ คน
ต้องไปปิ่นต้นนะ เพื่อจะเก็บเมล็ดประดู่ เอาไม้ไผ่ไปช่วย
กันสอยบ้าง ก็ได้เมล็ดประดู่มาหลายกระสอบ แล้วไปหา
พื้นที่เพาะที่บ้านเช่าแห่งหนึ่ง ซึ่งตอนนั้น หลวงพ่อธัมมชโย
ตั้งชื่อให้ว่า “บ้านเอื้อเฟื้อ” ทำแปลงเพาะเมล็ดประดู่
และบรรจุลงถุงเพาะ ปลูกประมาณ ๓ เดือนก็ได้ต้นกล้า
ที่ใหญ่พอจะเอามาใช้ลงในพื้นที่ของวัดได้

คุณยายให้กำลังใจอยู่เรื่อย ๆ ว่า อุปสรรค
แม้เล็กน้อย อย่าให้มาขวางการสร้างความดีของเราได้
การที่เราไปศึกษาวิชานี้ ต้องพยายามใช้วิชาที่เราเรียนนั้น
ให้ได้ ท่านเล่าให้ฟัง หลวงพ่อวัดปากน้ำเคยสอนยายไว้
เรียนวิชาอะไรมา ต้องใช้วิชานั้นให้ได้ ถ้าเรียนวิชามาแล้ว
ใช้วิชานั้นไม่ได้ เรียนมาเสียข้าวสุก เพราะฉะนั้นยาย
ก็เอาวิชาของหลวงพ่อกมาใช้สร้างวัด สร้างบุญ
สร้างบารมีของยาย พวกเราเรียนวิชาทางโลกมา เรียนวิชา
ของมหาวิทยาลัยเกษตรฯ นี้ ต้องพยายามเอาวิชานั้น
มาใช้ให้เกิดเป็นบุญเป็นกุศลของเราให้ได้จึงจะคุ้ม ท่านจะ
ให้กำลังใจอย่างนี้

ท่านบอกว่า ยายอยากได้ต้นประดู่เยอะ ๆ เป็นหมื่น ๆ มาปลูกในพื้นที่ มันจะได้โตเร็ว ทนกับการใช้งาน ต้นไม้จะมีมากก็บริเวณที่วัดของเรานี่เอง นอกนั้นรอบ ๆ วัดจะเป็นทุ่งโล่งหมด เพราะฉะนั้นถ้าใครเข้ามาวัด เห็นต้นไม้เยอะ ๆ ใจเขาก็จะสบาย ใจเขาจะเริ่มรวม ความสบายใจนี้เป็นต้นเหตุในการเข้าถึงธรรม

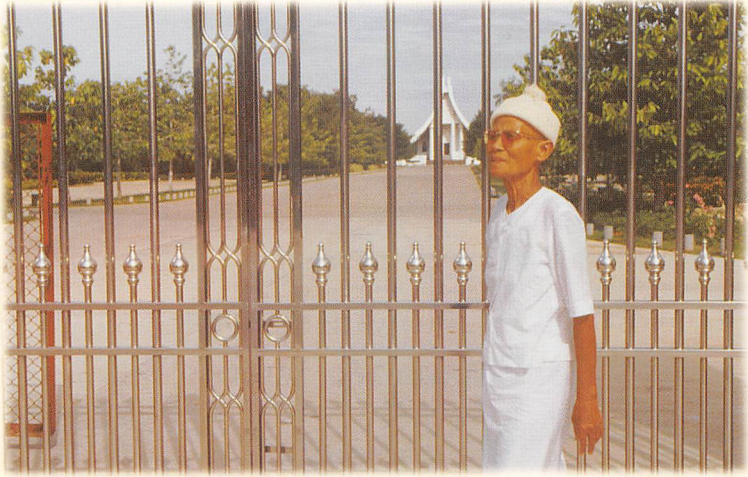

ไม่มีใครอยากไปอยู่ในพื้นที่ร้อน ๆ แม้คุณยายเองท่านเล่า
ว่า ตอนเด็ก ๆ ยายชี้ควายไปทำนา ในเขตท้องนาคันร้อน
พอได้เห็นพวกต้นสะแกบ้าง ต้นมะขามเทศบ้าง ก็จะได้ใจว่า
เออ เราพอจะหลบร้อนตรงนี้ได้ ใช้เป็นที่พักอาศัย แม้จะ
ชั่วคราวก็ยังทำความสบายใจให้กับคนที่ไปพักอาศัยได้

พื้นที่วัดที่เราสร้างให้เกิดความร่มเย็นด้วยต้นไม้ตัวเอง
ต่อไปเมื่อต้นไม้โตขึ้น ผู้คนได้มาอาศัยประพฤติปฏิบัติธรรม
กันมาก พวกเราก็จะได้บุญมาก นกกาได้มาอาศัย
พวกเราเองก็จะได้บุญด้วย เพราะฉะนั้นให้ช่วยกันปลูก
ต้นไม้ให้มาก ๆ เราเองก็จะได้รับเงา สาธุชนมาเขา
ก็จะได้รับความสบายใจ คุณยายมักจะพูดเสมอ ๆ ว่า
ไม้คกนกขุม ความสบายใจเป็นต้นทางในการเข้าถึงธรรม
ใครมานั่งธรรมะใต้ต้นไม้ที่เราปลูกเราก็ได้บุญไปด้วย

คุณยายทำงานค่อนข้างหนักมาก นอกจากการ
ประพฤติปฏิบัติธรรมแล้ว บางครั้งก็ต้องรับแขกด้วย
ปลูกต้นไม้ด้วย ทำภารกิจอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง
สุขภาพท่านก็ไม่ค่อยดี เริ่มมีอาการป่วย ต้องไปหาหมอบ่อย
แต่ท่านก็พยายามที่จะประคับประคองสังขารให้สามารถ
สร้างบุญไปได้เรื่อย ๆ

คุณยายจะสอนให้พวกเรารักษาสถาปัตยกรรมวัดพระศาสนา
ควบคู่ไปกับการทำความสะอาด มีบ่อยครั้งที่ท่านไปตรวจวัด
แล้วเจอพวกเศษวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่วางทิ้งไว้บ้าง
พวกช่างก่อสร้างลืมเอาไว้บ้าง หรือไม้กั้นของเหลือใช้ต่าง ๆ
พวกเศษไม้ เศษเหล็ก เศษอิฐ หรือเศษแผ่นปูน ท่านเห็นแล้ว
ก็มักจะบอกพวกเราว่า ให้พยายามใช้ของพวกนี้

ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด คิดหาทางเอาไปใช้ให้เกิดประโยชน์ให้ได้ เพราะถ้ามีแต่ซื้อของใหม่ ๆ อยู่เรื่อย ๆ เรายังไม่ค่อยมีเงินที่จะซื้อประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เราจะใช้ของญาติโยมที่เขาทำบุญมาไม่คุ้ม เพราะเขาทำบุญมา ถ้าเราใช้ของเขาไม่คุ้ม เดียวเราเกิดไปชาติหน้าก็ต้องไปเป็นข้าเขา

ท่านสอนว่า ของที่เขาทำบุญมาทั้งหมดนี้พยายามใช้ให้คุ้มที่สุดเลย ท่านเล่าว่า ในสมัยที่ท่านอยู่วัดปากน้ำ บ้านธรรมประสิทธิ์ บางครั้งวัสดุของใช้ต่าง ๆ ที่คนอื่นเอาไปทิ้งที่กองขยะ ท่านไปเห็นแล้วของบางอย่างยังพอใช้ได้ ท่านก็ไปเก็บมา จะเป็นโต๊ะ

เป็นเก้าอี้ บางทีขาหัก ก็ไปวานให้ช่างเขาซ่อมให้ แล้วก็
เอามาล้างมาเช็ดทำความสะอาดเสียอย่างดี เอามาตั้ง
รับแขกก็จะพอใช้งานได้ จะเป็นขวดน้ำหรือควนหวาย
(ตะกร้าหวาย บรรจุขวดน้ำดื่มเป็นชุด ๆ ละ ๔-๖ ขวด)
ที่เขาใช้ใส่ขวดน้ำ ท่านก็ไปเก็บบังสกุลเอามา ขวดน้ำ
ท่านไปเอามาจากโรงครัว พวกขวดน้ำหวาน ขวดน้ำปลา
เอามาล้างให้สะอาด แล้วก็ใส่น้ำฝนไว้รับแขก

ท่านพยายามเอาของที่ทุกคนคิดว่าไม่มีประโยชน์
ทำให้มีประโยชน์ขึ้นมา คุณยายบอกว่า ท่านจะทำของ
ที่ตายแล้วให้คืนชีพขึ้นมา ทำให้เป็นของที่มีค่าเหมือนเดิม
ทุกคนจะได้ใช้อย่างสบายใจ

นอกจากจะสอนเรื่องการรักษาความสะอาดแล้ว บางครั้งท่านก็วางต้นแบบในการทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่จะขยายงานมาในปัจจุบันนี้ สมัยก่อนการบูชาข้าวพระ ในวันอาทิตย์ต้นเดือน เราทำพิธีที่ศาลาจตุรหาราชิกา บางทีก็มีสาธุชนมาประมาณ ๒,๐๐๐ - ๓,๐๐๐ คน ยังไม่มาก เพียงแต่ล้นศาลาออกมาหน่อย ๆ ที่โคนต้นไม้บริเวณ สนามหญ้าด้านข้าง ญาติโยมผู้มีศรัทธาก็เอาข้าวของบ้าง อาหารบ้าง ขนมบ้าง มาจัดในแท่นพิธีที่บูชาข้าวพระ ทุกคนก็อยากจะจัดของตัวเองขึ้นไปบนแท่นพิธีนั้น บน stage ที่บูชาข้าวพระ ซึ่งเป็นแท่นเดียวกับที่พระสงฆ์นั่ง แต่อยู่คนละฟากกัน จนกระทั่งของที่บูชามากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ต้องต่อโต๊ะเสริม ออกมาตั้งข้างหลัง stage

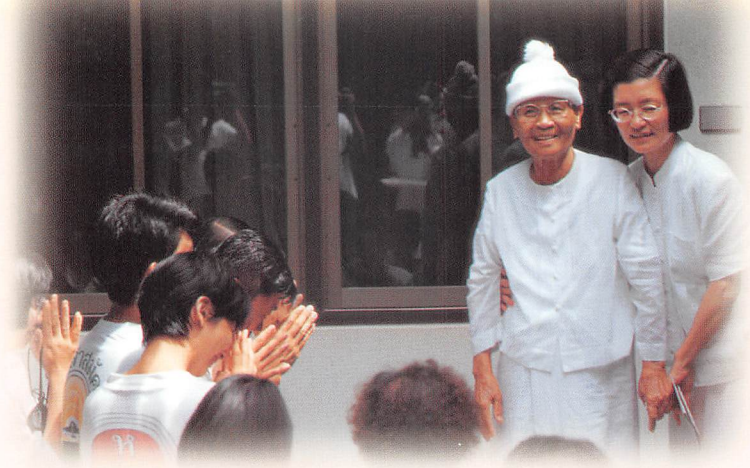
คุณยายไปเห็นเข้า ประรภาวว่า นี่ต่อไปคนมากขึ้น เราก็ต้องเอาโต๊ะมาเพิ่มให้มากขึ้น ภาชนะอาหารมากขึ้น ไปอีก ดูไม่ค่อยเรียบร้อย คุณยายจึงสั่งให้จัดวางแต่พองาม ไม่มากไม่น้อยเกินไป ให้เอาตมพร้อมด้วยทีมงานคุย กับท่านเจ้าภาพแต่ละท่านที่เอามา ให้เข้าใจว่า ในการ

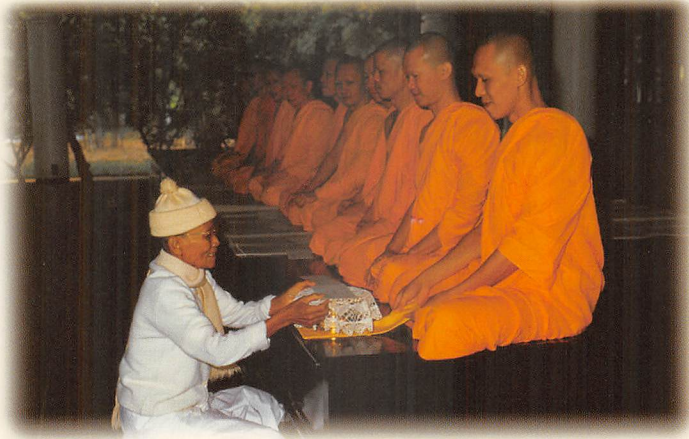
บูชาข้าวพระของคุณยาย ไม่ว่าจะอาหารนั้นจะไปมอบให้ไว้ที่
โรงทานอาคารยามากี่ตาม เอาไปจัดไว้ที่วงพระฉันท์ก็ตาม
หรือจะเอาไปเตรียมไว้สำหรับแจกสาธุชนผู้มาในวันงาน
ก็ตาม ใครที่นำอาหารมา แล้วตั้งอกตั้งใจที่จะนำมา
บูชาข้าวพระให้ตั้งใจให้ดี ยายจะน้อมเอาไปบูชา
พระพุทธเจ้าหมด ไม่ให้ตกหล่นเลย ไม่ใช่แต่เฉพาะอาหาร
ตรงแทนพิธีกรรมหรอก เอาขึ้นไปบูชาหมดทั้งวัดแหละ
ไม่ว่าอาหารนั้นจะอยู่ตรงไหนของวัดพระธรรมกาย
จะเป็นข้าวสารอาหารแห้งที่เจ้าภาพเอามาไว้ให้ในครัว
ยายเอาขึ้นไปบูชาหมดทั้งนั้นแหละ

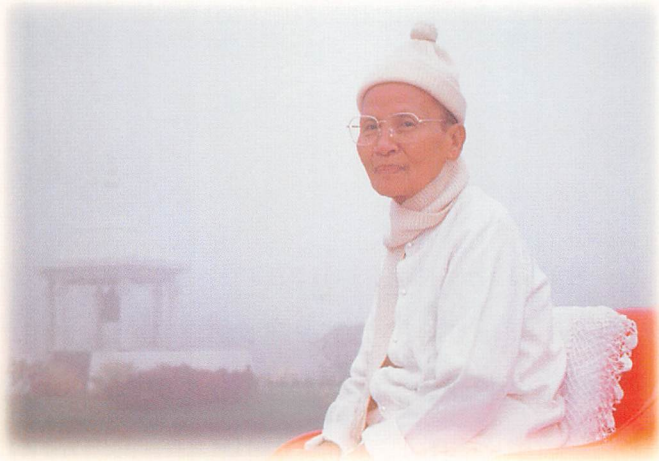
เพราะฉะนั้นให้ทุกคนสบายใจได้ว่า ของที่เอามา
ตัวเองจะได้บุญเต็มที่ จะได้ไม่ต้องกังวลว่า เขาจะจัด
ภาระของเราขึ้นไปร่วมพิธีใหม่ ต้องมาเป็นห่วงกังวลว่า
ภาระเราจะไปปนเปื้อนสนกันใหม่ ท่านได้พยายามวาง
รากฐานอันนี้ไว้ แล้วก็ให้ใช้วิธีนี้ตอนที่จัดงานใหม่
ที่สภာธรรมกายหลังคามาก ให้บอกต่อ ๆ กันไปว่า ทุกคน
จะได้บุญเต็มที่ ไม่ใช่ว่าจะเอามาไว้เฉพาะตรงแทน
พิธีกรรมเท่านั้น แม้แต่เอาไปถวายที่จุฑาธิษฐานธรรม
ก็ไปถึงกันหมดแหละ ให้เจ้าภาพตั้งใจให้ดีก็แล้วกัน

ในช่วงที่มีภารกิจมาก คุณยายกรำงานหนัก ต่อมาท่านป่วย โอกาสที่ท่านจะไปกรำงานหนักก็เริ่มน้อยลง บางทีหมอกก็ไม่อยากให้ไปกรำงานหนัก ป่วยในช่วงที่ ๒ นั้น ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๖ ช่วงนั้นอาตมาอยู่ในช่วงออกไปบอกรบุญ หลวงพ่อจึงให้ออกจากทีมบอกรบุญมาช่วยดูแลครัว เต็มเวลา แล้วดูแลคุณยายบ้าง เพื่อขับรถพาท่านไปหาหมอ เพราะในช่วงนั้นอาตมายังไม่ได้บวช ตอนป่วยคุณยายบอกท่านไม่มีแรงไปเฉย ๆ อย่างนั้นแหละ หมอบอกว่าเป็นโรคขาดอาหาร ต้องงดรับแขก งดปลูกต้นไม้ชั่วคราว และพักผ่อนมาก ๆ

ช่วงกลางวันก็จัดเตรียมสำหรับอาหารไปส่ง
ตอนบ่าย ๆ ก็ไปคุยกับท่านที่กุฏิ ท่านมักจะถามว่า วันนี้
ทำอะไรบ้าง เราก็รายงานว่า ตอนเช้าทำโน่นทำนี่
ตอนสายทำอะไร ตอนบ่ายทำอะไร ท่านก็ว่า เออ... ดี
แล้วก็ปรารภว่า ตอนนี้อย่าป่วย ทำอะไรไม่ได้ มันไม่มีแรง
ได้แต่นอน แล้วก็องค์พระของยายไปเรื่อย องค์พระใส ๆ
ดูบุญที่ทำมาตั้งแต่เริ่มต้นเข้าวัดถึงปัจจุบันนี้ ได้บุญ
เท่าไร ๆ ก็ดูบุญไปเรื่อย ดูบุญของยายเสร็จ ก็มาดูบุญ
ของพระทุกองค์ ดูไล่ไปตั้งแต่ของหลวงพ่อัมมะ

หลวงพ่อดัตตะ หลวงพี่ฐิตะ หลวงพี่มานา คูไล่
ตามอาวุโสไปเลย จนกระทั่งถึงบุญของเด็กวัดแต่ละคน
ได้บุญเท่าไรแล้ว ดวงบุญโตใหญ่เท่าไรแล้ว

ท่านบอกว่า ดวงบุญที่โตใหญ่เท่านั้น ๆ แล้วนี่
เมื่อเทียบกับยายแล้วยังกะจืดริต ดูยายไว้เป็นตัวอย่างนะ
ยายสั่งสมบุญมาขนาดนี้ ใจ่ดำมันยังเล่นงานเสียนอนชม
อยู่ที่นี่ เพราะฉะนั้น พวกเราทุกคนอย่าประมาทว่า
จะไม่ป่วยไม่ไข้ ถ้าแข็งแรงอยู่ก็ต้องรีบสร้างความดี

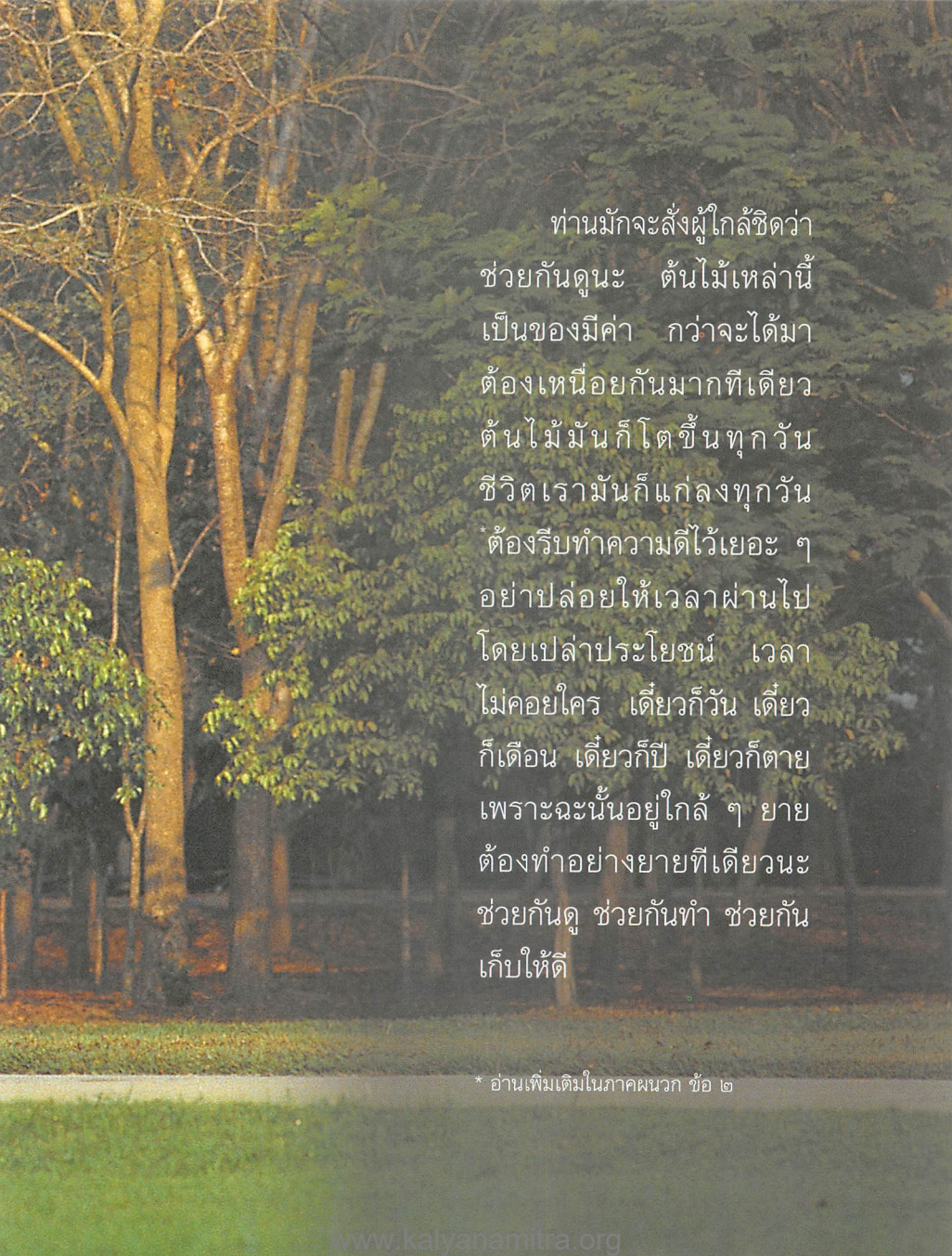

ยายอธิษฐานตลอดเลยว่า อย่าให้ลูกหลาน
ของยายต้องมาป่วยอย่างนี้เลย แม้ท่านป่วย ท่านยัง
อธิษฐานว่า อย่าให้ลูกหลานป่วย ยายอยู่ในบุญตลอด
อธิษฐานเรียกบุญทั้งบุญเก่าบุญใหม่ที่ทำมาทั้งหมด
ให้มาช่วยให้แข็งแรงไว ๆ ท่านบอกว่า ถ้ายายสามารถ
ฟื้นกำลังได้อีกสักหน่อย พอเดินได้อีกสักหน่อยละก็
ยายจะรีบสร้างบุญ คราวนี้ท่านบอก จะสร้างบุญให้ยิ่ง
กว่าเดิมขึ้นไปอีก แล้วก็จะลุยให้สุดฤทธิ์สุดเดชจนกระทั่ง
ให้ถึงที่สุดกันเลย ขนาดป่วยนะ ท่านยังมีจิตใจ
ที่เข้มแข็งและเด็ดเดี่ยวอย่างนี้

ต้องใช้เวลา ๔ ปี กว่าอาการป่วยของท่าน จะทุเลา ออกมาตรวจวัดได้ หรือทำภารกิจอะไรข้างนอก ได้บ้าง สมัยนั้นได้รถสามล้อ มีคุณอารีพันธุ์ซีให้ หรือบางทีก็มีเด็กวัด คือ คุณประดิษฐ์ ซึ่งปัจจุบัน คือ พระประดิษฐ์ อริยชโย ช่วยปั่นให้ ท่านได้อาศัย สามล้อนั้นไปตรวจวัด ไปดูต้นไม้ที่ปลูกไว้ แต่ในระยะหลัง ท่านไม่สามารถปลูกต้นไม้ได้มาก ๆ เหมือนแต่ก่อนแล้ว ได้แต่ชื่นชมต้นไม้ที่ท่านปลูกไว้ว่า เออ มันโตแล้วนะ จะได้เป็นมรดกให้ลูกหลาน

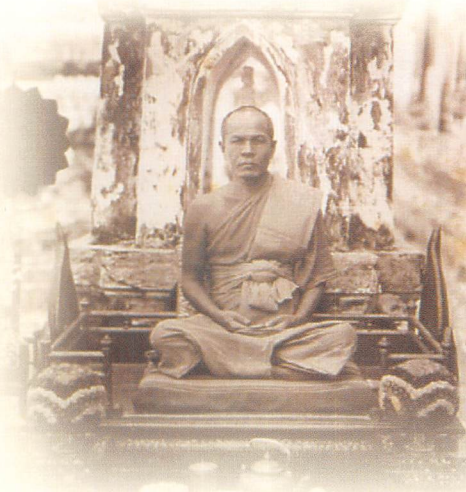

ท่านมักจะสั่งผู้ใกล้ชิดว่า
ช่วยกันดูนะ ต้นไม้เหล่านี้
เป็นของมีค่า กว่าจะได้มา
ต้องเหนื่อยกันมากทีเดียว
ต้นไม้มันก็โตขึ้นทุกวัน
ชีวิตเรานั้นก็แก่ลงทุกวัน
*ต้องรีบทำความดีไว้เยอะ ๆ
อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไป
โดยเปล่าประโยชน์ เวลา
ไม่คอยใคร เต็มวัน เต็ม
ก็เดือน เต็มก็ปี เต็มก็ตาย
เพราะฉะนั้นอยู่ใกล้ ๆ ยาย
ต้องทำอย่างยายทีเดียวนะ
ช่วยกันดู ช่วยกันทำ ช่วยกัน
เก็บให้ดี

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๒

คุณยายพูดว่า ยายจะพูดซ้ำ ๆ บ่อย ๆ พวกเรา ก็อย่าเบื่อนะ ยายจะพูดบ่อย ๆ เพราะต้องการให้จำ เข้าไปในใจ ต่อไปจะได้จำคำของยายได้แม่น ๆ วันข้างหน้า จะได้ไม่ลืม ถ้ากลัวจำไม่ได้ ให้จดเอาไว้เลย เพื่อกันลืม ยายจะอยู่กับพวกเราอีกไม่นาน อีกไม่นานยายก็ตายแล้ว เพราะฉะนั้น สิ่งที่เราจดจำเอาไว้ สิ่งที่เป็นคำสอนของยาย ก็ตาม จะเป็นตัวแทนของยาย หมั่นเอามาอ่าน แล้วก็ทำให้ได้อย่างที่ยายสอน แล้วก็สอนเด็กรุ่นใหม่ ๆ ไว้ด้วยว่า สิ่งนี้ยายสอน สิ่งนี้ยายทำ สิ่งนี้ยายพูด เขาจะได้มีแบบอย่าง ในการสร้างชีวิต ใครอยากได้บุญอย่างยาย ก็ต้องทำ ให้ได้อย่างยาย ใครก็ตามที่มากใกล้ชิดจะได้รับการสอน แบบนี้ทั้งหมด

คุณยายจะพยายามสอนทุกคนว่า ในการ สร้างชีวิต ที่จะไปให้ได้ถึงที่สุดนั้น ต้องทำแบบสุดฤทธิ์ สุดเดช ต้องทำจนหมดอายุขัยเลย ทำบุญจนสุดชีวิต ของเราแหละ เหมือนอย่างที่หลวงพ่อดอกน้ำท่านบอกไว้

เวลาสู้ๆ สู้กันแค่ตาย สู้ไปจนชนะ อย่างนี้เราจะได้บุญ
มากที่สุด เราจะได้ส่วนที่เป็นที่สุดของบุญ เพราะฉะนั้น
พวกเราลูกหลานยายต้องดูคุณยายไว้เป็นต้นบุญเป็นต้นแบบ
สิ่งที่คุณยายได้ฝากฝังไว้กับพวกเราทุก ๆ คนก็คือ
สร้างลานธรรมมหารัตนวิหารคด รอบมหาธรรมกายเจดีย์
ซึ่งสิ่งนี้จะเป็นที่รวมของคนรุ่นหลังที่จะมา แล้วก็เป็นพื้นที่
ปฏิบัติธรรมที่พวกเราทุกคนจะได้บุญใหญ่ ในฐานะที่เป็น
ผู้สร้าง

ก่อนที่คุณยายจะละโลกประมาณสัก ๖๐ วัน วันนั้น ประมาณวันที่ ๑๒ กรกฎาคม อาตมาเข้าไปหาคุณยาย แล้วก็เรียนท่านว่า ได้รับบุญเอาลายโป่งของผู้มีบุญทั้งหลาย ไปติดตั้งที่ลานธรรม จะมาขอลายโป่งของยายบ้าง เพื่อจะ เก็บไว้เป็นอนุสรณ์แก่ลูกหลานว่า ลายโป่งของยาย เป็นแบบนี้ เป็นลายโป่งของคนที่ทำบุญตลอดชีวิต สร้างกุศล มาตลอดชีวิต ก็เตรียมเครื่องมืออุปกรณ์ ทั้งหมึก Stamp ทั้งกระดาษ เตรียมไปปักใหญ่เขียว กะเอาเยอะเลย

คุณยายลืมหามาดู แล้วก็ยิ้ม ๆ ท่านไม่ได้พูดอะไร หงายมือให้ดูที่ฝ่ามือ ช่วงนั้นท่านไม่ค่อยพูดแล้ว เราก็ตกลงกันเองว่า ท่านอนุญาตแล้ว เพราะท่าน หงายมือให้ ก็ให้คุณอารีพันธุ์รับจัดการพิมพ์ลายนิ้วมือ คุณยายเลย ก็ได้ลายนิ้วมือเอาไว้ อย่างที่เราเห็น ในธงชัยที่โบกสะบัดเมื่อวันคล้ายวันเกิดหลวงพ่อวัด ปากน้ำ ลายโป่งข้างหลังธงเป็นของคุณยาย

୧୯୧

www.kalyanamitra.org

เพราะฉะนั้นพวกเราทั้งหลายที่ตามมาภายหลัง
จะได้เห็นว่า นี่คือลายนิ้วมือของมหาปุชฌิยาจารย์ที่สร้าง
ความดีเป็นต้นบุญต้นแบบของเราตลอดชีวิตทีเดียว เราเอง
จะได้เอาอย่าง แล้วบอกคนต่อ ๆ ไปว่า เอาแบบอย่างนี้
ลายนิ้วมือนี้เป็นสิ่งที่ท่านทิ้งไว้ให้เป็นอนุสรณ์แห่งความดี
ของท่านที่ได้ทำตลอดชีวิต

โป่งซ้าย

โป่งขวา

ผู้ตัดทางเสือ

วันจันทร์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓

คินนี้เป็นคินที่ ๗๒ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรมถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนิกยงของเรา ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย
อาตมาก็ขอบรรยายธรรมถึงประวัติคุณธรรม และสิ่งที่
คุณยายได้บอกได้สอนแก่ตัวอาตมา ตามที่เคยได้ยินได้ฟัง
มาด้วยตัวเอง เพื่อจะได้เป็นกุศโลบายสำหรับท่านผู้ฟัง
ทุก ๆ ท่าน เอาไปใช้ในการสร้างบุญสร้างบารมี

ในช่วงแรก ๆ ที่คุณยายได้รับที่ดินมาผืนแรก ๑๙๖ ไร่ ท่านเล่าให้ฟังว่า ในยุคแรกของการสร้างวัด ท่านต้องเหนื่อยมาก เพราะหลวงพ่หรือพระของวัดเราก็เพิ่งบวชใหม่ ๆ อายุพรรษายังไม่มาก ญาติโยมยังรู้จักไม่มากนัก ช่วงนี้คุณยายต้องรับภาระหนักทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับแขก เรื่องการหาทุน แล้วก็เรื่องสอนธรรมะ

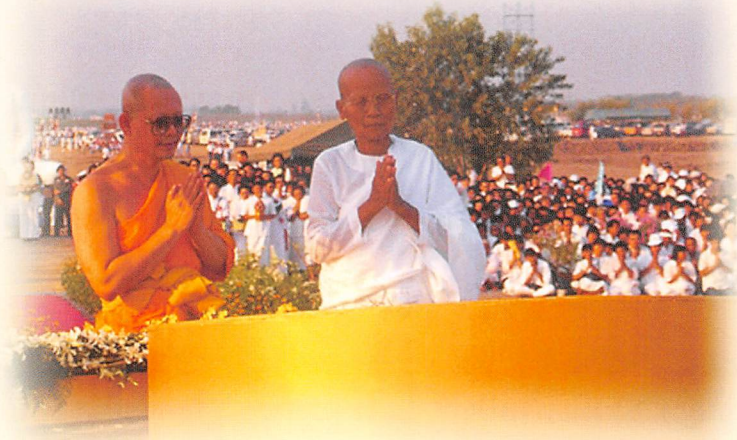

อาตมาเคยถามท่านว่า คุณยายรับแขกยังไง
เวลาแขกถามอะไรแต่ละเรื่อง คุณยายไม่ได้เรียนหนังสือ
หนึ่งหามา คุณยายตอบเขาได้ทุกเรื่อง ตอบได้อย่าง
ไม่ติดขัด เป็นคำตอบที่ถูกต้องถูกใจ และถูกต้องกับเจตนา
ของผู้ฟัง ท่านผู้ถามทุก ๆ คน คุณยายก็บอกว่า ยายก็
ฝึกตัวเองมาตั้งแต่สมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยาย
เตรียมกาย วาจา ใจ ให้พร้อมสำหรับคำถามทุกคำถาม
ของหลวงพ่อ คือ ยายจะตั้งธรรมะเข้าไปลึกที่สุด

ข้อพระธรรมกายเข้าไปเต็มที่เลย เพราะว่าในสมัยนั้น
เมื่อหลวงพ่อดำปากน้ำถามคำถามอะไร ต้องได้คำตอบ
ต้องค้นคำตอบมาให้ท่านอย่างฉับพลันทันที แล้วก็ถูกต้อง
รวดเร็วที่สุด

เพราะฉะนั้น เวลาญาติโยมหรือแขกที่เขามาถาม
ปัญหาธรรมะหรือปัญหาอะไรก็ตาม คุณยายก็จะข้อ
ธรรมะเข้าไป เหมือนประหนึ่งว่า เขาได้ถามกับ
พระธรรมกายโดยตรง แล้วท่านก็เพียงนำคำตอบนั้น
ผ่านปากคุณยายออกมา คุณยายบอกแบบนี้ เพราะฉะนั้น
คำตอบแต่ละเรื่องผู้ถามก็เลยได้คำตอบที่รัดกุมแล้วก็
ถูกต้องแบบแทงใจดำเลย แม้ไม่เคยเรียนหนังสือมาก่อน
ท่านใช้คำว่า ยายนะ * กอ ข้อ ไม่กระดิกหู แต่คำถามนั้น
ไม่ว่าจะเป็นคำถามธรรมะในพระไตรปิฎก หรือคำถาม
เกี่ยวกับเรื่องทางโลกหรืออะไรก็แล้วแต่ คุณยายตอบได้หมด
นี่เป็นสิ่งที่น่าทึ่งในปฏิปทาของคุณยาย

* กอ ข้อ เป็นคำของคุณยาย ท่านหมายถึง อักษร ก, ข

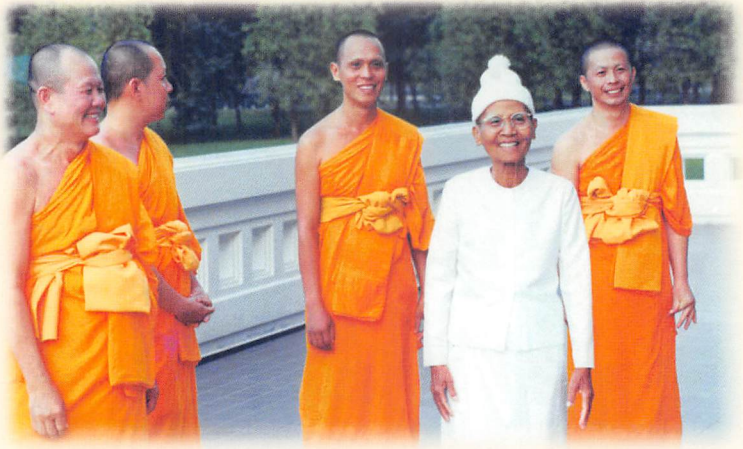
พอคุณยายย้ายมาอยู่วัดพระธรรมกาย ที่คลองหลวง ปทุมธานี ซึ่งสมัยนั้นเราใช้ชื่อว่า ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม ประมาณ ๔-๕ ปี ท่านเห็นว่า ช่วงนี้พระของท่านแต่ละรูปอายุพรรษาเพิ่มมากขึ้นแล้ว ท่านจึงได้เริ่มลดบทบาทของตัวเอง จากที่เคยเป็นประธานในทุกสิ่งทุกอย่าง ประธานก่อสร้าง ประธานหาทุน หรือว่าประธานในเรื่องจัดเตรียมอะไรต่ออะไร ท่านขอลดบทบาทตัวเอง ท่านบอกว่า ตอนนี้อยากขอเป็นแค่เด็กวัด ท่านจะยกให้

หลวงพ่อรั้มชโยเป็นประธานแทนท่าน และเคยปรารภ
กับอาตมาว่า ต่อไปนี้คนจะมาเยอะ คนที่มาวัดพระธรรมกาย
จะมีแต่ผู้มีการศึกษามาก คนเหล่านั้นเมื่อได้มา ได้พบ
พระของยาย พบหลวงพ่อรั้มมะ หรือหลวงพ่อทัดตะ
ซึ่งแต่ละรูปก็จบการศึกษาสูง ๆ เขาเองก็จะพูดคุยกันได้
อย่างสนิทใจ ยายไม่รู้หนังสือ เพราะฉะนั้นยาย
ก็ต้องการยกพระของยายให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ในช่วงต้น ๆ อุบาสกที่มาอยู่วัด ย้ายถึงบ้านัก
ย้ำหนาว่า อย่างน้อยต้องเรียนให้จบปริญญาตรีเสียก่อน
ถึงจะบวชให้ เพราะการเผยแผ่ธรรมะ จะทำได้อย่าง
กว้างขวาง ใคร ๆ ก็จะทำหน้าที่ไม่ได้ว่า มาอาศัยศาสนา
เพียงฝ่ายเดียว แต่จะมาให้พระศาสนาได้อาศัยด้วย
ท่านวางแผนไว้ถึงขนาดนี้

คุณยายเหมือนนายท้ายคอยคัดทางเสือเรือ
ให้นาวาลำนี้คือวัดพระธรรมกายไปสู่เป้าหมายที่ถูกต้อง
ไม่ว่าจะเป็นอุบาสกเด็กวัด หรือพระก็ตาม ท่านคอย

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๗

ให้ข้อคิด ให้คำสอน ให้กำลังใจว่า อย่างนี้ดี ทำเถอะ
อย่างนี้ทำแล้วได้บุญมาก ได้บุญสะอาด อย่างนี้ไม่ดี
อย่าทำเลย ทำแล้วได้บุญปนกิเลส ได้ไม่คุ้มเสีย คนนี้
ควรคบ คนนี้ไม่ควรคบ แล้วท่านจะพยายามมองสอดส่อง
ให้อยู่ในสายตาตลอด ถึงแม้จะไม่ได้เป็นผู้บริหารโดยตรง
แต่ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสายตาท่านตลอด เรียกว่า ท่าน
อยากจะให้พระที่เป็นลูกศิษย์หรืออุบาสกที่เป็นศิษย์ตาม ๆ
กันมานั้น ได้ไปสู่นหนทางที่ถูกต้อง

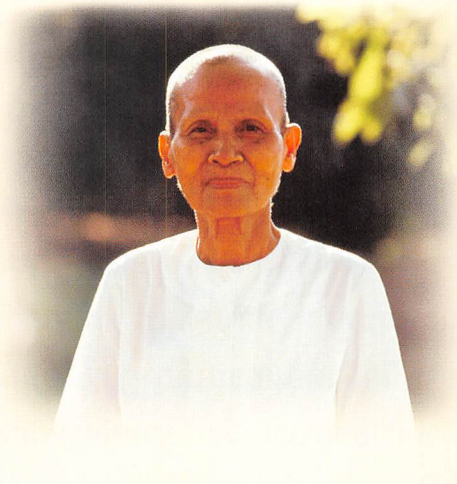

บางวันคุณยายได้ยินได้ฟังอะไรมา ก็มักจะเรียก
อาตมาเข้าไปคุย หรือมาคุยกับอาตมาที่โต๊ะทำงานบ้าง
ท่านมักจะใช้คำว่า พระหมูนานี้ ยายจะเล่าอะไรให้ฟัง
ถ้าน้ำเสียงท่านสดใสร่าเริง ก็เออ เราจะได้ฟังของดี ๆ
แต่ถ้าเสียงท่านฟังแข็ง ๆ แสดงว่า ท่านคงไปอบรมใครมา
แล้วก็จะถ่ายทอดให้อาตมาต่ออีก คือว่าได้ฟังเบ็ดอีกทีหนึ่ง
ท่านบอกว่า ยายจะพูดให้ฟังบ่อย ๆ จะได้ไม่ลืม เอาไว้
สอนคนอื่นต่อไป

มีวันหนึ่งท่านนิมนต์อาตมาไปหา แล้วเอามือ
ป้องปากด้วย ท่านมานี้ ยายจะคุยอะไรให้ฟัง ท่านบอกว่า
ตอนเช้าหลวงพ่อดำมะฉิ้นภัตตาหารเช้าเสร็จ หลวงพ่อ
ท่านก็บ่นรำพึงกับยายว่า คนของเราไม่พอ ท่านต้องใช้
คนข้างนอกเสริม หมายถึง อาจจะเป็นอุบาสก อุบาสิกา
ข้างนอกวัดแหละที่ไม่ใช่เด็กวัด ใช้ให้เขาช่วยทำงาน
ด้วยความปรารถนาดีหลวงพ่อยากให้เขาได้บุญ
ได้สมบัติไปในภพเบื้องหน้า แล้วงานของเราก็จะ
สำเร็จเร็วขึ้นด้วย แต่บางคนก็อแงบ้าง บางคนก็ทำ
ไม่จริงบ้าง ทำ ๆ เล่น ๆ ทำ ๆ หยุด ๆ ทำบ้างไม่ทำบ้าง
หงุดหงิดกันเองบ้าง ทะเลาะกันเองบ้าง อะไรทำนองนั้น

หลวงพ่อบอกว่า เราเองก็มุ่งจะเอาแต่งานให้เสร็จไปเร็ว ๆ ก็เจอแต่คนไม่เอาจริงอย่างนี้ หลวงพ่อบอกว่าให้ยายฟัง เพราะบางทีช่วงเช้า หลวงพ่อบอกฉันภัตตาหารที่กุฏิคุณยายหลังเก่า (อาคารปรนิมิตตวสวัตดี) คุณยายนั่งรับประทานอาหารเช้าอยู่ที่อาสนะข้างล่าง ยายก็บอกหลวงพ่อบอกว่า หลวงพ่อบอก คนเราแต่ละคนนะ เกิดมามันเอาบุญติดตัวมาไม่เท่ากันหรอก บางคนก็เอามาก บางคนก็เอาน้อย ไอ้คนที่เอาบุญมาก มันก็สอนตัวเองได้ อบรมตัวเองได้ เราก็เหนื่อยน้อยหน่อย แต่คนไหนที่มีบุญมาน้อย เขาเอาบุญติดตัวมาน้อย เราก็ต้องสอนมากหน่อย เพราะคนพวกนี้มันลืมนะ ได้หน้าลืมหลัง เขาสอนตัวเองไม่ได้ เราก็ต้องเหนื่อยหน่อย

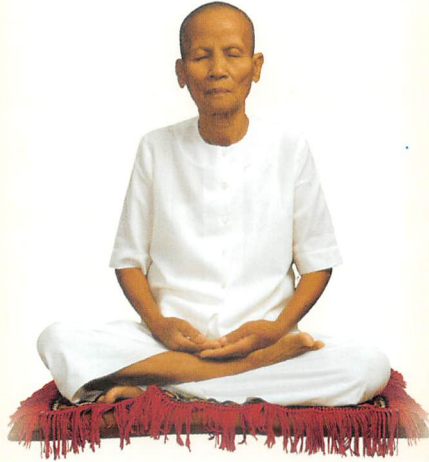
ถ้าเราจะใช้เขา เราก็ต้องทุ่มบุญให้เขา เขาถึง
จะทำได้ บางคนพอเก่งขึ้นมาหน่อยก็ใช้ความเก่งของตัวเอง
สร้างความคิด เป็นบุญเป็นกุศลติดตัวเขาไปแหละ แต่บางคน
พอเก่งขึ้นมาหน่อยก็ลืมหู มีฤทธิ์มาก ก็มีของแถมให้
หลวงพ่อดังปวดหัวเตี้อร่อนอีกนั่นแหละ เพราะฉะนั้น
ก็ต้องเลือกคนใช้งานหน่อย คนที่มีพื้นฐานมีบุญมาน้อย
เราจะให้ของดีอะไรไป เขาก็รับไม่ค่อยได้ หรือรับได้ก็ได้อ
อย่างฉาบฉวย เหมือนลิงได้แก้ว หรือไก่ได้พลอย
เขามองไม่เห็นคุณค่า

ยายก็บอกหลวงพ่อดีไปอย่างนี้ แล้วยายก็มาเล่าให้ท่านฟัง แล้วก็บอก ยายนึกฆ่า ๆ นะ นี่เราคุยกัน ๒ คน นะพระหมู ท่านคุยไป หัวเราะไป ท่านบอกว่า ยายนึกถึงตอนยายเด็ก ๆ ตอนนั้นบ้านอยู่นครชัยศรี บ้านยายอยู่ริมแม่น้ำ ยายเลี้ยงหมาเอาไว้ ๒ ตัว ชื่อ ไอ้เขียวกับไอ้แดง ตัวผู้ทั้งคู่ ยายไม่เลี้ยงหมาตัวเมีย ไอ้เขียวกับไอ้แดงมันก็เล่นของมันทั้งวัน ไปที่ไหน ๆ คลุกฝุ่นมามอมเขียว บางทีทั้งหมดทั้งเห็บเต็มตัวนั่งเกาทั้งวัน บางครั้งยายก็สงสารมัน ประรณชาติ เออ อาบน้ำให้มันสักหน่อยเพื่อมันจะสะอาดขึ้นบ้าง แต่พออาบน้ำให้มัน เอน้ำราดเข้าไป ปรากฏว่า มันสะบัดเปียกเราหมดกว่าจะอาบน้ำให้มันเสร็จ ๒ ตัวนี้ ทั้งคนทั้งหมาเปียกหมด ท่านพูดแล้วท่านก็ฆ่า ๆ

แล้วยิ่งซ้ำร้ายกว่านั้น พอตัวมันสะอาด แผลอ
แผลบเดียว มันไปคลุกชี้ฝุ่นอีกแล้ว มันไม่ได้นึกถึง
ความปรารถนาดีของเราเลย นี่ยายคุยสนุก ๆ นะ
คุยกันสนุก ๆ ๒ คน ยายไม่ได้ว่าใครนะ อย่าให้ยายบาบ
ไม่ได้กระทบใครนะ ยายนึกถึงตอนเด็ก ๆ เท่านั้นแหละ
ว่ามันเป็นอย่างนี้ ยายเจอมาอย่างนี้

คุณยายก็พูดต่อ เด็ก ๆ ที่หลงพ้อท่านส่งออกไป
บอกบุญนี่นะ คนที่เขาตั้งใจเอาบุญมันก็มีอยู่ พวกนี้ก็จะ
ได้บุญมาก มันก็จะแบกบุญของมันไปเยอะเยอะแหละ
แต่บางคนพอบอกบุญได้เยอะ ๆ ลักหน้อย ก็เที่ยวเอา
ความเก่งไปจัดข้อกับคนอื่น ไปชมคนอื่นบ้าง มันก็เลย
เกิดเรื่องหงุดหงิดกันเองนะแหละ เขาคงไม่รู้หรอกว่า ที่เก่ง
มาได้เพราะอะไร พูดแล้วท่านก็เอามือชี้ไปที่พัดลม พระ
หมุดพัดลมนั่นสิ พัดลมมันติด มันเป่าลมได้ หมุนได้
ลองเจ้าของไปดึงปลั๊กไฟออกสิ มันหมดฤทธิ์เลยนะ ท่านชี้
ให้ดูง่าย ๆ ดึงปลั๊กออก ก็เหมือนของที่ตายแล้วนะแหละ

คุณยายเล่าว่า ตอนเช้าทุกวันหลังฉันเช้า ยายนั่ง
เข้าที่ดั่งธรรมะไปกับหลวงพ่อ ไปแก้ไขปรับปรุงเหตุ
ละเอียดย่าง ๆ ไว้หมดแล้ว ทำฝั่งความสำเร็จล่วงหน้าไว้
หมดแล้ว เขาถึงไปบอกบุญกันได้ง่าย ๆ เหลือแต่เอากาย
หยาบ ๆ คือ กายมนุษย์ไปบอกกับกายมนุษย์ด้วยกัน
เท่านั้นนะ เหลือขั้นตอนนี้ขั้นตอนเดียว อย่างนี้เอง
ถึงต้องอาศัยเด็ก ๆ หรืออาศัยคนให้เขาไปบอกบุญ
เจ้าภาพถึงจะศรัทธาเกิดปีติยินดีแล้วมาทำบุญกัน
หรือมาวัดปฏิบัติธรรม หรือมาช่วยงานจนสำเร็จ

แล้วท่านบอกต่อนะ นี่ถ้าลองให้ไปบอกบุญวัดอื่น
ดูซิ มันจะง่ายอย่างนี้ไหม แล้วจริงอย่างคุณยายว่า
อาตมาเคยถามกับหลาย ๆ คน บางครั้งไปบอกบุญที่อื่น
มันยากกว่าเยอะทีเดียว ที่ดั้นคอบเชียว เลยนึกขึ้นได้ว่า
ต้องมีเหตุอะไรสักอย่าง อย่างที่คุณยายพูดไม่ผิดว่า
คุณยายกับหลวงพ่อก็ไปทำความสำเร็จไว้หมดแล้ว
ท่านไปปรับปรุงเหตุละเอียด ๆ เอาไว้หมดแล้ว เหลืออีก
นิดเดียวเท่านั้นที่ท่านผู้นำบุญทุกท่านจะไปคุยกับเขา
ไปชวนเขาสร้างความดี ท่านบอกว่า เรื่องนี้ยายรู้ดี
แค่หลวงพ่อบ่อยรำพึง ๆ ยายมองทะเลลุ่ม

คุณยายเล่าอีกว่า สมัยก่อน ยายจะทำงานใหญ่ ๆ
อย่างนี้ ยายไม่เอาใจใครหรอก เอาใจคนนี้ คนนั้น
ก็หงุดหงิด เอาใจคนนั้น คนนี้ก็หงุดหงิด ยายเอาธรรมะ
เอาใจพระธรรมกายดีกว่า คือ เอาใจเข้ากลางพระธรรมกาย
อย่างนี้สบายใจ ยายก็สบายด้วย ได้บุญใส ๆ บริสุทธิ์
แล้วทุกคนเขาก็ทำงานกันอย่างสบาย ไม่ต้องกลัวว่า

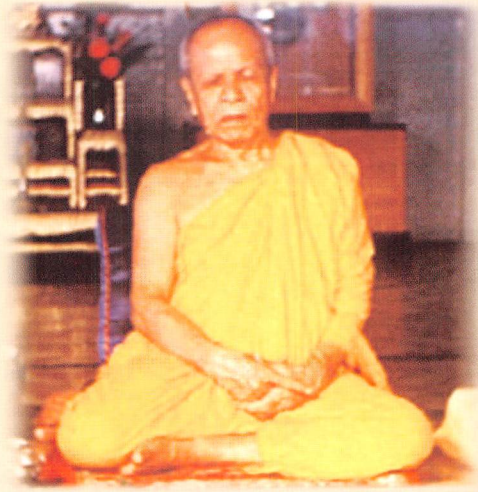
วัดพระธรรมกายจะขาดคน เพราะยายเห็นในที่แล้ว คน
มาเยอะแยะไปหมด ถ้าคนนี่ไม่ทำงานก็เอาคนโน้นขึ้น
มาทำ ไม่ยากอะไร คุณยายมักจะใช้คำว่า “เสียแล้ว
เสียไป หาใหม่ดีกว่า” อย่าไปกลัวว่าวัดพระธรรมกาย
จะหมดคน ให้อยู่ในธรรมอยู่ในบุญเข้าไว้เถอะ เตียวคน
จะมาเยอะแยะจนรับไม่ไหว

คุณยายเคยเล่าให้ฟังว่า สมัยที่คุณยายทองสุข
ลำแดงปั้น ละสังขารใหม่ ๆ หมอดูเขาเข้ามาบ้านยาย
ถามหาพี่สุขอยู่ไหม ยายบอกไม่อยู่ พี่สุขตายไปแล้ว
เขาก็ว่า ฉันเป็นหมอ เคยมาดูลายมือให้พี่สุขบ่อย ๆ
ดูกันสนุก ๆ นะ เขาถามคุณยายว่า จะดูไหม เตียวจะดูให้
ไม่คิดสตางค์ เขาก็เอามือคุณยายมาดู พอดูเสร็จ
บอก โอ้โฮ ต่อไปนี้คนจะมาหาเยอะแยะไปหมด จะมี
บริวารเยอะแยะไปหมดเลย บริวารจะมาพึ่งเต็มไปหมด
พอหมอดูกลับไป คุณยายก็รำพึงกับตัวเองเล่น ๆ นะ
เออ ไฉ่หมอเอ๊ย กูอยู่คนเดียว ไม่เห็นมีใครสักคนวะ
ก็เห็นมีแต่มีงันนั่นแหละคนแรกที่มาหา

แต่จากนั้นไม่นาน ก็ค่อย ๆ มีคนทยอยมาหา
เต็มไปหมด จนล้นบ้านยาย มาทำบุญ มาให้ยายช่วย
คุมบุญไปให้ญาติที่ละโลกบ้าง ให้ท่านช่วยใช้วิชาธรรมกาย
แก้ไขโรคภัยไข้เจ็บ แก้ภัยพิบัติ อะไรต่าง ๆ นานา
จนกระทั่งพบกับหลวงพ่อัมมชโย ซึ่งตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวช
ยังเป็นนักเรียน นักศึกษา ท่านก็มาหายาย มาเรียน
ธรรมะกับยาย แล้วก็เลยพาหลวงพ่อตตะ ซึ่งตอนนั้น
ก็ยังไม่บวชเหมือนกัน พา นักศึกษามหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์มาปฏิบัติธรรมกันเต็มบ้านยาย แล้วก็มา
กันเยอะแยะจนถึงบัดนี้

คุณยายมักจะสอนอาตมาบ่อย ๆ ว่า การเกิดเป็นมนุษย์นี้มันของยากนะ กว่าที่จะเกิดเป็นมนุษย์ได้ เราเป็นมาแล้วสารพัด ไม่ว่าจะเป็นสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย เทวดา ๖ ชั้นฟ้า พรหม อรูปพรหม เราเกิดมาหมดแล้วทั้งนั้นทุก ๆ คน และเกิดกันมาอย่างละหลาย ๆชาติด้วย และบุญกิริยาเรามารวมกันอยู่นี้ ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ รวมกันสร้างความดี เป็นสิ่งที่ยากทีเดียวนะ เพราะฉะนั้นเราต้องรู้ว่า เราเกิดมาสร้างบุญสร้างบารมี มาแก้ไขตัวของเราเอง มาเข้าถึงพระธรรมกาย แก้ไขตัวของเราให้พ้นจากบ่วงจากทาสของพญามาร และทำพระนิพพานให้แจ้ง ท่านจะสอนว่า การสร้างบารมีทั้งหลาย ต้องอดทน อดทนมาก ๆ ทีเดียวนะ เหมือนอย่างยาย ยายจะอดทนทุกสิ่งทุกอย่าง ทนลำบากตรากตรำ ทนหิวกระหาย ทนเขาดูเขาว่าเสียดสีต่าง ๆ ยายทนหมดทุกอย่าง มุ่งหวังอย่างเดียว ยายคิดอย่างเดียว ยายจะเอาธรรมะ เอาวิชา จะเอาบุญ ยายไม่เอาเรื่องเอาราวอะไรกับใคร เพราะฉะนั้นยายถึงอยู่ได้จนบัดนี้

สมัยทำวิชาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำก็เหมือนกัน
ยายก็ทนทุกอย่าง อยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ หลวงพ่อ
จะใช้อะไร ยายทำให้หมด จะถามอะไร ยายนั่งเข้าที่
เตรียมพร้อม ยายตอบคำถามท่านหมด แล้วก็ถูกทุกเรื่อง
บางครั้งหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ถึงแม้หลวงพ่อก็ใช้ยาย
ไปเผยแพร่ธรรมะที่โน่นที่นี้บ้าง ยายก็ไป ไม่เคยปฏิเสธเลย
ครูบาอาจารย์ใช้อะไร ทำหมด จนกระทั่งหลวงพ่อดปากน้ำ
ชมยายว่า “ลูกจันทร์เป็นหนึ่งในไม่มีสอง”

ยายบอกว่า ยายไม่อยากให้หลวงพ่อบอกว่าเป็น ไฉนก็ได้ เพราะฉะนั้นยายจะฝึกฝนอบรมตัวเอง เคี้ยวข้าวเองว่า ต้องทำให้ได้ พยายามเคี้ยวข้าวเองอย่างนี้ ไม่อยาก
ให้หลวงพ่อบอกคำนี้มาใช้กับเรา

พอสิ้นหลวงพ่อดปากน้ำ คุณยายก็อยู่กับ
คุณยายทองสุขมาตลอด ด้วยความคิดว่า ท่านเป็น
ครูบาอาจารย์ที่สอนธรรมะให้เข้าถึงพระธรรมกายเป็นคนแรก
อยากจะทำแทนพระคุณท่านจึงช่วยอุปัฏฐากช่วยดูแล
บ้านช่องให้ ดูแลอาหารการกินกวาดบ้านถูบ้าน ที่หลับ
ที่นอน แม้มยามป่วยไข้ก็พาไปหาหมอ หาหูกหายา
รักษาไข้ให้ ดูแลทรัพย์สินสมบัติ คุณยายบอกว่า ยายเก็บ
ข้าวของให้เรียบร้อยทีเดียว แล้วก็บอกคุณยายทองสุขว่า
ทรัพย์สินสมบัติที่คุณแลเก็บไว้ให้ฉัน ฉันจะไม่เอาเลยสักชิ้นเดียว
ก่อนที่สุขจะตายจะให้ใครก็ให้ไปเถอะ ฉันจะไม่เอาหรอก

เพราะฉะนั้นคุณยายทองสุขถึงรักคุณยายมาก
ยายก็คิดว่า *เราจะตอบแทนพระคุณของครูบาอาจารย์
ของเราให้หมดในชาตินี้ทีเดียวนะ จะทำทุกอย่าง ไม่เคย
ให้ครูบาอาจารย์ต้องกระทบกระเทือนใจเลย เอาอกเอาใจ
ท่านใช้คำว่า ยายจะอดทนทำไปจนกระทั่งตายจากกัน
ไปข้างหนึ่งแหละ

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๖

ใกล้ ๆ วันที่คุณยายทองสุขจะละโลก ท่านมักจะเรียกคุณยายว่า ก้าง ก้างเอ๋ย พอญาติตายไปแล้วนะ กุจะเอามิ่งไปอยู่วิมานกุด้วย คุณยายก็ยิ้มเฉย ๆ ได้ฟังแล้ว ยายเงิบ ยายเล่าให้อาตมาฟัง ตอนนั้นยายเงิบ ยายไม่ตอบ ท่านบอกอาตมาว่า เรื่องอะไร วิมานเราก็มี เรื่องอะไรเราต้องไปอยู่วิมานกับพี่สุข

นี่แหละคุณยาย ท่านอยู่กับใครก็เป็นที่รักของคนนั้น ใคร ๆ ก็อยากจะทำเอาไปอยู่ด้วย คุณยายดูแลคุณยายทองสุข จนกระทั่งหมดลมเลย คุณยายเล่าว่า คุณยายทองสุข นอนสิ้นลมบนตักท่านเลย หลังจากที่สิ้นแล้ว คุณยาย ก็จัดการฌาปนกิจให้เรียบร้อยหมดทุกอย่าง ทำอย่างดีที่สุดเลย พอเผาคุณยายทองสุขเสร็จแล้ว ท่านบอกว่า โอ้ ยายโล่งอกที่สุดในโลก ยายได้ตอบแทนคุณของ ครูบาอาจารย์หมดสิ้นเลย ใคร ๆ ก็ติยายไม่ได้แล้ว ดีใจที่สุด ยายทำหน้าที่ได้สมบูรณ์ที่สุดแล้ว

พอสิ้นคุณยายทองสุข ยายก็อยู่บ้านหลังเก่า
นั้นแหละ จนได้พบหลวงพ่อรั้มมะ เลยสร้างวัด
พระธรรมกายมา ก็เอาอีกแล้ว คุณยายบอก ต้องอดทน
เหนื่อยกันอีกแหละ เพราะว่า เราสร้างวัดบนพื้นฐาน
ที่มีเงินเพียง ๓,๒๐๐ บาท เพราะฉะนั้นก็ต้องอดทน
เก็บหอมรอมริบไปเรื่อย เหนื่อยจนกระทั่งสามารถเอาวัด
ขึ้นมาได้สำเร็จ ท่านบอกเหนื่อยมาก แต่ท่านก็ทำจนสำเร็จ
แล้วก็มีพระภิกษุสงฆ์เกิดขึ้นมากมายจนบัดนี้

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๙ มีสิ่งที่คุณยายภูมิใจมากก็คือ ยายได้สร้างโรงครัว (อาคารยามา) สิ่งนี้เป็นสิ่งที่คุณยายปรารถนามานานแสนนาน เพื่อให้พระมีเวลาทำภาวนามาก ๆ ได้ศึกษาธรรมะ ศึกษาธรรมวินัย ยายก็เลยทำโรงครัวเหมือนอย่างวัดปากน้ำนี้แหละ เพื่อว่าในอนาคตเมื่อโรงครัวยังอยู่ ยายจะได้บุญเรื่อย ๆ แม้ยายจะละโลกไปแล้ว โรงครัวยังทำอาหารเลี้ยงพระอยู่เรื่อย ๆ ยายก็ยังได้บุญเรื่อย ๆ นี่แหละเป็นความฉลาดในการหาบุญของท่าน

เมื่อท่านคุยกับอาตมา ท่านก็จะบอกว่า ยังไง
เมื่อยายตายไปแล้ว พระหมุ่ท่านช่วยดูโรงครัวของยาย
ด้วยนะ ยายจะได้บุญเรื่อย ๆ ท่านบอกกับอาตมาว่า
จะทำงานอะไรก็ทำไปเถอะ จะหล่อพระหรือจะทำอะไร
ก็ทำไปเถอะ แต่อย่าลืมต้องดูครัวของยายด้วยนะ

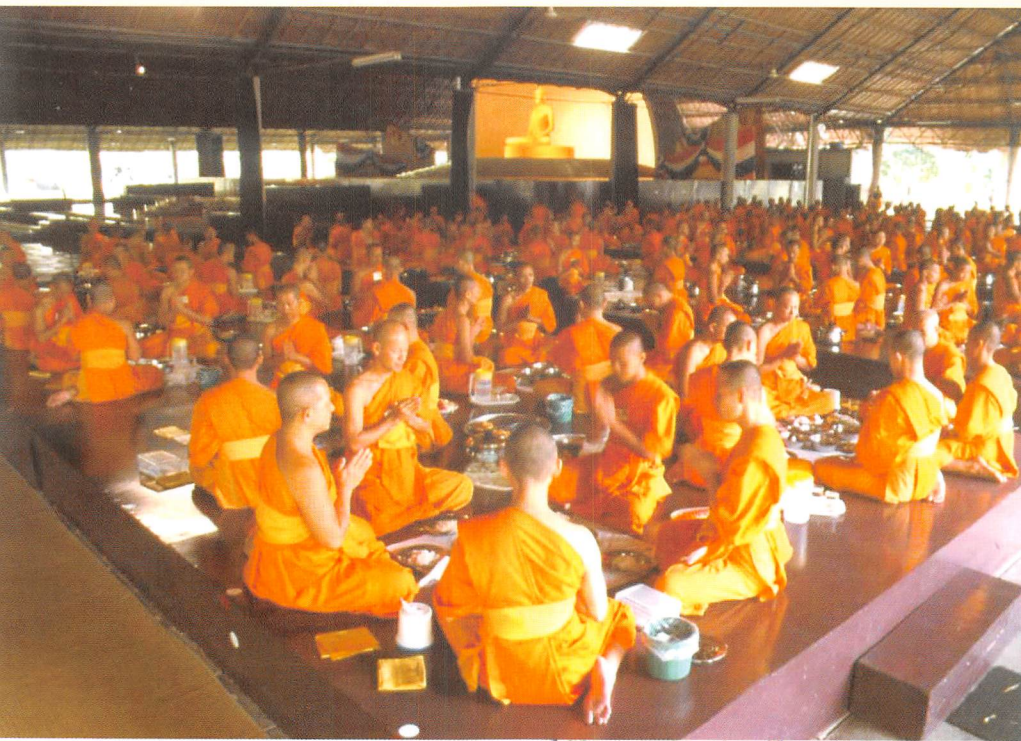

เคยถามคุณยายว่า ยายจะให้พระดูไปนานเท่าไร
ท่านก็บอกว่า เขาทำบุญฉลอง ๘๔ ปีของยาย ๘๔ ปีแล้ว
หลวงพ่อัมมะก็ยังไม่ให้ยายปลดเกษียณ ยังให้ยาย
เป็นประธานกฐินผ้าป่าเรื่อย ๆ ทุกปี ท่านยังให้ยาย
นั่งเข้าที่ตามสมบัติทุกวัน ท่านเอางี้ก็แล้วกัน เอาแค่อายุ
๘๔ ปีก็พอแล้ว แล้วค่อยพักเกษียณกัน

เพราะฉะนั้นหลาย ๆ คนถามอาตมาว่า จะต้อง
ทำกรรมไปจนตายหรือ ก็มักจะบอกว่า เออ ยายให้ช่วยดูแล
รับปากกับคุณยายไปแล้ว ยังไงคงต้องทำไปเรื่อย ๆ
เคยถามเหมือนกันนะ ยายจะให้กรรมของยายเป็นอย่างไร
นโยบายจะเอาอย่างไร ท่านมักจะบอกว่า ทำง่าย ๆ
เอาง่าย ๆ กินกันตาย ทำให้พอ ทำให้ทันก็แล้วกัน
กับข้าวก็นิไม่ต้องเลิศหรูมากเหมือนตามภัตตาคาร เอาแบบ
พื้น ๆ เราเป็นวัด เป็นนักบวช ไม่ต้องทำแข่งกับคนข้างนอก
สู้เขาไม่ได้หรอก ยายอยู่วัดปากน้ำ ที่ครัววัดปากน้ำ
เขาทำอะไรมา ยายก็กินอย่างนั้นแหละ แล้วท่านก็สรุปว่า
เรื่องกินเรื่องใหญ่ ถ้ามีกินแล้ว เต็มใจก็คุยกันรู้เรื่อง
จะทำงานอะไร ถ้าอึดท้องแล้ว คุยกันสบาย ๆ รู้เรื่อง
หมดแหละ

เวลาทำอาหารนี่นะ พระณรมีเท่าไร เลี้ยงให้หมดเลย อุบาสก อุบาสิกาที่เข้ามาถือศีล ๘ ที่วัดนี้ เลี้ยงให้หมด พวกเด็กนักเรียนที่มาช่วยงานก็เลี้ยงเขาด้วย พวกเด็กนักเรียนที่มาอบรม เลี้ยงเขาให้หมด ท่านบอกทีให้เลี้ยงพวกนักเรียนไม่ใช่เรื่องอะไร ยายขอเถอะ เพราะว่ายายนึกถึงหลวงพ่อัมมะ ตอนท่านมาหายายใหม่ ๆ ท่านเป็นนักเรียน ร.ร. สอนกุหลาบ ทุ่งกางเกง กั้นปะมาเลย ไม่มีสตางค์หรอก เด็กนักเรียนไม่ค่อยจะมี สตางค์เหมือนกัน ยายเลยส่งสารพวกเด็กนักเรียน เห็นแล้วนึกถึงหลวงพ่อัมมะสมัยโน้น พวกเด็กเหล่านี้ ยังไม่ได้ทำมาหากินอะไร เพราะฉะนั้น มาถึงวัด เขามาช่วยงานวัด เป็นอาสาสมัคร เลี้ยงให้หมด

ญาติโยมที่มาใหม่ ๆ หรือคนที่เขามาทำบุญ
เลี้ยงให้หมด แต่คนที่เขามาเก่า ๆ แล้วท่านต้องพยายาม
ปลุกฝังให้เขาเอามาทานเอง หรือเอามาเลี้ยงพรรคพวก
ในกลุ่มบ้าง หรือไม่ก็พยายามผลักดันให้เกิดร้านอาหาร
ขึ้นมา นี่ท่านบอกนโยบายอย่างนี้จะได้ลดค่าใช้จ่าย
ของวัด

สมัยก่อน ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๒๙ อาตมายังไม่บวช
คุณยายเคยให้ทุนมาทำร้านอาหาร ให้มา ๑ หมื่นบาท
เปิดร้านอาหารสมัยโน้นตั้งชื่อว่า ร้านอาหารทิพย์
กิจการก็เจริญรุ่งเรือง ได้ปัจจัยเพิ่มมาใช้ซื้อหาอุปกรณ์
เครื่องมือเครื่องใช้ในครัว มาระยะหลังเราปรับรูปแบบ
การบริหารงานวัดใหม่ให้ร้านอาหารอยู่นอกวัด คุณยาย
ก็ถามถึงร้านอาหารเป็นยังไงบ้าง ไม่รู้จะตอบท่านยังไง
ตอบไม่ถูก ได้แต่บอกว่า ถูก take over ไปแล้ว ยายก็ว่า
แล้วมันเป็นยังไง take over

คุณยายจะพยายามหาวิธีการให้ว่า ทำยังไง
ถึงจะประหยัด ทำยังไงถึงจะลดค่าใช้จ่ายของวัดลงไปบ้าง
การสร้างโรงครัวของคุณยาย เท่ากับว่าเป็นการหาหนทาง
ที่จะเติมบุญเติมบารมีของท่านเรื่อย ๆ ท่านฉลาดที่จะหา
บุญเรื่อย ๆ ท่านบอกว่า บุญเล็กบุญน้อย ยายจะเก็บให้หมด
ท่านมักจะสอนบ่อย ๆ บุญนี้มีได้มันก็หมดได้นะ

เพราะฉะนั้นต้องทำบุญบ่อย ๆ กว่าเราจะละ
ความชั่ว มาสร้างความดีได้นี้ เราเผลอทำความไม่ดี
มาเท่าไรก็ไม่รู้ ซึ่งสิ่งไม่ดีก็คือบาปอกุศลเหล่านั้น
มันไม่ได้หายไปไหนหรอก มันเหมือนตอที่อยู่ใต้น้ำ
ถ้าน้ำลด ตอมันก็โผล่ พอตอมันโผล่มากเข้ามากเข้า
ก็เป็นอุปสรรคกับเรือที่สัญจรไปมา ซึ่งก็หมายถึงชีวิต
ของเรานั้นแหละ

ยายมีชีวิตอยู่ริมน้ำมาตลอด ตั้งแต่เด็ก ๆ
บ้านอยู่ริมแม่น้ำนครชัยศรี มาอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ
ก็อยู่ริมคลองภาษีเจริญ แม้มาอยู่วัดพระธรรมกาย
กุฏิยายก็อยู่ข้างน้ำ พอน้ำลดนี้ตอมันไหล่นะ เพราะฉะนั้น
ต้องหมั่นทำบุญเยอะ ๆ เต็มบุญของเราไปเรื่อย หนีตอไต้
น้ำไปให้พ้น จนกระทั่งแม่ฉันมี ก็ไม่ทำอันตรายเราได้
ทำบุญหนีบาปทั้งหลายไปให้พ้น เพราะตอไต้ น้ำนี้ มันไหล
ขึ้นมาแล้ว เป็นอุปสรรคในการสร้างบุญของพวกเรา

คุณยายมักสอนว่า อย่าประมาทเขี้ยวนะ ทำบุญ
กันไว้เยอะ ๆ อย่าลืมนำบุญมาได้ ก็หมดได้นะ ถ้าไม่หมั่น
สร้างบุญใหม่เรื่อย ๆ มัวแต่ชะล่าใจ กินบุญเก่าไปเรื่อย ๆ
ที่สุดบุญเก่าหมด ก็ตกกระป๋องเลยทีเดียวนะ หมดบุญ
บาปอกุศลก็เล่นงานเอาละทีนี้ กว่าจะโง่หัวขึ้นมา
ได้สร้างความคิดก็อีกยาวนานหมดกันเป็นชาติ ๆ เป็นกับ ๆ
กันละ พรรคพวกเขาไปกันถึงไหน ๆ แล้ว นี่ยังคลาน
กระดืบ ๆ อยู่นี่

เมื่อทำบุญสร้างความดีแล้วต้อง*อธิษฐานนะ
อธิษฐานหลาย ๆ ครั้งก็ได้ ยายยังอธิษฐานตั้ง ๆ เลย
ยายชอบอธิษฐาน และมักจะอธิษฐานบ่อย ๆ เพราะยาย
รู้ว่า คำอธิษฐานมีผลที่เดียว สิ่งนี้จะเป็นแผนผัง
การดำเนินชีวิตของเราในอนาคต ยิ่งเราได้อธิษฐานบ่อย ๆ
ก็จะยิ่งตอกย้ำความสำเร็จ เราจะได้ล้อมคอกตัวเราเอง
ไปสู่เส้นทางของความดีให้แน่นเข้า ให้รัดกุม ให้ละเอียด
ถี่ถ้วน คำอธิษฐานจะส่งผลยิ่ง ๆ ขึ้นไป ภพในอนาคต
ชีวิตเราจะดำเนินได้ตรงเป้าหมายที่สุดเลย ไม่ยกเขื่องไปไหน

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เรื่องคำอธิษฐานนี้สำคัญนะ ยายตั้งความปรารถนาไว้ว่า *ยายทำบุญแล้วขอให้ได้อธิษฐานบ่อย ๆ แม้ไปในภพเบื้องหน้า ได้เกิดมาสร้างบารมี ก็ให้ได้อธิษฐานอีก ให้อธิษฐานซ้ำ ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ให้คำอธิษฐานส่งผลศักดิ์สิทธิ์มีฤทธิ์มีเดช ให้ได้สร้างบารมีได้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

นี้แหละ จะไปให้ถึงที่สุด หาบุญได้ ต้องใช้บุญให้เป็น เอาบุญต่อบุญให้ได้สร้างบุญยิ่ง ๆ ขึ้นไป

คนส่วนมากทำบุญแล้วไม่ค่อยอธิษฐาน ผลบุญก็เลยส่งผลช้า และก็ส่งผลสะเปะสะปะไม่ตรงเป้า ยิ่งไปคบคนพาลเข้า เลยเอาสมบัติไปใช้สร้างความชั่วตายแล้วก็ต้องตกนรก น่าเสียดาย

ยายสร้างบุญมามาก ยายยังต้องอธิษฐาน ล้อมคอกตัวเองเลย เพราะเรายังไม่หมดกิเลส ภพนี้เราทำบุญมาก ภพหน้าเวลาบุญส่งผล เราก็จะมีทรัพย์สมบัติมาก มีอำนาจมาก แต่หากเราปล่อยเอาทรัพย์

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๘

เอาอำนาจไปใช้ในทางที่ผิด ไปใช้สร้างบาปอกุศล
ไปเบียดเบียนใคร ไปฆ่าใครเข้าละก็แยเลย เพราะมัน
จะส่งผลในภพต่อ ๆ ไปให้มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน
และอายุสั้น โอกาสสร้างบารมีก็จะน้อย

เพราะฉะนั้น ยายจะอธิษฐานบ่อย ๆ ว่า ขอให้
ข้าพเจ้าอย่าได้ไปเบียดเบียนใคร อย่าได้ไปฆ่าใคร และใคร ๆ
ก็อย่าได้มาเบียดเบียนข้าพเจ้า อย่าได้มาฆ่าข้าพเจ้าได้
ให้ข้าพเจ้ามีร่างกายแข็งแรง มีอายุยืนยาว ได้สร้าง
บารมีได้นาน ๆ ทุกภพทุกชาติ

แล้วพวกเราก็ต้องทำหน้าที่กัลยาณมิตรไปด้วย
อย่างที่หลวงพ่อัมมชโยบอกบ่อย ๆ ว่า โอกาสที่จะ
สร้างบุญของเขาจะเกิดขึ้นเมื่อเราเดินไปหาเขา ไปพูด
ไปบอก ไปชวนเขาสร้างความคิด ให้เขาได้บุญสร้าง
ลานธรรมมหารัตนวิหารคด เป็นสมบัติติดตัวไปในภพ
เบื้องหน้า เราเองก็จะได้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรที่สมบูรณ์ด้วย

เพราะฉะนั้นเรื่องการสั่งสมบุญนี้แหละ คุณยาย ถึงบอกว่า เป็นสิ่งที่ยายคิดอยู่ตลอดเวลา ยายจะเอาบุญ ติดตัวไปให้มากที่สุด เพื่อว่าในภพเบื้องหน้าจะได้บริบูรณ์ เรายังต้องเกิดกันอีกหลายภพหลายชาติ จะได้ไม่ขัดสน พอถึงเวลานั้นแล้วการสร้างบารมีของเราก็จะง่ายขึ้น

พวกเราเป็นลูกหลานคุณยาย ก็ต้องทำอย่าง คุณยายนะ เราจะได้ติดตามคุณยายสร้างบารมีไปทุกภพ ทุกชาติ トラบถึงที่สุดแห่งธรรม

นักสร้างบารมี ต้องสู้

วันพุธที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

คตินี้เป็นคตินที่ ๑๗๘ ของการบำเพ็ญกุศลสวด
พระอภิธรรมถวายแด่คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์
ชนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย อาตมาขอ
บรรยายถึงประวัติ คุณธรรม คำสอนของคุณยายบางประการ
ตลอดจนเล่าถึงเหตุการณ์ในช่วงที่คุณยายยังดำรงชีวิตอยู่
ตามที่ได้เห็น ได้ยิน ได้ฟัง หรือได้อยู่ในเหตุการณ์ ทั้งนี้
เพื่อเป็นกุศโลบายสำหรับท่านสาธุชนทุกท่านที่จะใช้สร้าง
ความดีสืบไป

ในสมัยที่คุณยายสร้างวัดนั้น ท่านได้ใช้ความวิริย-
อุตสาหะ พยายามที่จะช่วยประคับประคองหมู่คณะ
เหมือนที่อาตมาได้กล่าวแล้วในครั้งก่อนว่า ในช่วงแรกที่เรา
ได้รับบริจาคที่ดิน ๑๙๖ ไร่ ช่วงนั้นพระที่บวชยังมีจำนวนน้อย
อายุพรรษาก็ยังไม่มาก ผู้ที่ศรัทธาในช่วงต้นส่วนมากก็จะ
ศรัทธาคุณยาย เพราะคุณยายมีลูกศิษย์ลูกหาเก่า ๆ
ที่เคยสอนธรรมะเมื่อครั้งท่านอยู่กับหลวงพ่อดาวพุกน้ำ
หรืออยู่กับคุณยายทองสุข

ฉะนั้นนอกจากการนั่งธรรมะปฏิบัติธรรมตามปกติ
ประจำวันของท่านแล้ว คุณยายยังต้องเป็นทั้งประธาน
การก่อสร้าง ประธานหาทุน แล้วก็รวบรวมทีมที่จะช่วย
สร้างวัด รวบรวมหมู่คณะอาสาสมัครทั้งหลาย ต้องคอย
ประคับประคองให้กำลังใจ จะขอใช้คำว่า ท่านเหมือนกับ
เป็นนายท้ายเรือคอยคัดทางเสื่อ ประคับประคองนาวาลำนี้
ให้ไปสู่หนทางที่ถูกต้อง ไปสู่เป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ไม่ปิดเบ
ไปทางอื่น นี่แหละงานหลักของคุณยาย

คุณยายจะคอยให้คำแนะนำ ให้กำลังใจ แล้วก็คอยแก้ไขเหตุการณ์ ในช่วงตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นต้นมา สมัยนั้นเรามีเด็กวัดอยู่ไม่กี่คน ช่วงนั้นอาตมาเข้าวัดแล้ว ถ้าจะพูดไปก็เหมือนอุบาสกสมัยนี้แหละ เพราะเด็กวัดทุกคนถือศีล ๘ ความที่มีคนอยู่กันไม่กี่คนนั่นเอง ทำให้เรามีความรักสมัครสมานสามัคคี มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มีงานที่ไหนก็ไปช่วยลุยกันที่นั่น ไม่มีการแบ่งแยกแบ่งแผนกันมาก ทุกคนก็ไปรวมกันอยู่ทำงานจนกว่าจะเสร็จ

จะตายจากกันไป เพื่อเราจะได้เป็นคนที่ดีที่สุด
ที่จะไปสู่หนทางพระนิพพาน ลู้ก็ตาย หนีก็ตาย ลู้ดีกว่า
ยังมีหนทางชนะ ไหน ๆ ชาตินี้มันก็ต้องตายหมดทุกคน
อยู่แล้ว ก็ลู้ให้มันสุดฤทธิ์สุดเดชไปเลย ชาตินี้หน้าจะได้มีบุญ
เป็นทุนได้เยอะ ๆ ทำบุญจะได้มากต้องทำตอนมีชีวิตอยู่
ยังมีกายมนุษย์ ทำอยู่ในเส้นทางพระรัตนตรัย

คุณยายเล่าว่า ในสมัยที่ท่านเด็ก ๆ ท่านจะ
พยายามปรับปรุงแก้ไขตัวเองตลอด พอได้ยินผู้ใหญ่พูดว่า
ว่ากล่าวคนอื่น ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม ท่านก็จะจดจำเอาไว้
แล้วมาปรับตัวเองว่า เออ เราจะต้องไม่เป็นอย่างนั้นนะ
เราจะแก้ไขตัวของเรา ไม่ทำผิดอย่างนั้น

แม้กระทั่งสมัยที่มาอยู่กับหลวงพ่อดาวดึงค์
ท่านจะไม่ยอมให้หลวงพ่อดูว่าเป็นไอ้ขี้ได้ จะพยายาม
แก้ไขตัวเอง จากการที่หลวงพ่อดูว่าคนอื่น ท่านจะเอามา
ปรับตัวเองเสียก่อน เพราะฉะนั้นท่านจะสอนให้พวกเด็กวัด
ในสมัยก่อนนั้น ปรับปรุงแก้ไขสำรวจตรวจตราตัวเองว่า

มนุษย์ไม่ได้เก่งเลย มีแต่บุญและบาปชักใยอยู่เบื้องหลัง
ความสำเร็จต่าง ๆ เกิดจากบุญเท่านั้น บุญที่ได้ทำมา
ดีแล้วในอดีต

เรามีโอกาสได้มารวมกันอยู่ที่นี่ ก็ขอให้ตั้งใจ
เอาบุญด้วยกัน ให้ทุกคนช่วยกันอย่างเต็มที่ เรามีกันอยู่น้อย
ต้องร่วมมือร่วมใจกัน กินด้วยกัน อยู่ด้วยกัน ทำงานด้วยกัน
ให้รักกันเหมือนพี่น้องนักสร้างบารมี คุณยายจะให้โอวาท
ในลักษณะนี้

ท่านจะให้กำลังใจตลอดว่า เราต้องสู้นะ อย่าหนี
ไม่ใช่สู้กับอะไร สู้กับกิเลสความขี้เกียจของเรานะแหละ
ไอ้ตัวขี้เกียจที่มันนอนนิ่งอยู่ในกมลสันดานของเรา ทำให้เรา
ไม่ไปสูหนทางพระนิพพานเสียที เราไม่ได้ไปรบพุ่งกับใครนะ
เรารบกับกิเลสในตัวของเรา แก้ไขความไม่ดีของเรา
ความขี้เกียจของเรา เพราะฉะนั้นให้สู้เถอะ ทุกคนเกิดมาแล้ว
ก็ต้องสู้กันไป สู้เพื่อสร้างบารมีของเราไปเรื่อยจนกว่า

เพราะฉะนั้น การที่ได้มาเกิดเป็นมนุษย์ครั้งนี้
พวกเราอย่าประมาท ถ้าเราปล่อยไหลไปทำบาปอกุศล
เดี๋ยวก็ร่วงลงไปในทุกตติภูมิ ในนรกอีกแหละ กว่าจะมีโอกาส
ได้วนกลับมาสร้างบารมีอีกก็ใช้เวลาอีกยาวนาน แต่ถ้าเรา
ไม่ประมาท สั่งสมบุญเรื่อย ๆ ก็มีแต่ไปสู่สุคติภูมิเรื่อย ๆ
ท่านจะเน้น ให้พวกเราต้องพยายามหมั่นสร้างความดี
ไปเรื่อย ๆ เรายังต้องเกิดกันอีกหลายภพหลายชาติ
เราจะต้องสั่งสมเสบียง ใครมีเสบียงมากก็สบายหน่อย
แล้วบุญก็เป็นเสบียงที่ดีที่สุดที่จะติดตัวเราไปทุกภพทุกชาติ

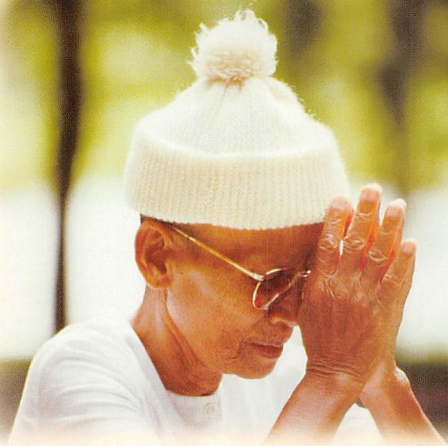
เช้า ๆ คุณยายมักจะมากอยให้กำลังใจ มาคุยธรรมะ
ในช่วงที่เด็กวัดทุกคนนั่งรับประทานอาหาร อยู่ที่ลานโรงครัว
อาคารยามา ท่านเห็นว่า พวกเราเหนื่อยกัน เพราะงานเยอะ
แต่คนน้อย

ท่านจะคุยธรรมะในเรื่องพื้น ๆ อย่างเช่นเรื่องบุญ
เพื่อให้ทุกคนอยู่ในบุญ ตั้งใจสร้างบุญสร้างกุศล ท่านว่า
ทุกคนเกิดมาเป็นมนุษย์นี่ เป็นสิ่งที่สุดประเสริฐแล้ว โชคดี
แล้วที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ เพราะกว่าจะเกิดเป็นมนุษย์ได้
เราเกิดเป็นอะไรต่ออะไรมาเยอะแยะไปหมด เราผ่านมา
หมดแล้ว เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสาร ทั้งเกิด
เป็นสัตว์นรกก็เคยแล้ว เป็นสัตว์เดรัจฉาน เป็นอสุรกาย
ในหุคตภูมิ เคยมาหมดแล้วทั้งนั้นทุก ๆ คน ในสุคติภูมิ
จะเป็นมนุษย์ เทวดา พรหม อรูปพรหม เราก็กเคยเกิด
มาทั้งหมดแล้วทั้งนั้น

เรามีข้อบกพร่องอะไร ไม่ว่าจะความคิด คำพูด หรือการกระทำ ไหน ๆ ก็เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแล้ว พบคุณยาย พบหลวงพ่อร่มมชโย พบหลวงพ่อ วัดปากน้ำ และพบวิชชาธรรมกายแล้ว ก็ให้แก้ไขไปได้มากได้น้อยก็ต้องตรึกไว้เสมอว่า ความไม่ดีทุกอย่าง ของตัวเองนี้ ต้องแก้ไขได้ อย่าไปเสียดาย เลิก ๆ โละ ๆ มันทิ้งไปเสีย อย่าไปถนอมมันไว้ อะไรไม่ดี พยายามเลิกเสีย โละออกจากจิตใจของเราไปเสียให้ได้

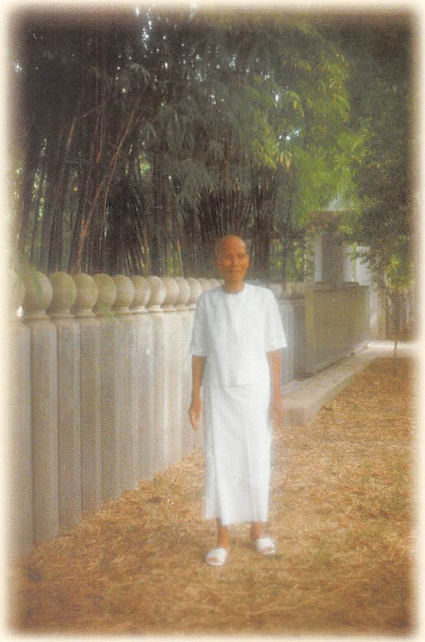
ถ้าเราแก้ไขในชาตินี้ได้ สิ่งเหล่านี้จะหลุดออกไปเลย
ไม่ติดไปในภพเบื้องหน้าอีก ท่านจะสอนให้เราพยายาม
แก้ไขตัวเอง แล้วก็ให้อริษฐานล้อมคอกเอาไว้ให้ดี อย่าได้
เฉอะเจอะสิ่งที่ไม่ดีอีก อย่าได้คบคนพาล อย่าได้ใกล้ชิดหรืออยู่
ในแวดวงของคนพาล ให้เราคบแต่บัณฑิตนักปราชญ์
ที่จะชักนำพาไปสู่ความดี ให้เราสร้างความดีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ในสมัยต้น ๆ ของการสร้างวัด คุณยาย นอกจากจะหาทุน ดูแลอะไรต่ออะไรสารพัดแล้ว ท่านยัง ตั้งกฎระเบียบขึ้นมา ดูเรื่องต่าง ๆ ของเด็กวัด เด็กวัด ที่มาสมัยนั้น ก็คือ ธรรมทายาทรุ่นเก่า ๆ ที่อบรม ผ่านไปแต่ละปี จะมารวมกัน บางทีเข้ามาวันศุกร์ตอนเย็น บางทีมารวมกันวันเสาร์ เพื่อเตรียมงานบุญวันอาทิตย์

สมัยก่อนงานบุญวันอาทิตย์ เราจัดอยู่ที่ศาลา จาตุมหาราชิกา ในบริเวณวัด ๑๙๖ ไร่ ถ้าวันไหนมีงานเยอะ เราก็ทำงานไปจนค่ำมืด แล้วก็พักผ่อน แต่ถ้าวันไหนงานน้อย พองานเสร็จเร็ว คราวนี้ก็นั่งปรึกษางานกันแหละ นั่งคุยกัน วางั้นเถอะ นั่งเมาท์ (mouth) กันไปเรื่อย คุยกันไป คุยกันมา พอเรื่องงานจบก็ต่อเรื่องโน้น คนโน้น ต่อเรื่องนี้ทีเรื่องโน้นที ต่อไปต่อมายาวเป็นชั่วโมง คือ ในเบื้องต้นอาจจะคุยให้กำลังใจกัน เสร็จแล้วก็คุยเรื่องนั้น เรื่องนี้เลยเถิดไป จนกระทั่งไปถึงเรื่องโลก ๆ

พอลัก ๓ ทุ่ม ๔ ทุ่ม คราวนี้ ดึกหน่อยยังไม่จบ
คุณยายมาแล้วถือไฟฉายมาอันหนึ่ง ส่องกราดเลย สมัยนั้น
คุณยายอายุประมาณ ๗๐ ปี ท่านเดินเร็วมาก แป็บเดียว
ถึงแล้ว นั่งเฝ้าที่ (mouth) กันอยู่ หลบไม่ทันทรอก
เปิดประตูเข้ามาเท่านั้น พุดได้คำเดียวว่า “วงแตก”
เพราะคุณยายไม่อยากให้คุณเรื่องโลก ๆ

ท่านก็จะมาให้โอวาทว่า แหม คุณกันไม่รู้จักจบ
จักสิ้นนะ ท่านจะเปรียบว่า เหมือนไอ้ซีเหล้าในวงเหล้า
คุณกันไม่รู้จักจบจักสิ้น คุณกันทั้งวันอย่างนี้ คุณกันได้ถึงเช้า
หาจุดจบไม่เจอ อย่าตีแต่คุณน้าเลย คุณนะมันง่าย
แต่จะทำให้ได้อย่างที่คุยมันยาก วัตถุประสงค์คือ ท่าน
ไม่อยากให้นอนดึก เมื่อเสร็จภารกิจอะไรแล้วก็รีบไปอาบน้ำ
อาบทำ ไปนั่งสมาธิ ได้พักผ่อน ตื่นเช้าจะได้สดชื่น
ใครมีภาระหน้าที่อะไรในวันอาทิตย์ ก็ไปประจำตามหน่วย
ตามจุดงานของตัวเอง

เรื่องที่คุณยายดูแลอุบาสกเด็กวัด (คุณยายมักจะเรียกอุบาสกในสมัยนั้นว่าเด็กวัด) ในสมัยก่อนนั้นเป็นอย่างนี้ ท่านมักจะบอกว่า อุบาสกรุ่นนี้ต้องเข้มงวดหน่อย เพราะว่าชุดนี้ต่อไปบวชเป็นพระ จะได้เป็นพระที่ดี แล้วก็รู้อุปนิสัยคุณยาย ชอบอะไร ไม่ชอบอะไร ต่อไปเราก็จะได้มีเรื่องหรือมีหัวข้อธรรมที่จะไปสอนรุ่นน้อง ๆ ต่อไป

ในการจัดงานบุญวันอาทิตย์ สมัยก่อนที่บอกมา
แต่ต้นว่า เราจะจัดงานบุญกันอยู่ที่ศาลาจตุมหาราชิกา
แล้วก็บริเวณลานหญ้ารอบ ๆ ถ้าเป็นอาทิตย์ต้นเดือน
งานบุญใหญ่ก็เอาเต็นท์มากางเพิ่ม เอาร่มกลดมาดอกเสริม
ถ้าอาทิตย์ธรรมดาไม่ต้องใช้เต็นท์ งานก็เบาหน่อย ถ้ามี
ธรรมทายาทมาช่วยกันเยอะ งานเราก็เสร็จเร็ว แต่ถ้า
คนช่วยมาน้อยก็เสร็จช้าหน่อย

และถ้าวันหนึ่งวันใดมีภัยธรรมชาติ ซึ่งก็คือฝนตก
นะแหละ ในสมัยก่อนฝนตกหน้าฝน และชอบตกวันเสาร์

ต้นเดือน ตกได้ทุกเสาร์ต้นเดือน ฝนตก งานก็เพิ่ม
คนเราก็น้อย งานที่เตรียมไว้เสร็จแล้วก็ต้องเตรียมใหม่หมด
ฝนตกก็แฉะ ต้องมาขุด มาเซาะร่องน้ำ ทำทางเดิน
ฉุกเฉินให้ญาติโยม เตรียมไว้สำหรับวันอาทิตย์ ถ้าวันไหน
ฝนตกแรง มีพายุเข้า ต้นไม้โค่น เต้นท์พัง ต้องไปกู้
เต็นท์กัน เต้นท์ไหนไม่พัง ก็ไปปลดผ้าใบเสีย ผ้าใบ
มันรองรับน้ำฝน ถ้าเยอะไป เดี่ยวผ้าใบจะขาด
และช่วยกันเก็บกิ่งไม้ ใบไม้ที่ร่วงหล่นตามถนน
ให้เรียบร้อย

มีหน้าซ้ำ เขตนี้ก็แปลกจัง ผนตททไร ไฟฟ้าดับ
ทุกที ไฟดับสมัยก่อน ดับนานนะ ครึ่งวันก่อนวัน ยิ่งดับ
ตอนค่ำไปรอเข้าได้เลย ไม่มีช่างมาแก้หรอก ไฟดับ
งานก็เพิ่มอีก ไม่มีเครื่องปั่นไฟ เพราะฉะนั้นต้องจุดเทียน
และใช้ไฟฉายทำงานกัน ถังน้ำบาดาลของเราก็ใบนิตเดียว
ไฟดับแล้ว จับเวลาได้เลยอีก ๒๐ นาทีน้ำหมด

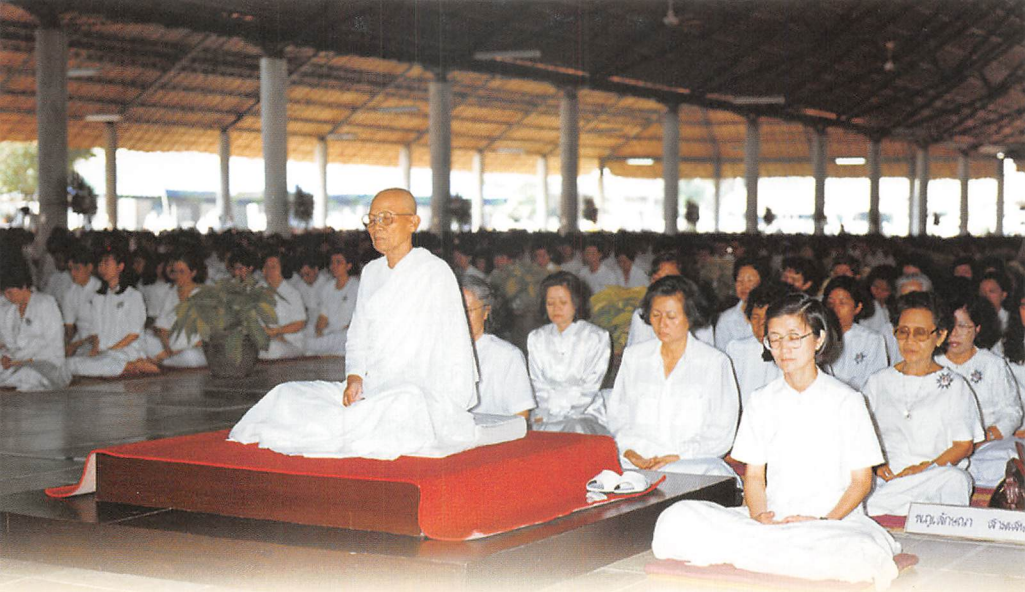
เพราะฉะนั้นพอไฟดับปั๊บ อาตมาต้องวิ่งรองน้ำทันที
ถ้าไม่ทันล่ะก็ต้องเหนื่อยกันละ ถ้ายังเป็นวันอาทิตย์
ต้นเดือนนี้ ต้องใช้น้ำเยอะมากในการล้างภาชนะ ล้างจาน
หรือในการทำภารกิจ ใช้น้ำเยอะมาก ถ้าไฟดับหมด
ภาชนะทั้งหลาย ไม่ว่าจะตุ่ม ถัง กะละมัง หม้อ หงายขึ้น
มารองน้ำบาดาลเก็บตุน ๆ ไว้ให้หมด

แต่บางทีก็ไม่ทันเหมือนกัน เราไม่ได้เฉลียวใจ
คุณยายถาม น้ำในห้องน้ำญาติโยมมีตุนไว้หรือยัง อ้าว
ไม่มีเลย ๒๐ นาทีแล้ว น้ำหยุดไหลแล้ว คราวนี้ท่าน
ก็จะบอกว่า จั้นไปตักน้ำในคู ใส่ตุ่มทุก ๆ ใบตุนไปก่อน
นี่...ปฏิภาณของท่านนะ แป๊บเดียว ใส่เต็มทุกห้องน้ำเลย
สำรองใส่ตุ่มไว้อีก หน้าห้องน้ำอีกหลาย ๆ ตุ่ม

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่คุณยายบอก พอเมื่อไหร่
เหตุการณ์ไฟดับ น้ำไม่มีเมื่อไหร่ล่ะก็ ตักน้ำในคลอง
ทุกที่แหละ ใครไม่เคยตักน้ำด้วย ฝนตกด้วย มันทิ้ง
หนาวด้วย เหนียวด้วย ต้องตากฝนด้วย คนก็มีไม่กี่คน
แล้วยังไฟฟ้าดับมิดอีกต่างหาก เราก็พยายามเตรียมงาน
บุญใหญ่กันมาได้ทุกอาทิตย์ต้นเดือน แล้วก็ทุกปีไม่ขาด
รุ่นพี่ ๆ สมัยก่อน อุบาสกสมัยก่อนแข็งขันกันดี เรียกว่า
อึดเข้าว่าแหละ เดี่ยวนี้ก็บวชกันมาแล้วหลายรูป
บวชกันหมดแล้ว

สมัยก่อนรุ่นแรก ๆ พี่สมบุญ (ปัจจุบันเป็นพระมหาสมบุญ สมมาบุญโญ) จะแข็งแรงกว่าใครเพื่อน เพราะฉะนั้นถ้าต้นไม้โค่น ต้องมารุมช่วยกันหมด หรือถ้าต้องยกของหนัก ทุกคนจะบอกว่า พี่สมบุญต้องไปช่วยทำไปช่วยยก เป็นหัวแรง ซึ่งท่านก็ไม่เคยบ่นเลย ท่านมีอุปนิสัยว่าใจว่าตามกัน บอกแต่ว่าเอาเลย ลุย ทุกคนช่วยกันหมด

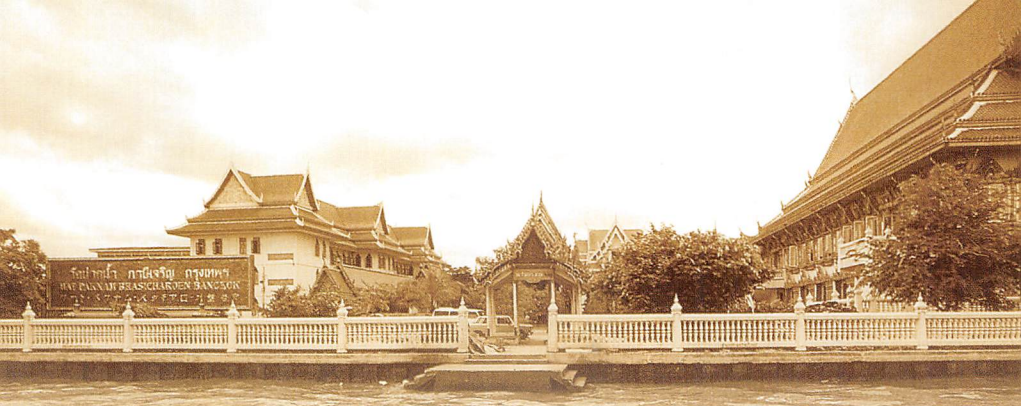
อาตมาเอาบรรยากาศเก่า ๆ มาเล่าให้ทุกท่านฟัง เพื่อให้รู้ว่า เมื่อมาถึงรุ่นพวกเราก็ยังโชคดีที่หลวงพ่อดัมมชโยตัดสินใจให้สร้างสภာธรรมกายสากล หลังคาจากในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ได้เริ่มใช้ ปัญหาเรื่องภัยธรรมชาติก็เบาลง เรื่องการต่อสู้กับฝน ไม่ใช่หมดนะ เบาลง

เพราะว่าหลังจากที่ญาติโยมมามากขึ้น สภาธรรมกายสากล
หลังคาก็เต็มอีกนะแหละ ก็เลยต้องสร้างสภาธรรมกาย
สากลขึ้นใหม่อีกในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่นี้

สิ่งที่เราได้ช่วยกันมานี้ เป็นสิ่งที่ประทับใจ เป็นสิ่ง
ที่หลากหลาย ๆ คนได้เอามาบอกไว้สอนรุ่นน้องต่อไปว่า สิ่งเหล่านี้
เราเคยทำมาแล้ว เป็นแบบอย่างให้ทุกคนได้ทำต่อไป

เรื่องน้ำของวัดสมัยก่อน อย่างที่บอกไว้แต่ตอน
ต้นว่า ถ้าพอมีปัญหาน้ำไม่ไหลก็ตาม ท่อแตกหรืออะไร
ก็ตาม พอน้ำหมดแห้งก็ เราก็ต้องใช้น้ำจากคูคลองนั้นแหละ
ใช้สารพัด ตั้งแต่ล้างภาชนะ ล้างพื้น จนกระทั่งใช้ใน
ห้องน้ำ คุณยายเคยเล่าว่า สมัยท่านอยู่วัดปากน้ำ
ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ท่านใช้น้ำคลอง ไม่ได้ใช้น้ำประปา
อย่างที่เราคิด ใช้น้ำคลองใส่ตุ่มเก็บไว้ ท่านมีตุ่มเยอะเลย
รอบบ้านลึกลงว่าใบ ตุ่มส่วนหนึ่งเอาไว้ใส่น้ำฝน เป็นน้ำดื่ม
ท่านจะแยกไว้มุมหนึ่ง ส่วนที่เป็นน้ำใช้ ท่านก็จะแยกไว้
กลุ่มหนึ่ง

พอถึงช่วงค่ำ คุณยายจะรู้ณะว่า ช่วงเวลาที่ไม่
น้ำในคลองภาษีเจริญจะขึ้นสูงสุด พอน้ำขึ้นสูงสุดท่านจะ
ชวนหลาน ๆ ของท่านไปช่วยกันตักน้ำ โดยใช้ถังผูกเชือก
หย่อนลงไปตักน้ำแล้วดึงสาวขึ้นมา ท่านจะบอก เอ้า
น้ำขึ้นให้รีบตัก ไปช่วยกันตักเร็ว ท่านตักน้ำเอามาตุนไว้
ในตุ่ม แล้วตอนเช้าก็เอาน้ำที่ตักแล้ว มาสู่กระบวนการ
ของท่าน ท่านจะแบ่งตุ่ม ๑๐ กว่าใบเป็นกลุ่ม ๆ ไว้ ๓ กลุ่ม

ตุ่มกลุ่มแรก ๓-๔ ใบ ท่านตักน้ำดิบจากคลอง
ขึ้นมาตุน ๆ เอาไว้ พอตักน้ำเต็มทุกตุ่มก็หยุด แล้วทิ้ง
ให้มันตกตะกอน ทิ้งไว้ค้างคืน พอตอนเช้า ท่านจะค่อย ๆ
ช้อนเอาน้ำส่วนหน้ากรองด้วยผ้า แล้วก็ไปตักถ่ายเทสู่ตุ่ม
ชุดที่ ๒ มีประมาณ ๓-๔ ใบ กรองเอาไว้ น้ำที่เหลือ
จากการกรอง ก้นตุ่มมันขุ่นหน่อย ก็เอาไว้ล้างพื้น
ซักผ้าถูบ้านบ้าง รดน้ำต้นไม้บ้าง ท่านใช้น้ำประหยัด
อย่างนี้

หลังจากกรองเสร็จแล้ว ก็แกว่งสารส้ม ทิ้งไว้
พักใหญ่ ๆ หลายชั่วโมงทีเดียว ท่านก็จะตักช้อนเอาน้ำ
ข้างหน้าที่ใสแจ๋ว ไปสู่ตุ่มชุดที่ ๓ แล้วก็เอาน้ำก้นตุ่มชุดที่
๒ นั้น ซึ่งมีพวกสารแขวนลอยจากสารส้มต่าง ๆ เอามา
ล้างพื้น ทำอะไรต่ออะไรไป ท่านทำอย่างนี้ พอได้น้ำใส
จากตุ่มชุดที่ ๓ ก็เก็บไว้ใช้ได้ทั้งวัน ตุ่มชุด ๑ ชุด ๒ ก็ว่าง
พอที่จะใส่น้ำชุดใหม่ได้อีก วันเวียนอยู่อย่างนี้แหละ
ท่านก็ได้น้ำสะอาดใช้อยู่ตลอดปี ท่านใช้น้ำอย่างนี้
ไม่ต้องไปเสียค่าน้ำประปา ถึงน้ำประปาจะขึ้นราคา
ท่านก็ไม่เดือดร้อน นี่แหละความประหยัดของคุณยาย
สมัยนั้นเอาตมาไปวัดปากน้ำ ยังทิ้งในความสามารถ
และความขยันของคุณยาย เคยแอบไปเปิดตุ่มของคุณยายดู
ไ้ คุณยายกรองน้ำได้สะอาดถึงขนาดนี้ ใช้น้ำประหยัด
ขนาดนี้ มีความเพียรพยายามมาก ไม่ค่อยกล้าใช้น้ำ
ของท่าน กลัวท่านจะลำบาก มากอยนั้งกรองน้ำให้เราใช้

เพราะความประหยัด สมัยแรกที่ได้แผ่นดิน
๑๙๖ ไร่มาใหม่ ๆ ท่านก็พยายามรวบรวมเงินทองเก็บ
เอาไว้ แล้วก็ประหยัดเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่าง เพื่อจะเอาเงิน
มาใช้ในการก่อสร้างวัด สร้างศูนย์พุทธจักรฯ ที่ปทุมธานี
นะแหละ คุณยายบอกว่า ยายไม่คิดอะไร รีบ ๆ ทำ
ให้มันเสร็จ ๆ สร้างวัดให้เขาอยู่สร้างบุญบารมีกัน ยาย
ขออาศัยมีข้าวกิน ๒ มื้อ มีกุฏิเอาไว้คุดหัวนั่งเข้าที่
ตามสมบัติในที่ เอมามาให้เขากินเขาใช้ทำงานให้พอ ก็พอใจแล้ว

สมัยก่อนแม้แต่จานข้าวของคุณยาย ดูเหมือน
จะเป็นจานที่เขาแถมมากับผงซักฟอกที่ซื้อมา เป็นจาน
สีชมพู ใช้มา ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่สมัยอยู่ที่วัดปากน้ำ
จนกระทั่งย้ายมาที่วัดพระธรรมกาย ก็ใช้ใบนั้น
สมัยอาตมาบวชแล้ว ก็ยังใช้ใบนั้น ใช้จนสีชมพูมันจาง
เกือบจะเป็นสีขาวแล้ว บางครั้งเคยจะเปลี่ยนให้ท่าน
ท่านก็จะเรียกหาจานข้าวยายอยู่ไหน ก็ต้องกลับไปเอา
ใบเดิมนั้นมาให้ท่านอีก ตกลงท่านก็อยากจะใช้ใบนั้น
จานใบเก่าของท่าน ใช้ให้คุ้ม

อยากให้สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสอนลูกหลานต่อไปว่า
สิ่งที่ท่านสอน เรื่องความประหยัด ท่านทำให้ดู
เป็นตัวอย่างด้วย เพราะฉะนั้น อุบาสก อุบาสิกา
วัดพระธรรมกายทั้งหลายพยายามเอาแบบอย่างคุณยาย
ช่วงนี้เป็นฤดูแห่งความประหยัด บ้านญาติโยมทั้งหลาย
ตอนนี้เขาประหยัดกันเต็มที่แล้ว ว่ากันสุดตัวทีเดียว
น้ำมันก็ขึ้นราคา น้ำประปาก็ก็นขึ้นแล้ว ไฟฟ้าก็ขึ้นอีก
สินค้าต่าง ๆ ขึ้นราคาตามมาเป็นแถว ๆ แต่ว่าเงินเดือน
ไม่ค่อยจะขึ้นเท่าไร ญาติโยมเหล่านั้นอุตส่าห์เจียดเงิน
ส่วนหนึ่งมาทำบุญได้นี้ โอ้อโฮ กัดฟันกันจริง ๆ นะ
เพราะรักในการสั่งสมบุญ

เพราะฉะนั้น เราแต่ละคนต้องพยายามช่วยกัน
ทีเดียว อะไรประหยัดได้ต้องประหยัด ประหยัดให้สุดตัว
ทีเดียว ใช้จ่ายทรัพย์สินอะไรที่ไม่สมควร ก็อย่าไปจ่าย อะไร
ที่ไม่ควรซื้อหา ก็ไม่ต้องไปซื้อ คิดวางแผนชะก่อนที่จะซื้อ
ก่อนจะเดินทาง ช่วงนี้ภัยเศรษฐกิจมีทุกแห่งทั่วโลก

คุณยายจะสอนว่า ระวังนะ ใช้ทรัพย์สินไม่เป็น
ก็จะเป็นขี้ข้าทรัพย์สิน ใช้เงินไม่เป็นก็จะเป็นขี้ข้าเงิน เราใช้ทรัพย์สิน
ไม่สมควร มันก็เหมือนใช้ทรัพย์สินบนหัวคน เพราะก่อน
ที่โยมเขาจะทำบุญเขาเอาเงินจบท่วมหัวเขียวนะ
อีกหน่อยเดียวได้ไปเกิดเป็นขี้ข้ารับใช้เขานะ ท่านจะเน้น
อย่างนี้เรื่อย ๆ กับอุบาสกเด็กวัดสมัยก่อน ทำให้พวกเรา
เวลาจะใช้ทรัพย์สิน ใช้สิ่งของต่าง ๆ จะใช้ด้วยความ
ระมัดระวัง อะไรที่เสียพอจะซ่อมใช้ได้ก็ซ่อมใช้ไปก่อน
ก่อนที่จะต้องไปซื้อใหม่ ของหายก็ให้หา ของเสียให้ซ่อม
แต่ว่า ณ ปัจจุบันเรามีคนมากขึ้น คนที่ปล่อยปลະละเลย
เรื่องนี้ก็เริ่มจะมี ต้องช่วยกันตักเตือน

เครื่องใช้ประจำตัวของคุณยายอาจารย์ฯ

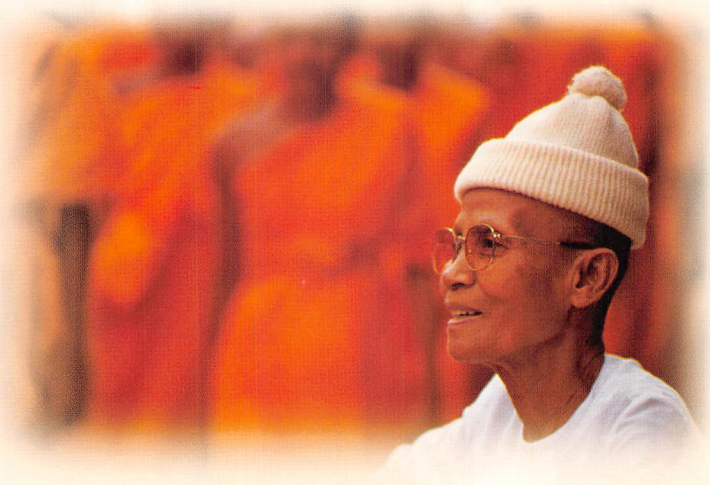
อุปกรณ์เครื่องใช้ประจำของคุณยายอาจารย์ฯ

ญาติโยมทั้งหลายที่เคยได้ยินได้ฟังจากคุณยายละก็ ถ้าเจอเหตุการณ์อย่างนี้ ช่วยกันบอก ช่วยกันเตือนลูกหลาน อุบาสก อุบาสิกา ให้โอกาสเตือนได้ทั้งนั้นแหละ สิ่งของอะไร ก็ตามที่เราก็กอบเอาไว้ ไม่ได้ใช้ประโยชน์ เอาไปบริจาค ให้แผนกข้างเคียงหรือวัดข้างเคียงก็ได้ เพื่อเขาจะได้ใช้ ประโยชน์ จะได้ไม่ต้องซื้อไม่ต้องหาให้เสียสตางค์ และเป็นบุญกุศลแก่ตัวเราด้วย

คุณยายเคยบอกอาตมาไว้หลายปีแล้วว่า ให้ระวังนะ คอยดูให้ดี หลังจากยายละโลกแล้ว หลวงพ่ออัมมะ ท่านแบกภาระทั้งวัดเชียวนะ เพราะฉะนั้นถ้าไม่ช่วยกัน แบ่งเบาภาระของท่านลงไปบ้างละก็ ท่านก็จะหนักอย่างนี้ เรื่อย ๆ พวกเรามาอยู่รวมกันต้องช่วยกัน นอกจาก ช่วยกันกินช่วยกันใช้แล้ว ต้องช่วยกันหา ช่วยกันรักษาของ ช่วยกันประหยัดด้วย ให้พยายามบอกสอนรุ่นน้อง ๆ ต่อไป สอนไปอย่างที่ยายสอน

บางครั้งก็คุณยายท่านก็รำพึง ท่านพูดคุยกับอาตมา
คุยกันเล่น ๆ ท่านใช้ภาษาของท่าน เออ กุณะแก่ปานนี้แล้ว
จะ ๙๐ ปีแล้ว ยังต้องตามบอกตามสอน ตามจ้ำจี้จ้ำไช
เรื่องเหล่านี้ มันแยกกันไม่ออกหรือใจ อะไรบุญ อะไรบาป
อะไรดี อะไรชั่ว อะไรควรทำ ไม่ควรทำ อะไรเป็น
ประโยชน์ ไม่ใช่ประโยชน์ สงสัยอย่างนี้ ยายจันทร์ ชาตินี้
เหนียวทั้งชาติเลย สร้างวัดให้เขาอยู่แล้วยังต้องตามดูแล
รักษา ตามหาสมบัติให้เขาอีก ให้เขากินให้เขาใช้ ยังต้อง
ไปปราบไถ่พวกเลอะเทอะทั้งหลาย ไม่ช่วยกันเลย อย่างนี้
ยายก็หนักอยู่คนเดียว ไถ่ที่ยายบอก ยายสอน จะเอา
ไปให้ได้สักซี่เล็บยังทำไม่ได้เลย

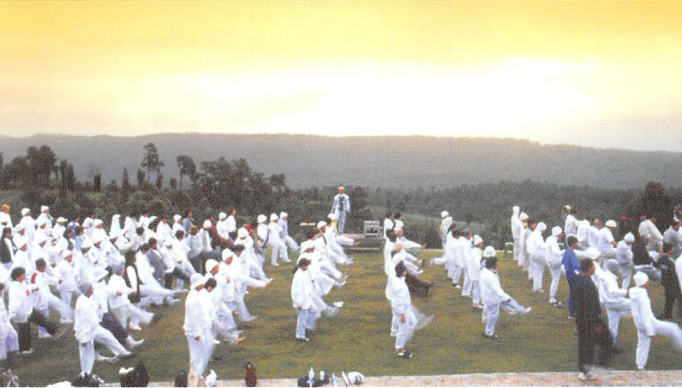
บางทีคุณยายก็อธิษฐานว่า ภพต่อไป ยายเกิด
เป็นมนุษย์ ยายจะเป็นผู้ชายแล้ว ยายจะไปสร้างวัดอีก
จะหอบเอาลูกหลานไปเกิดด้วยกัน ไถ่พวกดี ๆ ก็จะมีเอามาเกิด
ไว้ใกล้ ๆ เหละ แต่ไถ่พวกที่มันยังติดเลอะเทอะ ใจไม่สู้
หนักไม่เอา เบาไม่ไหว พวกนี้ให้ไปเกิดไกล ๆ อย่างนี้ดีไหม

เพราะฉะนั้น พวกเราพิจารณาตัวให้ดีนะ เรา
เป็นพวกไหน ถ้าอยากเกิดอยู่ใกล้คุณยาย ก็เลิกเสียนะ
อะไรที่ไม่ดี เลิกเสีย แล้วก็พยายามชำระใจให้สะอาด
บริสุทธิ์ กาย วาจา ใจ พวกเราลองคิดดู ตลอดชีวิต
ของคุณยาย ท่านทำเพื่อพวกเราตลอด ถ้าลำพังตัว
ของท่านเอง เอาตัวรอดด้วยวิชาของท่านที่เรียนมา
ฝึกฝนมาจากหลวงพ่อดปากน้ำ ท่านจะเอาตัวของท่าน
รอดไปคนเดียววนะ สบายเลย สบายมาก

แต่ท่านยอมลำบากอยู่ทุกวันนี้ ก็เพื่อพวกเรา
เหนื่อยก็เพื่อพวกเราแหละ ต้องไปปราบกับคนพาล
ปราบกับพญามาร ปราบไป หาสมบัติอะไรต่ออะไรมาให้
ก็เพื่อพวกเราแหละ สร้างวัดให้เราอยู่ สร้างพื้นที่
ปฏิบัติธรรมให้เรานั่งธรรมะกันอย่างสบาย สร้างโรงครัว
ให้เรามีอาหารกินกันไม่อืดไม่อยาก กระทั่งสร้างกลุ่มคน
ปฏิบัติธรรม กลุ่มกัลยาณมิตรขึ้นเยอะแยะ ผู้มีศีล

ผู้มีธรรมเยอะแยะ แล้วก็เอาวิชชาธรรมกายมาสอน
ซึ่งเป็นวิชาอันเลิศที่สุด สร้างความเป็นลัปปายะครบทั้ง
๔ อย่าง ให้เกิดขึ้น ทั้งที่อยู่ลัปปายะ อาหารลัปปายะ
บุคคลลัปปายะ และธรรมะลัปปายะ ให้พวกเราได้ใช้
สิ่งเหล่านี้ เป็นชัยภูมิในการสร้างบารมีของเรา เพื่อจะ
ได้พ้นจากความเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ไปสู่หนทาง
พระนิพพาน

เพราะฉะนั้น เราลองถามตัวเองนะ คุณยายทুম
ให้เราขนาดนี้ เราทำอะไรเพื่อท่านบ้าง * ความจริงคุณยาย
ก็ไม่ได้หวังอะไรนะ หวังอยากให้เห็นอย่างเดียวว่า ให้พวกเรา
เป็นคนดีที่โลกต้องการนะแหละ ให้เราได้ฝึกฝนตัวเอง
อยากให้เราเลิกละความไม่ดีทั้งหลาย ให้เข้าถึงพระธรรมกาย
ภายใน แล้วก็ทำตัวให้ดี ๆ ส่วนดี ๆ นั้นจะเป็นยังไง
เราก็กลองไปเปิดอ่านดูในหนังสือของหลวงพ่อดัตตชีโว

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๔

เรื่อง คนดีที่โลกต้องการ เขาเป็นอย่างไร นั่นแหละ
คุณยายก็ปรารถนาให้พวกเราเป็นอย่างนั้น แล้วสิ่งเหล่านี้เอง
เมื่อเราฝึกตัวของเราได้ ก็แบ่งเบาภาระของคุณยาย
ของหลวงพ่อกับพวกเราจะได้ไปออก ไปเดือน ไปเป็น
กัลยาณมิตรให้กับคนอื่นอีก วัตถุประสงค์ของเรา ก็จะขยายวง
กว้างออกไปอีก

เพราะฉะนั้น ในการที่คุณยายอยากจะหอบหิ้วทุกคน
ไปสู่หนทางพระนิพพานมันก็ง่ายเข้า คือ เราทำตัว
ให้ท่านพาไปง่ายขึ้น ไม่ใช่ว่า บางทีทำเหลวไหลบ้าง
บางทีก็เอาจริงบ้าง ไม่เอาจริงบ้าง อย่างนี้ก็ไปกันยาก
เดี๋ยวก็ไปเกิดในที่ที่ไกลจากท่าน คุณยายบอกว่า
ใครอยากจะได้เกิดใกล้ ๆ ยาย อะไรที่ยายสอนไว้
ต้องพยายามประพฤติปฏิบัติ ทำให้สม่ำเสมอ ไม่ใช่ว่า
มีอารมณ์ก็ทำดี ไม่มีอารมณ์ก็หยุดไปเสียบ้าง อะไรทำนองนี้
แล้วเราก็จะได้ติดตามไปอยู่ใกล้ ๆ คุณยายทุกภพทุกชาติ
ตราบถึงที่สุดแห่งธรรม

ผู้เป็นศูนย์รวมใจ

วันอาทิตย์ที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

วันนี้เป็นวันทำบุญบำเพ็ญกุศลสวดพระอภิธรรม
ถวายแต่...คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย เป็นครั้งที่ ๒๖๖ อาตมาก็ขอ
บรยายธรรม ถึงประวัติ คุณธรรม คำสอนของคุณยาย
ตามที่ได้เห็น ได้ยิน หรืออยู่ในเหตุการณ์มาแล้วสู่กันฟัง

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นตัวอย่างนักสร้างบารมีที่เลิศและเป็นมหาปราชญ์อาจารย์ที่ทรงคุณค่าแห่งยุค งานที่ได้รับมอบหมายจากพระเดช-พระคุณหลวงพ่อดัดปากน้ำ ทั้งขณะที่หลวงพ่อยังมีชีวิตอยู่ และที่ได้ฝากฝังไว้ก่อนท่านจะละโลกก็ทำได้สำเร็จสมบูรณ์ ไม่มีที่ติ สมกับที่หลวงพ่อดัดปากน้ำชมไว้ว่า ลูกจันทร์ เป็นหนึ่งไม่มีสอง

ในช่วงใกล้วาระที่หลวงพ่อดัดปากน้ำจะละโลก ท่านได้ฝากงานสำคัญไว้กับคุณยาย ๕ ประการ คือ

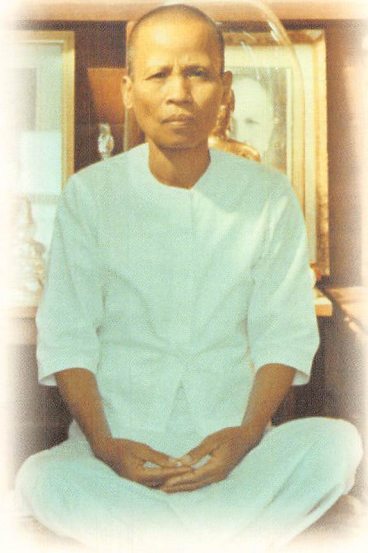
๑. ให้คุณยายไปตามนักสร้างบารมีอีกทีมหนึ่งมาเกิด
๒. ให้รออยู่ที่วัดปากน้ำก่อน จนกว่าทีมนักสร้างบารมีชุดนี้จะมาถึง
๓. ให้ถ่ายทอดวิชาธรรมกายให้กับชุดนี้
๔. ให้รวมหมู่คณะสร้างวัด และสอนธรรมปฏิบัติ

เรื่อยไปอย่าหยุด เพราะคนที่มีอินทรีย์แก่กล้าพอจะเข้าถึง
ธรรมกายยังมีอยู่

๕. งานสุดท้าย ก็คือ ให้ขยายวิชชาธรรมกาย
ไปทั่วโลก

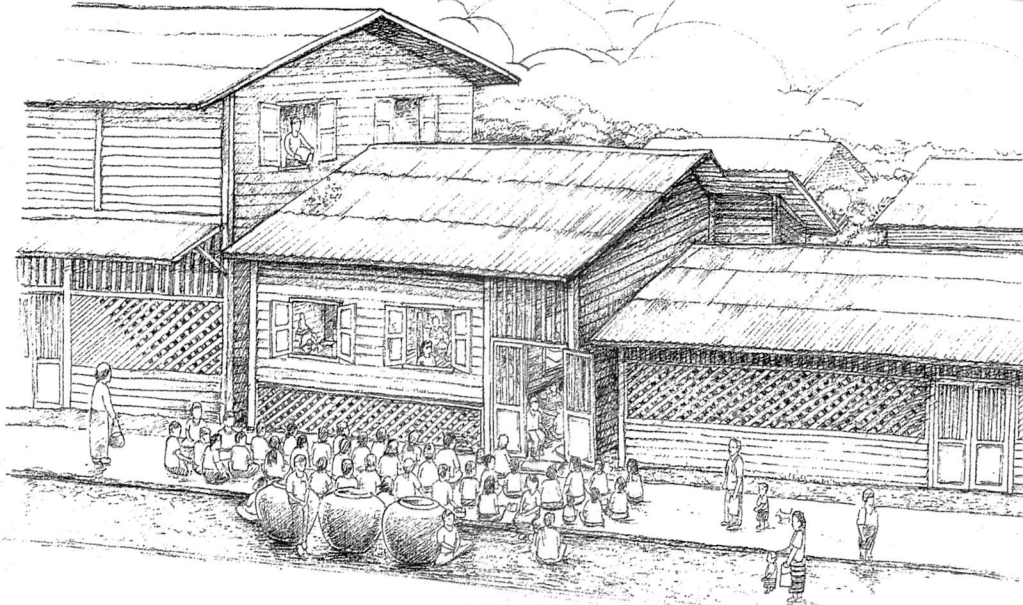
ทั้งหมดนี้ คุณยายก็ทำได้อย่างสมบูรณ์ ก่อนถึง
วาระที่ท่านละโลกไป ทำได้ครบทุกเรื่อง แม้งานสุดท้าย
ดูเหมือนว่ายังไม่เสร็จ แต่ท่านก็ได้กำหนดแผนการต่าง ๆ
ไว้ให้อย่างสมบูรณ์ ไม่มีอะไรน่าห่วงอีก

หลังจากที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำรงน้ำ
ละสังขารไปแล้ว กลุ่มอุบาสิกาก็ร่วมกันทำวิชชากันใน
สมัยนั้นซึ่งมีหลายท่าน ก็อยากได้บุญพิเศษ แต่ละท่าน
ก็ออกไปสร้างวัด สร้างสำนักของตัวเอง ได้อาราธนา
พระภิกษุที่สนใจการประพฤติปฏิบัติธรรม รวมทั้งอุบาสก
อุบาสิกา ไปสร้างวัดในท้องที่ต่างจังหวัดอยู่หลายวัด

มีคุณยายทองสุขแล้วก็มีอีกหลาย ๆ ท่าน และมี
พระอีกหลาย ๆ รูปที่อยู่เ็นทีมทำวิชาสมัยนั้น แต่ละท่าน
เมื่อไปเยี่ยมวัดของตนเองก็กลับมาเล่าสู่กันฟัง มาเล่า
ให้คุณยายฟังบ้าง เล่าให้ท่านโน้นท่านนี้ฟังบ้าง เออ
วัดโน้นวัดนี้มีพระก็รูป มีเนื้อที่ก็ไร่ มีสาธุชนผู้สนใจ
มาประพฤติปฏิบัติธรรมกันก็คน ท่านฟังแล้วก็นึกอนุโมทนา

บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๑

แต่ในใจลึก ๆ คุณยายนึกว่า ลักวันหนึ่ง เมื่อทีมงาน
ของเรามาพร้อม เราจะสร้างวัดให้ใหญ่ ให้สวยที่สุด
สร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ เอาคนมานั่ง
ธรรมะ ปฏิบัติธรรมเยอะ ๆ เราจะทำให้ดีที่สุด แล้วก็เอา
ส่วนละเอียดไปถวายพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณนิพพาน
เพื่อเอาบุญละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป เป็นความปรารถนา
ของคุณยายมานานแสนนาน แต่ในช่วงที่คุณยายรอทีมงาน
อยู่ที่วัดปากน้ำ ท่านก็สอนธรรมะไปด้วยตามคำสั่ง

ของหลวงพ่อดปากน้ำ สอนให้ประพฤติปฏิบัติธรรมไป
ช่วงแรกก็อยู่ในอาคารทำวิชาหลังเดิมของวัดปากน้ำ
แต่หลังจากคุณยายทองสุขท่านละสังขารไป คุณยาย
ก็สอนธรรมะที่บ้านคุณยายทองสุขเรื่อยมา ซึ่งหลวงพ่อด
ัมมชโยมักจะเรียกบ้านหลังนั้นว่า บ้านกัลยาณมิตร
หมายเลข ๑

ต่อมา เมื่อคุณยายได้พบกับหลวงพ่อดัมมชโย
ซึ่งขณะนั้นท่านยังเป็นฆราวาส เป็นนักเรียน นักศึกษา
คุณยายได้สอนธรรมะจนกระทั่งหลวงพ่อดัมมชโยแตกฉาน
ในวิชาธรรมกาย จึงได้ไปชวนพี่ ๆ น้อง ๆ ใน
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มา มีหลวงพ่อดัตตชีโว
แล้วก็มีทีมงานอีกหลาย ๆ ท่าน เพื่อที่จะมารวมกลุ่ม
ปฏิบัติธรรมกัน และได้มาช่วยกันสร้างบ้านธรรมประสิทธิ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งหลวงพ่อดัมมชโยมักจะเรียกว่า
บ้านกัลยาณมิตรหมายเลข ๒

ครั้งกลุ่มปฏิบัติธรรมใหญ่ขึ้น มีจำนวนหลายสิบ
จนกระทั่งเป็นร้อย และหลาย ๆ ร้อยคน พื้นที่ปฏิบัติธรรม
ที่นั่น คือที่บ้านธรรมประสิทธิ์ก็เริ่มจะแคบลง เวลารวม
กลุ่มปฏิบัติธรรมในวันอาทิตย์แต่ละครั้ง โดยเฉพาะในวัน
อาทิตย์ต้นเดือนคนก็มาก จนกระทั่งล้นออกมาทางเดิน
หน้าบ้าน และนอกรั้วบ้าน

คุณยายก็มาพิจารณาว่า กลุ่มของเราเริ่มใหญ่แล้ว
ถึงเวลาสมควรที่จะขยับขยายพื้นที่ไปสร้างวัดได้แล้ว

ก็เริ่มมีความคิดที่จะหาพื้นที่สร้างวัดตามที่หลวงพ่อ
วัดปากน้ำเคยชี้ช่องทางเอาไว้ ก็ได้ป่าหริน (อุบาลิกาถวิล
วัดรางกูล ปัจจุบันถึงแก่กรรมแล้ว) เป็นผู้นำบุญ
ไปบอกบุญกับคุณหญิงประหยัด แพทย์พงศาวิสุทธาธิบดี
ซึ่งเป็นแม่ของอาจารย์วรณี สุนทรเวช เราก็เลยได้ที่ดิน
๑๙๖ ไร่มาสร้างวัดพระธรรมกายกัน ที่คลองสาม
ปทุมธานีนี้แหละ

คุณยายท่มสุดชีวิตที่จะสร้างวัดใหม่ด้วยเงินทุน ๓,๒๐๐ บาทที่มีอยู่ทั้งหมดในขณะนั้น สร้างวัดไป สอนธรรมะไป ชักชวนคนทำบุญไป คุณยายสอนธรรมะ อยู่ที่บ้านธรรมประสิทธิ์จนกระทั่งวันที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๘ ท่านก็ย้ายจากวัดปากน้ำมาอยู่ที่คลองหลวง วัดพระธรรมกาย ซึ่งสมัยนั้นใช้ชื่อว่า ศูนย์พุทธจักร ปฏิบัติธรรม

ส่วนอาตมาเองเข้าวัดมาปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ยังโง่คืด ที่เป็นปีสุดท้ายก่อนที่คุณยายจะย้ายมาจากบ้านธรรมประสิทธิ์ เคยได้ไปร่วมปฏิบัติธรรมกับคุณยายที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ในช่วงปีสุดท้ายอยู่หลายครั้ง ยังทันได้เห็นวัตรปฏิบัติ ของคุณยายอย่างใกล้ชิดที่วัดปากน้ำ เห็นกิจกรรมที่ท่าน ทำในแต่ละวัน จนกระทั่งได้เห็นถึงวิธีทำความสะอาด ที่ดีเยี่ยมของท่าน

ในการสร้างวัด นโยบายหลัก

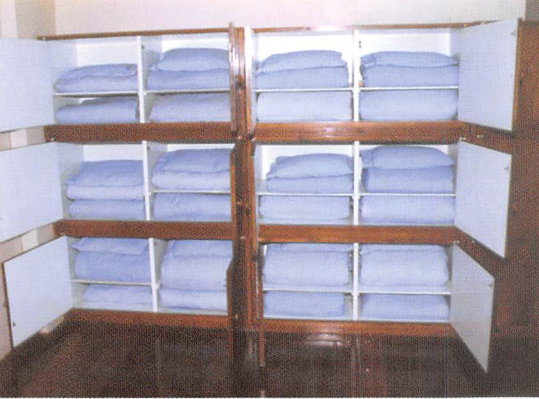
ของคุณยายคือต้องมี ๑. ความสะอาด
๒. ความมีระเบียบ และ ๓. การสอนธรรมะภาคปฏิบัติ
ตามวิธีการของหลวงพ่อดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด
จันทโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ญาติโยมทั้งหลายมาวัด
ก็จะชื่นชมกันในเรื่องของความสะอาด ความมีระเบียบ
และการปฏิบัติธรรม ซึ่งตรงตามนโยบายทุกประการ

คุณยายมักจะบอกบ่อย ๆ ว่า ถ้าเราทำวัดให้สะอาดแล้ว คนเห็นก็จะสบายใจ คนที่จิตใจยุ่งเหยิงพอมาเห็นความมีระเบียบ ใจเขาก็จะมีระเบียบตาม ซึ่งจะเป็นต้นทางในการเข้าถึงธรรม แม้พวกเราอุบาสกอุบาสิกาที่ช่วยกันทำความสะอาด ท่านจะสอนว่า

เวลาทำความสะอาดวัด ใจเราจะสะอาดตาม วิมานเราก็จะสะอาดไปด้วย เมื่อใจเราสะอาด เวลาเราหลับตาจะนั่งธรรมะ ท่านใช้คำว่า ใจมันตั้งเข้ากลางคลองดี เพราะฉะนั้นคุณยายจึงชอบมากในเรื่องการทำ
ความสะอาดเสนาสนสงฆ์

หลังจากที่คุณย้ายมาอยู่ที่วัดพระธรรมกายแล้ว วันอาทิตย์จะเป็นวันบุญที่ญาติโยมมาวัดกันมาก คุณย้าย จึงวางนโยบายเอาไว้ว่า เช้าวันอาทิตย์ ก่อนที่สาธุชน จะมา ทุกอย่างต้องสะอาดเรียบร้อย ใครจะเตรียมงาน แผนกไหนจะเตรียมงานอย่างไร เท่าไหร่ ก็ทำไปเถอะ แต่ว่าไม่ใช่เตรียมไปจนกระทั่งไม่มีจุดสิ้นสุด ท่านขีดเส้นใต้ เอาไว้ว่า เช้ามีดวันอาทิตย์ต้องเรียบร้อยพร้อมใช้งาน

เพราะฉะนั้น ทุกคนก็ต้องทำอย่างมีแผน ทุกแผนก ถึงเช้ามีดวันอาทิตย์ต้องสะอาดสมบูรณ์ แล้วก็เรียบร้อย

แล้วท่านยังสั่งอีกว่า * เมื่อเรียบร้อยแล้ว ไม่ใช่หยุดอยู่
เท่านั้นนะ ทุกคนต้องมาช่วยกันยืนยิ้มหรือนั่งยิ้ม
ต้อนรับแขกด้วย แล้วหลังเสร็จงานบุญตอนเย็นให้ช่วยกัน
เก็บงานให้เรียบร้อย อย่าให้ข้ามวัน

ผู้ที่เป็นหัวหน้างาน ไม่ว่าจะป็นอุบาสกผู้ใหญ่
หรือพระผู้ใหญ่ในวัดที่รอง ๆ ลงมา ท่านก็มักจะบอกเสมอว่า
พอจะถึงวันอาทิตย์หรือว่าก่อนจะถึงวันอาทิตย์ ก็มาช่วยกัน
ตรวจตราดูว่า มีอะไรที่ยังบกพร่อง ถูกหลงลืม หรือยัง
ไม่ได้ทำ ต้องรีบแก้ไขเสียให้ทัน อย่ามัวนั่งจมอยู่แต่ในห้อง
มาช่วยกันดู ช่วยกันทำ อย่าปล่อยให้ลูกน้องทำงาน
อยู่ฝ่ายเดียว หรืออย่ารอให้หลวงพ่อัมมะต้องมาสั่ง
เรารีบชวนขวายนดูแลกันเสียก่อนให้สำเร็จ

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๗

เพราะฉะนั้น กว่าที่จะเตรียมงานบุญใหญ่ หรืองานวันอาทิตย์เสร็จแต่ละครั้งได้ เจ้าหน้าที่แต่ละท่านแต่ละแผนกต้องบอกว่า เหนื่อยทีเดียวคุณโยม แต่ทุกคนก็หวังจะเอาบุญที่จะให้ญาติโยมผู้ที่มาวัดนั้น ได้รับความสะดวกในการประพฤติปฏิบัติธรรม

แล้วยุคนั้น (ช่วง พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๒๘) ในวัดของเรา ก็แปลก เราเริ่มสร้างวัดใหม่ ๆ ภัยธรรมชาติมักจะเกิดวันเสาร์หรือก่อนงานบุญ ๑ วันเสมอ ราวกับตั้งใจมาเพิ่มขั้นตอนให้มี เดี่ยวฝนตกบ้าง เดี่ยวไฟฟ้าดับ ลมพายุมา ต้นไม้โค่น เต็นท์โคนล้มกระจาย ท่อประปาแตก ทำให้เราต้องรีบแก้ไข รีบซ่อม รีบจัดการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ก่อนที่จะถึงวันอาทิตย์ อยาให้ญาติโยมมาเห็นสภาพที่ไม่น่าดู

ยั้งถ้าสมัยก่อนอยู่ที่ ๑๙๖ ไร่ เราต้องเช่าที่ดิน
มากางเสริม ถ้าฝนตกน้ำนองล่ะก็ หลวงพ่อทตตชีโว
หลวงพี่ฐิตสุทโธ ก็ต้องรับนำทีมเรียกเด็กวัดอุบาลกทุกคน
ถือจอบถือเสียมคนละอัน ไปขุดร่องดินปล่อยน้ำไหลออกไป
อย่าให้เจิ่งนอง บางจุดต้องเอาหินเกล็ดหรือทราย
มาโรยเสริม เพราะรุ่งขึ้นญาติโยมมาต้องใช้พื้นที่
ตรงสนามดิน สนามหญ้าเป็นพื้นที่นั่งธรรมะ ถ้าพื้นที่แฉะ
ก็จะนั่งไม่ได้ เดี่ยวเสื้อผ้าเขาจะเประอะเลอะเทอะ นี่แหละ
คือการเตรียมงานของเราในสมัยนั้น ต้องเตรียมพื้นที่
ให้พร้อม สำหรับญาติโยมมานั่งปฏิบัติธรรม ทุกอย่าง
ต้องเสร็จก่อนญาติโยมมาถึงในตอนเช้า ซึ่งบ่อยครั้ง
ก็เสร็จกันแบบเฉียดฉิวเลยทีเดียว

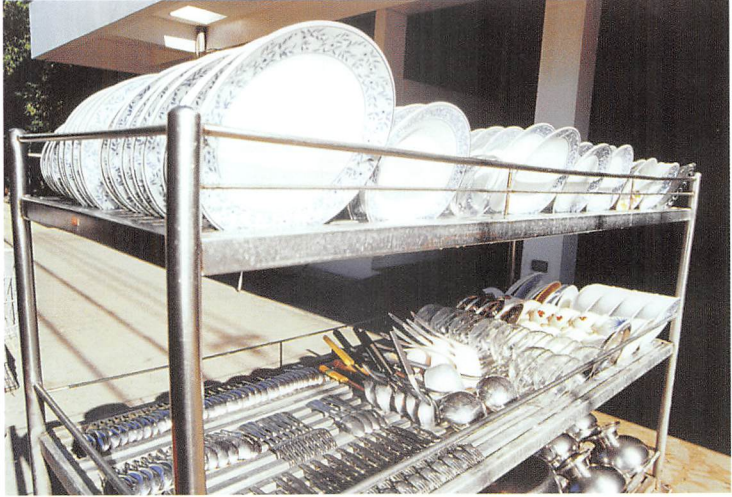
ยังดีที่สมัยนี้ เรามีสภာธรรมกายสากลหลังใหม่ และที่หลังใหญ่ ปัญหาเรื่องนี้ก็น้อยลง สามารถสร้างบุญบารมีจากพื้นที่นี้ได้อีกเยอะ คุณยายเองท่านก็เข้าใจดีว่า ลูกศิษย์ลูกหาเด็กวัดในสมัยนั้นเหนื่อยกันจริง ๆ ในการเตรียมงานวันอาทิตย์ เพราะฉะนั้น เย็นวันอาทิตย์ เมื่อเสร็จจากงาน แหกเริ่มทยอยกลับ คุณยายไม่ได้ อยู่กุฏิเปล่า ๆ นะ ท่านจะเดินออกมาตรวจว่า งานอะไร ยังเก็บไม่เรียบร้อย แล้วก็คอยสั่งงานให้กำลังใจเด็ก ๆ เจ้าหน้าที่ที่ยังไม่ได้กลับบ้าน รอเก็บงานอยู่

କଲ୍ୟାଣ

www.kalyanamitra.org

ท่านจะมาพูดให้กำลังใจ เออ อย่างนี้ลิตี
ไอ้หลานกู ทำงานแล้วก็ต้องเก็บงาน เก็บบุญไปให้หมด
อย่าให้มีซากของเหลือให้หลวงพี่หลวงพ่อท่านต้องมาเก็บ
งานตามหลัง พวกเราก็จะได้บุญที่สมบูรณ์บริบูรณ์
แล้วก็สอนเทคนิคการทำงาน ทำอย่างนี้ลิตีไอ้หลาน
ทำอย่างนี้ลิตีคุณ ทำอย่างนี้มันจะเสร็จ ทำอย่างนี้
มันจะง่ายเรียบร้อย ชักผ้าขี้ริ้วอย่างนั้น แล้วตาก
ให้ขนาดมันเรียงลำดับเข้าแถวกันอย่างนี้ ของทั้งหลาย
จัดเรียงกันอย่างนั้นอย่างนี้ แล้วจะทิ้งสะอาด
ทั้งเรียบร้อย จะหยิบก็ง่าย หายก็รู้ ตุ๊กแกมตา

คุณยายมาให้ทั้งความรู้ ให้ทั้งธรรมะ แล้วก็มาให้ทั้งบุญกับเจ้าหน้าที่ทุกคน ความเป็นอยู่ของพวกเราสมัยนั้น จึงอบอุ่น และตอนท้ายก่อนที่จะส่งเด็ก ๆ กลับบ้าน คุณยายก็ยังไม่ลืมที่จะชวนทิ้งท้ายไปว่า “เสาร์อาทิตย์หน้า มาเอาบุญกับยายอีกนะไอ้หลานนะ” จะเป็นคำพูดที่เจ้าหน้าที่ทุกคนในสมัยนั้นได้ยินจนชินหู ตอนที่จะลา คุณยายกลับบ้านในตอนเย็นวันอาทิตย์

ทำให้พวกเราในยุคนั้นเป็นคนที่ค่อนข้างจะติดวัดที่เดียว เราอยากได้บุญ อยากได้ธรรมะ แล้วก็อยากได้สมบัติไปในภพเบื้องหน้า ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา การเตรียมงานแบบนี้ แต่ว่าถ้าทุกท่านลองค่อย ๆ พิจารณาลักษณะหนึ่งว่า เราต้องทำกิจกรรมนี้ทุกสัปดาห์ ทุกเดือน แล้วก็ทุกปี ซึ่งอย่างน้อยปีละ ๕๒ ครั้ง ไม่รวมงานบุญใหญ่ งานบุญพิเศษ มันจะไม่เหมือนกับวัดอื่น วัดอื่น ๆ เขามีงานกันก็ปีละครั้ง สองครั้ง แต่เราเป็นวัด

ที่กำลังก่อสร้าง แล้วก็เป็นวัดที่มุ่งเน้นเรื่องการสอนปฏิบัติภาวนา เราจึงต้องทำกิจกรรมบุญบ่อย ๆ ทุกสัปดาห์ อย่างต่อเนื่อง

เพราะฉะนั้น เป็นเรื่องไม่่งายเลยที่จะทำให้เจ้าหน้าที่เหล่านั้นเกิดความต่อเนื่องในการมาวัด มีศรัทธาที่จะมาช่วยงาน ต้องมีคนที่มีกำลังใจอันสูงส่งทีเดียว จึงจะสามารถผูกใจเด็ก ๆ เหล่านั้นเอาไว้ได้ ซึ่งในสมัยนั้นก็มีอุบาสกอยู่น้อย หรืออาสาสมัครก็มีอยู่น้อย และแต่ละคนที่มาช่วยงานนั้นก็มาจากหลาย ๆ ที่ มีพื้นเพความรู้มาไม่เท่ากัน มีประสบการณ์ มีสติปัญญาไม่เท่ากัน บางคนก็ได้หน้าสัมผัส ได้หลังสัมผัส ทำให้ในยุคนั้น มีเรื่องให้คุณยายต้องอบรมได้เกือบทุกวัน คุณยายก็ไม่เบื่อที่จะอบรมให้กำลังใจอุบาสก และเจ้าหน้าที่อาสาสมัครทั้งหลาย

คุณยายมักจะบอกเสมอ ๆ ว่า ยายจะพูดบ่อย ๆ บ่นบ่อย ๆ อย่าเพิ่งเบื่อยายก็แล้วกัน คุณยายไม่เบื่อที่จะสอนพวกเรา แต่ท่านกลับมาถามพวกเราว่า พวกเรา เบื่อที่จะฟังยายสอนหรือยัง เราทุกคนต่างก็ยกมือพนมกัน อยากได้ยินคุณยายสอนเรื่อย ๆ อยากได้ธรรมะอย่างคุณยาย อยากฝึกตัวเองได้อย่างคุณยาย คุณยายบอก เออ ดีแล้ว เพราะฉะนั้น ต้องอดทนนะ อดทนให้ได้ อย่าง ยาย ชยัน ให้ได้อย่างยายนะไอ้หลาน

คุณยายเคยบอกอาตมาว่า อุบาสกชุดแรก ๆ นี้ ยายจะต้องเข้มงวดเป็นพิเศษ ต้องอบรมหนักหน่อย เพราะว่าต่อไปชุดนี้จะต้องบวช จะได้เป็นพระที่ดี ไปอบรมสั่งสอนคนอื่น รุ่นต่อไปให้ได้ดี ทำให้อาตมานึกถึง พุทธพจน์ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า “อานนท์ เราจักไม่พยายามกระทำกับพวกเธออย่าง ทะนุถนอม เหมือนพวกช่างหม้อทำกับดินปั้นหม้อ ที่ยังเปียกยังดิบอยู่ อานนท์ เราจะขนาบแล้วขนาบอีก ไม่มีหยุด เราจะซีโทษแล้วซีโทษอีกไม่มีหยุด ผู้ใดมีมรรคผล เป็นแก่นสาร ผู้นั้นจะทนอยู่ได้” นี่แหละในยุคสมัย พระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระองค์ท่านก็ทรงสอนอย่างนี้

* อ่านเพิ่มเติมในภาคผนวก ข้อ ๕

ในช่วงที่คุณยายอายุประมาณ ๗๐ ปีเศษ ท่าน
ยังแข็งแรง การทำงานทุกอย่างท่านจะเข้มงวดเรื่อง
ระเบียบวินัย แม้ท่านเข้มงวดมาก แต่ลูกหลานก็ชอบ
ที่จะเข้าใกล้ท่าน เพื่อจะได้ฟังธรรมะ ได้ไปช่วยคุณยาย
ทำภารกิจต่าง ๆ ทำความสะอาดเสนาสนะ หรือไปช่วย
ปลูกต้นไม้ อยากได้ฟังธรรมะดี ๆ จากคุณยาย

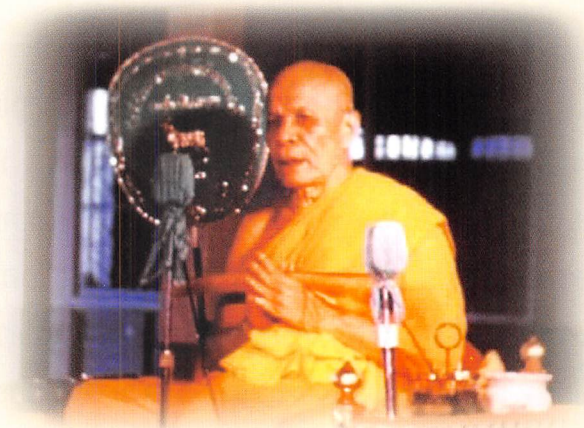
คุณยายก็มักจะสอนว่า พวกเราถ้าอยากเป็น
อย่างยาย ต้องขยัน อย่าเป็นคนขี้เกียจ พยายามอบรม
ตัวเองอยู่เรื่อย ๆ พยายามสอนตัวเอง แล้วก็พยายาม
ใกล้ชิดครูบาอาจารย์ อย่าเป็นคนห่างครูบาอาจารย์
เราใกล้ชิดเพื่อจะรับใช้ท่าน ฟังธรรมตามที่ท่านพูด
และก็ได้ตรงตาม เอมมาปรับปรุงแก้ไขตัวเองเหมือนยาย
พยายามอยู่ทำวิชากับหลวงพ่อดปากน้ำและกับยายทองสุข
ยายไม่ค่อยขอลาไปทำธุระที่ไหน ๆ เหมือนคนทำวิชา
คนอื่น ๆ ยายจึงรองรับวิชาของหลวงพ่อดปากน้ำไว้
ได้มาก จนหลวงพ่อดปากน้ำว่า ลูกจันทร์เป็นหนึ่งในไม่มีสอง

คุณยายเคยเล่าว่า แม้ยายทำงานหยาบ ใจก็
จะตั้งธรรมะตลอดเวลา ใจตั้งอยู่กับธรรมะไปเรื่อย ๆ
บางทียายทำงานไป ระลึกรชาติไป ระลึกไปถึงการสร้างบารมี
ของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้นพระองค์นี้ ระลึกไปถึงการ
สร้างบารมีของพระอรหันต์องค์นั้นองค์นี้ แล้วก็ตั้งธรรมะ
แก้ไขเหตุการณ์ต่าง ๆ ไปบ้าง ค้นธรรมะไปบ้าง

ในขณะที่เดียวกัน ถ้าพวกเราไปช่วยคุณยายทำงาน
คุณยายก็ขำเลี้งดูพวกเราว่า เออ ไอ้ลูกหลานมันทำงาน
ได้เรื่องหรือเปล่า ถ้าเกิดทำงานไม่ได้เรื่อง คุณยายก็สอนอีก
ทำอย่างนี้สิ ทำอย่างนี้ดีกว่า ทำอย่างนี้เร็วกว่า ทำอย่างนี้
ได้ผลกว่า สะอาดกว่า ดูดีกว่าอะไรทำนองนั้น แล้วก็
จะบอกเสมอ ๆ เรื่องการฝึกธรรมะ ยายทำจนชำนาญแล้ว
ฝึกทำจนเชี่ยวชาญ สมัยอยู่กับหลวงพ่อดาวพากน้ำ
พระมงคลเทพมุนี ทำให้ยายสามารถทำธรรมะได้
ทุกอิริยาบถ แล้วก็ค้นธรรมะได้ จนกระทั่งมาสอนพวกคุณ
นะแหละ

บางทีคุณยายก็มาบอกมาแล้วให้หลวงพ่อดัดตชีโว
เอาไว้เทศน์สอน คุณยายรู้ว่า หลวงพ่อดัดตชีโวเป็นพระ
ที่ชอบเทศน์ชอบสอนคน แม้ท่านศึกษาธรรมะแตกฉาน
ในพระไตรปิฎก แต่บางครั้งอ่านไปท่านก็ไม่เข้าใจบางเรื่อง
ต้องมาถามคุณยายว่า เรื่องนี้หมายความว่าอย่างไร
เรื่องนี้มีรายละเอียดว่าอย่างไร มีเหตุมาอย่างไร เพราะ
บางเรื่องไม่มีบอกไว้ในพระไตรปิฎก

คุณยายบอก ยายไม่รู้หนังสือ ยายไม่เคยอ่าน
พระไตรปิฎก ยายก็ได้แต่นั่งเข้าที่ระลึกชาติไปตรวจดู
เหตุการณ์ในยุคนั้นสมัยนั้น หากคำตอบมาให้ท่านให้ได้
บอกว่า ยายช่วยได้เท่านี้ คุณยายเคยบอกอาตมาว่า
การจะตอบเรื่องเกี่ยวกับธรรมะ ตอบส่งเดชไปไม่ได้นะ
ยายต้องเข้าไประลึกชาติย้อนไปดูเหตุ ตรวจดูจริง ๆ
ไปให้เห็นจริง ๆ เลย เหมือนเราเข้าไปร่วมอยู่ใน
เหตุการณ์แล้วถึงจะมาตอบได้

หลวงพ่อดปากน้ำกำชับไว้ให้นักหนาว่า เป็นครูเขา เวลาสอนต้องสอนให้เขารู้ถูกเห็นถูก ตรงตามความเป็นจริง ทุกสิ่งทุกประการ แล้วก็ต้องสอบสวนทบทวนไปทวนมาดูให้ดี ให้แน่ชัดว่า มันถูกต้องจริง ๆ จะดันเดาเอาไม่ได้ ให้ถูกต้อง ตามเส้นทางพระรัตนตรัย ตามเส้นทางพระนิพพาน ถ้าสอนเขาถูกแล้ว เขาเอาไปสอนต่อ คนที่ฟังต่อ ๆ ไป ก็ได้ฟังเรื่องที่ถูกต้อง แต่ถ้าสอนผิดไป คนรับฟัง ไปถ่ายทอดต่อ คนที่ฟังต่อ ๆ ไปก็ผิดหมด เพราะฉะนั้น จึงเป็นเรื่องใหญ่ทีเดียว ถ้าจะตอบคำถามเกี่ยวกับธรรมะ คุณยายจะต้องใช้เวลา ต้องไปสอบสวนดูจริง ๆ

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อทัตตชีโวเข้าไปถามคุณยายว่า พระได้อ่านเรื่องพระองค์ลิมาลหลายเที่ยว องค์ลิมาล ตอนที่ยังไม่บวช ได้ไปอยู่กับอาจารย์ทศปาโมกข์ แรก ๆ อาจารย์ทศปาโมกข์ก็รักองค์ลิมาลมาก รักอย่างกับลูก เพราะองค์ลิมาลเป็นบุรุษที่ร่างกายสูงใหญ่ รูปร่างม งดงาม ฉลาด ชยัน ช่างพูดช่างเจรจา ชยันทำกิจการงานทุกอย่างในบ้าน ของอาจารย์ ทำหมดไม่ต้องรอให้สั่งเลย อาจารย์รัก อย่างกับลูกทีเดียว

แต่ทำไมนะยาย พ่ออาจารย์ทศปาโมกข์ไปเจอ ศิษย์สอพลอบางคนเป่าหูนิดหนึ่ง ความรักนั้นเปลี่ยนไป เป็นความชัง จากคนที่เคยคิดจะให้ กลายเป็นคนที่คิดจะฆ่า สองคนนี้ มีเหตุในอดีตกันมาอย่างไร หลวงพ่อทัตตชีโว ถามคุณยายอย่างนี้ คุณยายบอก เตี้ยวขอเวลาขยาย ไปตรวจดูก่อน พຽงนี้เย็น ๆ หลวงพ่อทัตตะค๋อยมาเอา คำตอบนะ ในขณะที่ทำงานปลุกต้นไม้ไป คุณยายก็คัน ธรรมชาติไปเรื่อย คันไปเรื่อย กลางคืน คุณยายก็นั่งเข้าที่ไปคันดูเรื่องนี้

วันรุ่งขึ้น หลวงพ่อทัตตชีโวมาเอาคำตอบ ยายก็เล่าให้ฟัง จากนั้นก็เล่าให้อาตมาฟังอีก เออ... เรื่องนี้ ยายไปเล่าให้หลวงพ่อดัดตะฟังว่า คน ๒ คนนี้นะ องคุลิมาล กับอิตาอาจารย์ทศปาโมกษ์ ๒ คนนี้เขาเคยเกิดร่วมกัน มาหลายชาติ เคยสร้างบุญร่วมกันมากก็มาก เคยสร้างบาป ผูกเวรร่วมกันมากก็มาก พอถือคบบุญเปิด คนทั้งสองก็รักใคร่ เคารพกันดี พอหมดลือคบบุญ ลือคบาปเกิดขึ้น ความรัก

มันก็เปลี่ยนเป็นความซัง สมบัติมันก็เปลี่ยนเป็นวิบัติ
แล้วก็วางแผน วางอุบาย หลอกไปให้คนอื่นฆ่า โดยใช้
นิ้วมือของมนุษย์เป็นอุบาย ทำอย่างนี้มาหลายชาติแล้ว
ผลัดกันทำ โชคดีมาเจอพระพุทธเจ้าเทศน์โปรดชะก่อน
มิฉะนั้นก็ยังผลัดกันหลอกไปฆ่า จนกว่าจะคลายความ
ผูกเวรกัน

เรื่องธรรมะที่คุณยายค้นมาสอนพวกเรา ท่านจะ
บอกผ่านมาทางหลวงพ่อดัตตชีโว หลวงพ่อดัตตชีโว
ก็มีคำถามไปถามคุณยายหลาย ๆ เรื่องเกี่ยวกับในพระไตรปิฎก
แล้วท่านก็เอามาประมวลกับการอ่านของท่าน จาก
หนังสือเล่มนั้นเล่มนี้ ก็มาเป็นตำรับตำราในพระพุทธศาสนา
ที่น่าอ่านหลายเล่มจนปัจจุบัน ซึ่งความละเอียด ความลึกซึ้ง
ในธรรมะจากตำรับตำรานั้นเอง ได้มาจากหลวงพ่อดัมมชโย
และได้มาจากคุณยาย คุณยายแม้ไม่รู้หนังสือ อ่านหนังสือ
ไม่ได้ แต่ท่านค้นมาจากในตัว ตามหลักวิธีที่ได้ฝึกมาจาก

หลวงพ่อดัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี เอามาตอบ
หลวงพ่อดัดตชีโวได้ แล้วต้องการให้หลวงพ่อดัดตชีโว
เอาธรรมะมาเทศน์สอนญาติโยม ให้ลูกหลานได้ศึกษา
หาความรู้ หาความจริง เพื่อจะใช้ในการประพาส
ปฏิบัติธรรมต่อไป

ภารกิจประเภทนี้ คุณยายทำมาจนกระทั่งอายุ
ประมาณ ๘๐ ปีเศษ มีผู้มาบวชมากขึ้น มีคนมาช่วยงานวัด
มากขึ้น ก็เริ่มวางมือไปที่ละเรื่อง แต่จะมีเรื่องเกี่ยวกับ
อาหารเท่านั้นที่ท่านยังดูแลอยู่ จนกระทั่งอายุประมาณ
๙๐ ปี ท่านเริ่มเดินไม่ไหว ตอนที่คุณยายยังแข็งแรง
ท่านจะเดินเข้ามาดูงานในครัว วันละ ๓ ครั้ง ๔ ครั้ง
เป็นความภูมิใจของท่านที่ได้สร้างครัวสร้างโรงทานเอาไว้
เลี้ยงพระ เลี้ยงเณร เลี้ยงผู้มีศีลมีธรรม เพราะฉะนั้น
ท่านจึงมาตรวจตราดูครัวของท่านอยู่เสมอ

จุดแรกที่ท่านจะเดินไปในครัวก็มักจะเดินไปตรงจุดที่อาหารเหลือจากพระจากเณรมา ท่านมักจะถามอาตมาบ้าง หรือไม่ก็ถามคนข้างเคียงว่า เออ... ทำไมอาหารเหลือเยอะ เอาไปจัดการอย่างอื่นได้ไหม ไปหาวิธีการที่จะปรับปรุงเปลี่ยนเมนูทำรายการอาหารใหม่ได้ใหม่เพื่อที่จะให้เอามาใช้ประโยชน์ได้ดี มีคำถามอีกหลาย ๆ คำถามที่คุณยายจะถามเสมอว่า มีเจ้าภาพมาสม่ำเสมอทุกวันไหม มีคนเอาวัตถุดิบอะไรมาถวาย มาบริจาคให้บ้างไหม มีเจ้าภาพทุกวันหรือเปล่า อะไรทำนองนี้เรียกว่า สิ่งเหล่านี้อยู่ในใจท่านตลอดเวลา

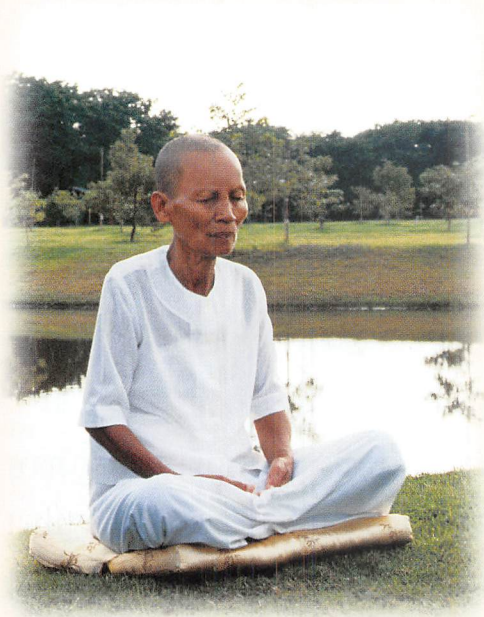
คุณยายจะวางแผนเกี่ยวกับการถวายภัตตาหารเอาไว้ครอบคลุมว่า ตั้งใจจะให้มีเจ้าภาพภัตตาหารมาทุกวันซึ่งเจ้าภาพเหล่านั้นนี้อาจจะถวายเป็นปัจจัยเอาไว้สำหรับเป็นกองทุนภัตตาหารบ้างก็ได้ เวลาคุณยายมาเจอ ก็จะบอก

คุณ คุณ มาร่วมทำบุญภัตตาหารกับยายนะ พระเณร
ของยายเยอะ มาเอาบุญกับยายนะ หรือถ้าท่านรู้ว่า
คนนี้ ท่านนี้ที่มีกิจการเกี่ยวกับสวนไร่นา พืชผักผลไม้
ท่านก็จะบอกบุญเป็นวัตถุดิบว่า คุณ คุณ เอาผักผลไม้
ข้าวสารอาหารแห้งมาร่วมบุญกับยายนะ พระเณรยาย
เยอะเยอะ มาเอาบุญกับยายนะ คุณยายเจอใครก็จะบอก
ไปเรื่อย

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ จะเป็นช่วงที่สุขภาพคุณยาย เริ่มอ่อนล้ามาก ช่วงนั้นท่านอายุใกล้จะ ๙๐ ปีแล้ว ท่านมาเยี่ยมที่ครัวไม่กี่ครั้ง ซึ่งก่อนหน้านี้จะมาบ่อยมาก มาทุกวัน ๆ ละอย่างน้อย ๓ ครั้ง การมาแต่ละครั้งก็จะมากับคุณอารีพันธ์หรือคุณเป็ล (คุณสุนิดา) ซึ่งจะพาคุณยาย เดินมา ท่านมักจะเจออาตมาแล้วก็บอกว่า คิดถึง อยากมาดู ได้เห็นอะไรแล้วยายก็สบายใจ บางทีท่าน ก็มาให้ความรู้ มาสั่งงานอะไรต่ออะไรบ้าง มาคุยธรรมะ บ้าง ซึ่งจะเป็นความสุขของท่านเกี่ยวกับเรื่องงานครัว

บางครั้งท่านเดินมาคนเดียว อาตมาก็มักจะถามว่า ยาย ยายมาคนเดียว แล้วอารีพันธ์หรือเป็ลไม่มาหรือ คุณยายก็บอกว่า ยายแอบหนีเขามา ยายคิดถึงท่าน อยากจะมาคุยงานกับท่าน อาตมาบอกว่า ยาย เดี่ยว เขารู้เข้า เขาไม่ยอมให้ยายเดินมาคนเดียว คุณยาย บอกช่างเขาเถอะ บางครั้งคุณยายจะมาหาอาตมา ในลักษณะนี้ อาตมาก็บอกว่า คุณยายให้ใครมาตามก็ได้ เดี่ยวอาตมาไปหาเอง

วันหนึ่งคุณยายมาหาอาตมาตอนเช้า ท่านบอกว่า
เมื่อคืนยายตั้งธรรมะไปตลอดทั้งคืนจนสว่างถึงเช้า
ยายไปดูเหตุการณ์อดีต ปัจจุบัน อนาคต ตั้งใจว่า
เช้านี้จะรีบมาหาท่าน คุณยายบอกว่า ลังธารของยาย
ใกล้จะละโลกแล้ว ยายจะฝากงานให้ท่านช่วยดูแลครัว
ของยายให้หน่อย ดูแลไปจนกระทั่งแก่เหมือนยายนะแหละ

บอกว่า ท่านดูแลไปนะ ไม่ต้องไปทำเองหรอก คอยควบคุมดูแลให้อยู่ในสายตา แล้วก็หาภัตตาหารเลี้ยงพระเณรไปหาเจ้าภาพ ให้ตั้งเป้าไปว่า เลี้ยงพระโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสีนะ ทำได้ไหม

ท่านบอกว่า ตอนนี้คนก็เริ่มมาเป็นเจ้าภาพภัตตาหารมากแล้ว บางครั้งก็เอาอาหารสำเร็จรูปมา บางคนก็เอาวัตถุดิบมา บางคนเอาผลไม้มา เราลงไปจัดการเรื่องนี้ให้ดี ทำยังไง ทำอาหารเลี้ยงพระได้โดยไม่ต้องเบิกเงินกงสี ส่วนเขาจะมาทำบุญภัตตาหาร เราก็เก็บเอาไว้ สำหรับบางทีเราต้องใช้ยามฉุกเฉิน และท่านก็บอกอีกว่า ก่อนยายจะละโลกไป ยายจะทันได้เห็นท่านเลี้ยงพระโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสีไหม อาตมาก็บอกว่า ยายต้องอยู่ร้อยยี่สิบปี จะได้เห็นแน่

นี่แหละความเป็นห่วงของคุณยายว่า อยากจะให้ลูกหลานทุกคนได้ประหยัด ความจริงก็ดีนะ ถ้าเรามีความคิดว่า เราจะทำภัตตาหารโดยไม่ต้องเบิกเงินกงสี แต่ก็รับปากกับท่านว่า จะพยายามตั้งใจทำให้ได้ ท่านบอก เจ้าภาพของเราเริ่มจะมีเยอะแล้ว ลงไปดูจัดการให้ดี สังขารของยายก็แก่เต็มที อายุใกล้จะ ๙๐ ปีแล้วตอนนี้ เหมือนบ้านที่เริ่มมีรอยร้าวหลายที่ อยุ่จะต่าง ๆ ของร่างกายก็เริ่มเสื่อม อีกไม่นานมันคงจะพังครืนลงมา แล้วยายก็คงต้องกลับบ้านยาย

อีกไม่นานยายก็จะต้องกลับบ้านยายแล้ว บ้านยายอยู่ดูสิต ยายจะสวมขันธุ์ของกายทิพย์อยู่ดูสิต ยายจะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของทุก ๆ คน ยายจะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของหลวงพ่อัมมะ จะคอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของหลวงพ่อดัตตะ คอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของท่านนะ แล้วก็คอยเฝ้าดูการสร้างบารมีของลูกหลานยาย

ทุก ๆ คนนะแหละ ยายจะสวมชั้นอยู่ที่ชั้นดุสิต ถ้าท่าน
เดือดร้อนอะไรก็นึกถึงยาย ยายอยู่บนโน้น ยายก็ช่วยได้
ติดขัดอะไรก็นึกถึงยายนะ ให้ตั้งใจสร้างบุญสร้างบารมี
ให้เต็มที่ เอาบุญไปให้เยอะ ๆ แบบยาย แล้วคุณยาย
ก็ฝากงานไว้อีกหลาย ๆ อย่าง พอคุณยายสั่งเสร็จ
ก็ขอตัวกลับไปพัก อาตมาก็เดินไปส่ง แต่ในใจคิดอยู่
ตลอดเวลาว่า เอ๊ะ ทำไมคุณยายมาพูดอย่างนี้กับเรา
หรือคุณยายใกล้จะละสังขารจริง ๆ

ขณะเดินไปส่งคุณยายที่ห้องเลขาน้ำกุฏิหลังเดิม
ของท่าน ผ่านทางแยกหน้าอาคารดุสิต คุณยายชี้มือไป
ที่เกาะกลางน้ำหลังโบสถ์ บอกว่า ตรงนั้นหลังจากยาย
ละสังขารแล้ว หลวงพ่อธัมมะจะสร้างวิหารให้ยายหลังหนึ่ง
ข้างในจะเอารูปปั้นยายตั้งไว้ ให้ญาติโยมกราบไหว้
ท่านช่วยดูแลอย่าให้เลอะเทอะนะ อย่าให้ใครเอาอาหาร
หรือผลไม้อะไรเข้าไปวางในนั้น อนุญาตให้มีแต่ดอกไม้
กับตุ้บริจาคนั่น

หลังจากยายละสังขารไปแล้ว หลวงพ่อธัมมะ
ท่านก็จะนึกถึงยาย ท่านก็จะสร้างอะไรต่ออะไร
เป็นอนุสรณ์ให้ยาย ท่านช่วยเป็นแม่งานให้หลวงพ่
น้อยนะ คิดว่าเอาบุญกับยาย ติดขัดอะไรให้นึกถึงยาย
เดี่ยวยายจะช่วย เออ พระหมุเวลาท่านจะเดินทาง
ไปไหนมาไหน ให้เอายายติดไปด้วย

ลือคเกิดของยายศักดิ์สิทธิ์นะ แม้ยายจะแจก
ให้ใครต่อใครไปแล้ว กลางคืนหลังจากยายตั้งธรรมะ
ไปทุกคืน ยายยังอธิษฐานเต็มความศักดิ์สิทธิ์ทับทวี
หนาแน่นนับอสงไขยไม่ถ้วนไปเรื่อย ๆ ทุกวันว่า
ลือคเกิดของข้าพเจ้าไม่ว่าจะไปอยู่ที่ใด ๆ ทุกมุมโลก
คุณยายพูดพลางก็พนมมือว่า ข้าพเจ้าขอเต็มความศักดิ์สิทธิ์
ให้มีฤทธิ์มีเดช คุ่มครองป้องกันภัยให้กับลูกหลานยาย
ให้มีความสุขสวัสดิมีชัยให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป มีมหาสมบัติเอาไว้กิน
ไว้ใช้ ไว้ทำบุญทำทานไม่รู้จักหมดสิ้น

อาตมาถามคุณยาย เอ...คุณยาย ก็ลือกเก็ต
ของยายนะ แจกมาตั้งนานหลายปีแล้วนะ บางคนก็เอาติดตัว
ไปทำมาหากินที่ต่างประเทศนะ คุณยายจะไปตามเอามา
อธิษฐานข้อนความศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไรละ คุณยายตอบว่า
เอาเถอะน่าพระหมุยายมีวิธีของยาย ยายฝึกฝนอบรม
มาตั้งแต่สมัยอยู่กับหลวงพ่อดปากน้ำ พระมวงคตเทพมุนี
สมัยนั้นยายยังได้ร่วมใช้วิชาธรรมกายข้อนความศักดิ์สิทธิ์
ทำพระของขวัณวัดปากน้ำรุ่นที่ ๑, ๒ และ ๓ ยายฝึกทำ
อย่างจริง ๆ จัง ๆ เลย

ยายก็ใช้วิธีเดียวกันนั่นแหละ แม้ลือกเก็ตยาย
จะอยู่ที่ไหนทั่วโลก ยายก็ขยายธรรมกายของยายให้ใหญ่
มากขึ้น ๆ จนโลกเหลือลูกนิดเดียว แล้วก็อธิษฐานข้อน
ความศักดิ์สิทธิ์ทับทวีให้หนาแน่นเข้าไป ไม่ยากหรอกท่าน
ยายทำจนชำนาญแล้ว รู้ญาณของยายแจ่วไปเลยนะ
คุณยายมักจะใช้ภาษาของท่านว่า “เอาน่า เชื่อสิมือยาย
(ฝีมือ)”

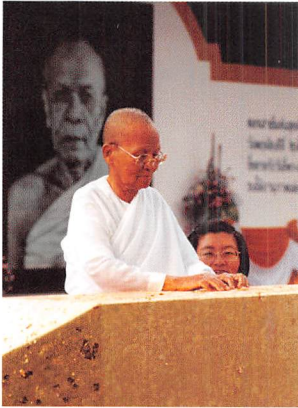

แม้รูปภาพของยายก็เหมือนกันนะ เมื่อยาย
ละโลกละสังขารแล้ว ใครมีรูปยายตั้งบูชาไว้ ให้ดูแล
รักษาความสะอาดให้ดี อย่าให้สกปรกด้วยฝุ่นหรือ
หยากไย่ ใครดูแลรูปยายดี ๆ ตั้งไว้สวย ๆ อธิษฐาน
ให้ดี แล้วยายจะตามสมบัติมาให้ ให้ท่านช่วยตามบอก
ตามดูให้ยายทีนะ ไ้ลูกหลานยายที่มาจากหลังยังไม่รู้ว่า
ยายชอบความสะอาด เต็มใจปล่อยให้สกปรกเลอะเทอะ
สมบัติก็จะมาไม่ถึงกันพอดี ติดหยากไย่อยู่นั้นแหละ
และของอันเนื่องกับยายก็เหมือนกันนะ ยายทวิความ
ศักดิ์สิทธิ์ให้เช่นเดียวกัน ให้บอกเขาณะว่า ยายสั่งไว้
อย่างนี้

แม้ต่อไปยายจะไปสวมจันทร์ของกายทิพย์ อยู่ที่ดุสิต
ก็ยังช่วยดูแลพวกเราได้ ไม่เหมือนกายมนุษย์หายบจะไปไหน
มาไหนยังช้า ต้องเดิน ต้องขึ้นรถ กายทิพย์นะ เขาแวบถึง
แวบถึงเซียวนะท่าน ยายมีวิธีของยายก็แล้วกัน “เอาน่า
เชื้อสีมียายนะ (ฝีมือ)” คุณยายพูดปนอาการขำ ๆ ไปด้วย

อาตมาเลยบอกคุณยายว่า อย่างนี้ก็ตื่นไม่ต้อง
เหนื่อยเดินทาง แล้วคุณยายมาเยี่ยมพระบ่อย ๆ นะ
เวลามายายอย่าลืมเอารัตนชาติ เช่น เพชรนะ เอาติดมือ
มาฝากพระเยอะ ๆ นะครับ เขาว่าบนสวรรค์นั้นมีเยอะ
โถ ยายสั่งงานตั้งหลายอย่าง จะได้มีสตางค์ใช้ทำงานครับ
คุณยายบอกว่า มันเป็นของละเอียด มนุษย์เอามาใช้
ไม่ได้หรอก เออ แล้วยายจะตามสมบัติมาให้ อาตมาก็
เลยรีบขอบคุณคุณยาย คุณยายพูดพลางก็หัวเราะไปด้วย
บอกว่า นี๋ยายตายแล้วก็ยังต้องตามสมบัติให้เขาใช้อีกนะนี่
เออ งานของหลวงพ่อัมมะมีแต่งงานใหญ่ ๆ วัดก็ใหญ่
งานใหญ่ก็ต้องใช้สตางค์เยอะนะ ทำไปได้ ตอนยายยังอยู่
ก็ยังพอได้ช่วยท่านรับแขก หาสตางค์ได้ ไม่มียายแล้ว
หลวงพ่อัมมะคงต้องรับแขกคนเดียว หาสตางค์กัน
คางเหลืองละทีนี้ ยายรักหลวงพ่อัมมะ เป็นห่วงหลวงพ่อ
พระหมุดต้องช่วยหลวงพ่อด้วยนะ อาตมาตอบ ได้ครับ
ยินดีเลยครับ ตอนนี่ก็ช่วยอยู่ครับ

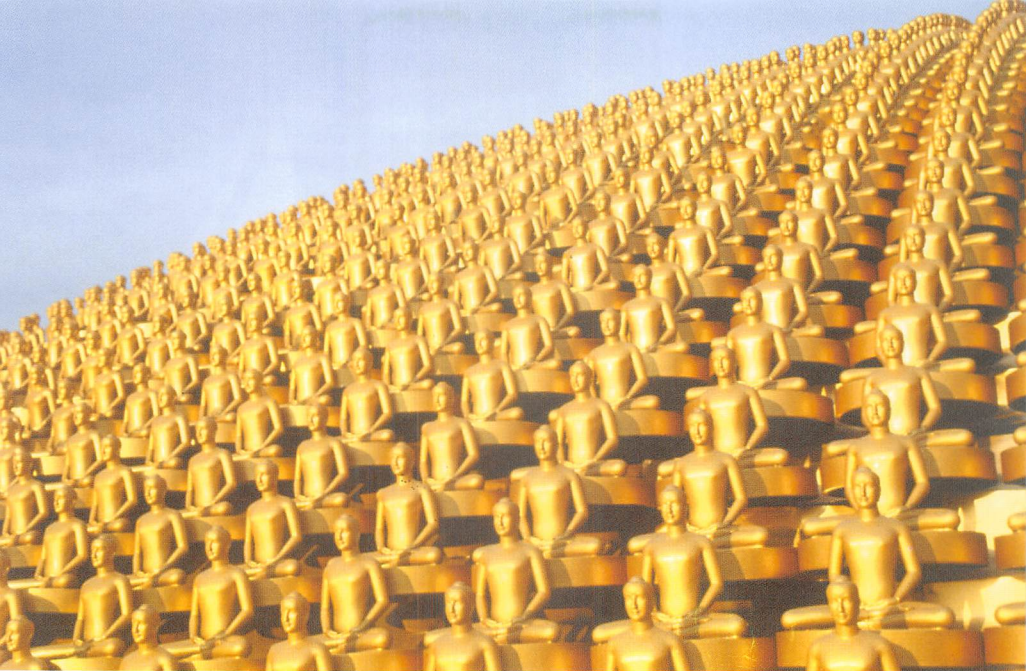

ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ปีนั้นกำลังเร่งสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ บ่อยครั้งที่อาตมาบอกคุณยายว่า ยาย อยู่คอยดูเจดีย์เสร็จก่อนนะ กำลังรีบทำ คุณยายบอกว่า ยังไม่เห็นขึ้นมาสักทีเลย ยายจะไม่มีเวลาอยู่แล้วนะ อาตมาก็บอกว่า ตอนนี้เตรียมงานอยู่ เป็นงานฐานราก ตอกเสาเข็มอยู่ เทศคอนกรีตตอม่อ งานมันอยู่ใต้ดิน ตอกไปที่ต้นก็ต้นไม่ได้เห็นเลย จมดินไปหมดแหละ แต่ก็เร่งนะครับ ทุกครั้งที่คุณยายเปรยถึงเรื่องนี้ อาตมาก็เอามาคุยกับทีมงานทุกที บอกคุณยายบ่นแล้วนะเรื่องนี้ว่า ลังขารยายอยู่อีกไม่นานแล้ว รีบนะ เตี่ยวยายไม่ทันเห็น

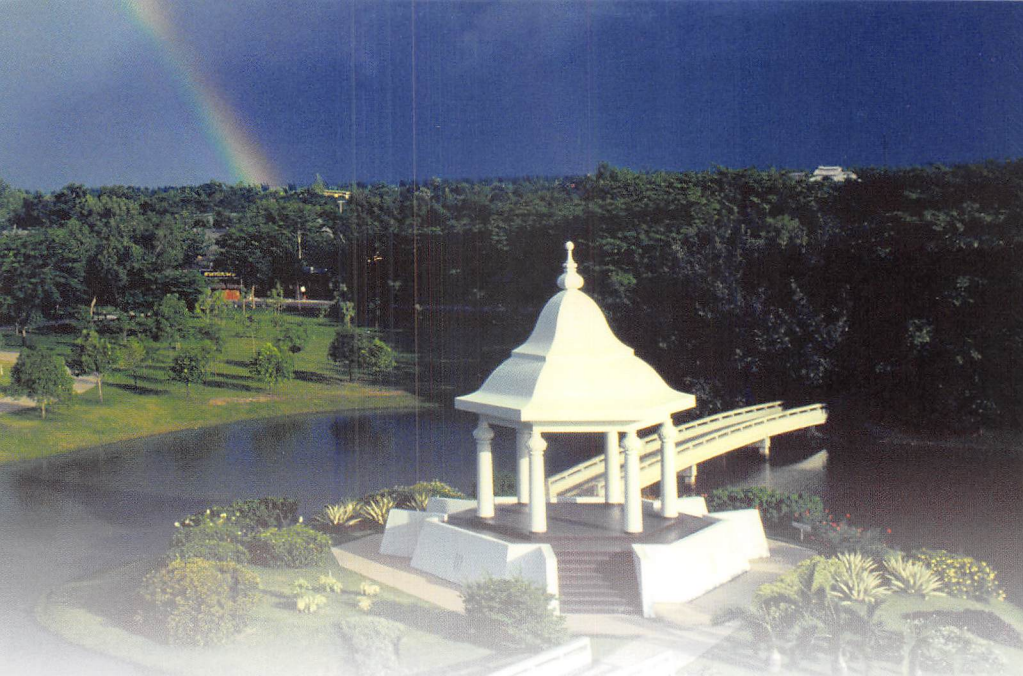

ช่วงนี้อาตมาก็ยุ่งเรื่องเกี่ยวกับการ
สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ งานผลิตแผ่น Cladding ที่หล่อ
จากโลหะ Silicon Bronze แล้วก็งานผลิตองค์พระธรรมกาย
ประจำตัว ซึ่งมีน้ำหนักรวมกันมากกว่า ๓,๐๐๐ ตัน พยายามทำ
ยังไงเอาชิ้นมาให้ขายเห็นให้ได้ทัน นาน ๆ ก็ไปหาคุณยาย
บอกท่านว่า ยาย อย่าเพิ่งรีบกลับนะ อยู่ทันดูเจดีย์ก่อน
กำลังจะเสร็จแล้ว คุณยายก็พยักหน้า อือ ๆ คุณอารีพันธุ์ก็
พาคุณยายนั่งรถไปเวียนดูการก่อสร้างมหาธรรมกายเจดีย์
บ่อย ๆ

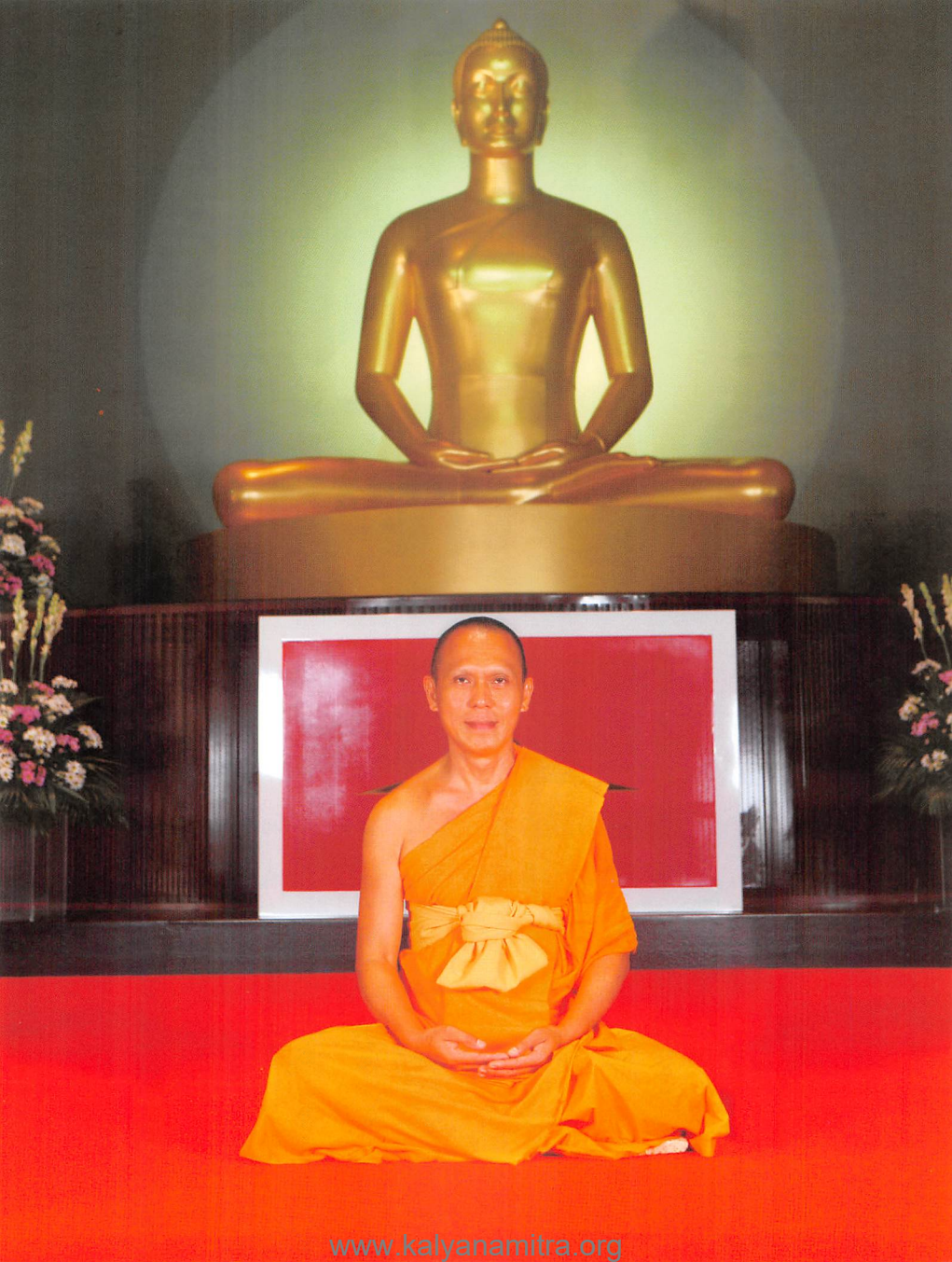

คุณธรรมของคุณยายที่จะพาพวกเราทั้งหลาย
เคียงเคียงพวกเราทุก ๆ คนไปสู่หนทางพระนิพพาน ไปสู่
หนทางที่สุุดแห่งธรรม ทุกท่านลองพิจารณาดูตั้งแต่
ที่อาตมาบรรยายมาตั้งแต่ต้นนะ คุณยายหาที่ให้พวกเรา
หาพื้นที่สร้างวัดได้สวยงาม จัดการสิ่งต่าง ๆ ให้เรียบร้อย
ให้สะอาดสำหรับนั่งธรรมะ วางกฎวางระเบียบวินัย
ของวัดให้ดี แล้วท่านก็เคียงเคียงฝึกอุบาสก ให้มาเป็นพระ
ที่ดี หารธรรมะที่ดีที่ถูกต้องมาสอนพวกเรา แล้วยังหา
อาหาร หาเสบียงมาเป็นกำลังในการประพฤติปฏิบัติธรรม
ให้พวกเรา ชี้ทางสว่างให้กับพวกเรา

เพราะฉะนั้น พวกเราทุก ๆ คน เราต้องเข้าถึง
พระธรรมกายในตัวให้ได้ ให้สมกับที่คุณยายตั้งใจ เราต้อง
ทำความปรารถนาของท่านให้สำเร็จให้ได้ ต้องตั้งใจ
อธิษฐานไว้ในใจที่เดียวว่า เราเกิดมาชาตินี้ต้องเข้าถึง
พระธรรมกายให้ได้ สิ่งเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่คุณยายภูมิใจ
และดีใจที่สุดว่า ลูกหลานของท่านทุกคนนั้นสามารถ
เข้าถึงที่พึงในตัว มีพระรัตนตรัยในตัวเป็นที่พึ่งที่ระลึก
แล้วเราก็จะทำความปรารถนาของท่านให้สมบูรณ์บริบูรณ์

ประวัติผู้เทศน์

(โดยย่อ)

พระรังสฤษฎ์ อิทฺธิจินฺตโก

อายุ ๕๒ ปี พรรษา ๒๐

เข้าวัดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๗

การศึกษาทางโลก ปริญญาตรี - วท.บ.
(ศึกษาศาสตร์-เกษตร)

การศึกษาทางธรรม นักธรรมเอก

หน้าที่ความรับผิดชอบในงานพระพุทธศาสนา

ปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ได้พบกับคุณยายอาจารย์ฯ
พระเดชพระคุณหลวงพ่อรั่มมชโย
และปฏิบัติธรรมกับหมู่คณะ
ที่บ้านธรรมประสิทธิ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

- ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ รับผิดชอบการผลิตของที่ระลึก
ผลิตงานไฟเบอร์กลาส
รับผิดชอบงานโฆษณาการ
การจัดงานบุญวันอาทิตย์
และต้อนรับสาธุชน
- ปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ได้อุปสมบทเป็นพระภิกษุ
- ปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ผู้อำนวยการสำนักบริการกลาง
รับผิดชอบงานบุญวันอาทิตย์
และต้อนรับสาธุชน
รวมทั้งงานโฆษณาการ
- ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้อำนวยการสำนักศรัทธาภิบาล
รับผิดชอบการจัดงานบุญใหญ่
งานบุญวันอาทิตย์

- ปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ดูแลควบคุมการหล่อรูปเหมือนทองคำ
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ขนาด ๑.๕ เท่าขององค์จริง
- ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ผู้อำนวยการสำนักโภชนาการ
และดูแลควบคุมการหล่อรูป
เหมือนทองคำคุณยายอาจารย์-
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
- ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ควบคุมการก่อสร้างอาคารโรงหล่อ-
สัมฤทธิ์ และการหล่อองค์
พระธรรมกายประจำตัว
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ดูแลงานผลิตแผ่น Bronze Cladding
ผิวโลหะที่รองรับองค์พระธรรมกาย
ประจำตัว ประดิษฐาน
ณ มหาธรรมกายเจดีย์

- ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ รับผิดชอบงานติดตั้งองค์พระธรรมกาย
ประจำตัว ณ มหาธรรมกายเจดีย์
ทั้งภายนอกและภายใน
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ควบคุมการสร้างปทุมเจดีย์
ที่ชำระร่างและก่อสร้างแท่นจุดไฟแก้ว
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๓ หัวหน้ากองประณีตศิลป์ รับผิดชอบ
งานประติมากรรม พระของขวัญ
และของที่ระลึก
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๕ ประธานก่อสร้างเจดีย์สลายร่าง
คุณยายอาจารย์ฯ และสร้างองค์
ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในงาน เช่น
มยุรนาวกาศ ควบคุมการสร้าง
ห้องประดิษฐานมหารัตนอัฐิธาตุ

ของคุณยายอาจารย์ฯ ภายใน
โรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา
ณ สภาธรรมกายสากล

- ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ภาระงานก่อสร้างหอฉัน
คุณยายอาจารย์ฯ
ดูแลการออกแบบ ผลิตและติดตั้ง
งาน Cladding พื้นผิวโลหะมหาวิหาร
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
และมหาวิหารคุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ผลิตประติมากรรมจักรแก้ว
ประดิษฐานหน้ามหาวิหารพระมงคล-
เทพมุนี (สด จนฺทสโร) จักรที่ ๑
- ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ดูแลการก่อสร้างและปรับปรุงสถานที่
ปฏิบัติธรรมสวนป่าหิมวันต์

อ.ภูเรือ จ. เลย
ผลิตรถอัญเชิญรูปหล่อทองคำ
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ประดิษฐาน ณ มหาวิหารพระมงคล-
เทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ปี พ.ศ. ๒๕๕๐

ผลิตประติมากรรมจักรแก้ว จักรที่ ๒
ประดิษฐานหน้ามหาวิหารพระมงคล-
เทพมุนี (สด จนฺทสโร)
ดูแลการก่อสร้างอาคารที่พักสงฆ์
หมู่กุฏิพระ ๔
ดูแลควบคุมการหล่อองค์พระธรรมกาย
มอบถวายวัดต่าง ๆ ในประเทศศรีลังกา
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดพระธรรมกาย

ภาคผนวก

คุณยายอาจารย์ มหาวัฒนอุบาลิกัจฉนทร์ ชนนกยูง
ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย ท่านได้พบและปฏิบัติธรรม
กับพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๑

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำพบคุณยายฯ
ครั้งแรก ท่านก็รับคุณยายฯ เป็นศิษย์ และให้เข้าไปศึกษา
วิชาธรรมกายชั้นสูงในโรงงานทำวิชาทันที ด้วยความวิริย-
อุตสาหะและความเป็นคนทำอะไรทำจริงของคุณยายฯ ทำให้
ท่านศึกษาวิชาธรรมกายได้อย่างรวดเร็วและเชี่ยวชาญยิ่ง จน
ได้รับความไว้วางใจจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำให้เป็น
หัวหน้าเวรในการทำวิชา ตลอดจนได้รับคำชมจากพระเดช-
พระคุณหลวงปู่ว่า “ลูกจันทรนี้ หนึ่งไม่มีสอง”

คุณยายอาจารย์ฯ ท่านไม่รู้หนังสือ และไม่เคยมัธยมศึกษา พระปริยัติธรรมเลย แต่น่าอัศจรรย์ที่คำสั่งสอนทุกถ้อยคำ รวมทั้งข้อวัตรปฏิบัติของท่าน ล้วนสอดคล้องกับพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก ดังปรากฏในพระธรรมเทศนาของพระรังสฤษดิ์ อภิทธิจินตโก เล่มนี้ คณะผู้จัดทำจึงขอหยิบยกตัวอย่าง (บางส่วน) มากล่าว ณ ที่นี้

๑. คุณยายฯ จะสอนบุคคลทุกระดับ ทุกชนชั้น ที่มีโอกาสมาพบกับท่านว่า “ให้ละบาปอกุศล (ความชั่ว) ให้ทำแต่ความดี และทำใจให้ใส” ซึ่งเป็นโอวาทที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงประทานแก่พระอรหันตสาวก ในสาวกสันนิบาตครั้งแรก วันมาฆบูชา ที่เรียกว่า “โอวาทปาติโมกข์” ความว่า

“สพฺพปาปสฺส อกรรมํ กุสลสฺสุปสมฺปทา
สจฺจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธานสาสนํฯ

การไม่ทำบาปทั้งปวง การยังกุศลให้ถึงพร้อม
การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว นี้เป็นคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้าทั้งหลาย”

มก. ที. มหา. เล่ม ๑๐ ข้อ ๕๔ หน้า ๔๑

๒. ตัวอย่างอีกประโยคหนึ่งที่คุณยายฯ มักจะสอน
เสมอ คือ

“มนุษย์มีกรรมเป็นของตัว ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว
ความทุกข์ในปัจจุบันก็เพราะกรรมไม่ดีในอดีต ไม่ว่าจะเป็วัน
เวลาที่ผ่านมาในชาตินี้ หรือในอดีตชาติ ฉะนั้น ต้องละชั่ว ให้
รักษาศีล ๕ อย่างเคร่งครัด ให้ทำความดี เข้าวัดทำบุญทำทาน
ฟังธรรมะ ฟังพระเทศน์ จะได้รู้จักหนทางการสร้างความดีเยอะ ๆ
และทุกวันนี้ก็ต้องสวดมนต์ นั่งธรรมะ ทำให้ใจให้โล่งว่าง.....”

ทั้งนี้สมดังในบท อภินทปัจจเวกขณปาฐะ ดังนี้

“.....กมุสสุโกมุทิติ กมุสสุทาทาทิ กมุสสุโยนิ
กมุสสุพณฺฐุ กมุสสุปฏิสรโณ ยํ กมุสสุ กวิสสุสามิ กถยาณํ วา
ปาปกํ วา ตสฺส ทาทาทิ กวิสสุสามิ

เรามีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม
มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่ง
อาศัย เราทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่วก็ตาม เราจักต้องเป็น
ผู้รับผลของกรรมนั้น”

มก. อง. ปญจก. เล่ม ๓๖ ข้อ ๕๗ หน้า ๑๓๘

๓. แต่หากบุคคลนั้นมีปกติรักษาศีล ๕ หรือ ศีล ๘ อยู่แล้ว ท่านก็จะสอนให้ทำภาวนาอย่าง ๆ ขึ้นไป

ทั้งนี้สมดังเรื่องใน “กัญจนขันธชาดก”

มก. ขุ. ชา. เอก. เล่ม ๕๖ ข้อ ๕๖ หน้า ๙๐

๔. คุณยายฯ ท่านมีเมตตา กรุณา ปรรณาดิต่อบุคคลทุกชนชั้น และทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะเป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา พ่อค้า ประชาชน คนมีหรือคนจน ท่านจะสอนทุก ๆ คนที่มาพบท่าน ให้มาสู่เส้นทางบุญ ไม่ให้ไปสูหนทางบาปอกุศล ดังเช่น

ครั้งหนึ่งที่คุณยายฯ เมตตาสอนแม่ค้าคนหนึ่งที่มีสามีหายไเพราะไม่พอใจในอุปนิสัยของเธอ แล้วมาขอบารมีคุณยายฯ ให้ช่วยตามสามีกลับมา

อีกตัวอย่างหนึ่งคุณยายฯ เมตตาช่วยครอบครัวหนึ่ง ภรรยาและลูกสาวมาวัด แต่สามีไม่ยอมมา คุณยายฯ จึงช่วยให้สามีมาวัด และสอนธรรมะให้แก่เขาด้วย

อีกตัวอย่างหนึ่ง คุณยายฯ สอนแม่กระทั่งนักโทษ ผู้ต้องขังที่ด้อยโอกาสหมดอิสราภาพ แต่คุณยายฯ ก็ไม่ลืมที่จะให้พวกเขาได้บุญ และบอกหนทางให้เขาทำความดี

อีกตัวอย่างหนึ่ง คุณยายฯ ได้ให้ความเมตตาเอ็นดูต่อกลุ่มนักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่อายุยังไม่มาก ท่านมักจะให้มาอบรมธรรมะที่วัด เพื่อปลูกฝังคุณธรรมตั้งแต่ยังเยาว์วัย ทั้งยังมาให้โอวาท ให้กำลังใจ และเชิญชวนให้มาช่วยงานพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง เพราะคุณยายฯ เห็นว่า หากพวกเขามาวัดจะได้ฝึกฝนตนให้เป็นคนดี รู้จักเลือกคบเพื่อน ไม่ไปคบคนพาล และมีเป้าหมายชีวิตที่ถูกต้อง

คุณยายฯ มีหัวใจกัลยาณมิตรอันยิ่งใหญ่ ท่านทำหน้าที่กัลยาณมิตรกับทุกคน ทุกชนชั้นอย่างเท่าเทียมกัน ท่านปรารถนาเพียงให้ทุกคนเป็นคนดีที่โลกต้องการ และให้ได้เสียบบุญติดตามตัวไปทุกภพทุกชาติ

ทั้งนี้ก็ด้วยประพบัติตามพุทธจริยาแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงโปรดสัตว์โลกทุกชนชั้น ไม่ว่าจะเป็

มหาทุกคตะ ยาจกวนิพก เศรษฐี มหาเศรษฐี ฯลฯ และแม้บุคคลที่มีจิตคิดทำร้ายพระองค์ตลอดเวลา คือ พระเทวทัต พระองค์ก็ยิ่งทรงมีมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ มีความปรารถนาดีต่อพระเทวทัตเท่าเทียมกันกับพระราหุล และสัตว์โลกทั้งหลาย ดังปรากฏในคถาธรรมบท

มก. ขุ. ธ. เล่ม ๔๒ ข้อ ๙๕ หน้า ๔

มก. ขุ. ธ. เล่ม ๔๓ ข้อ ๒๙๖ หน้า ๕๑๙

๕. คุณยายฯ นอกจากจะทำหน้าที่กัลยาณมิตรกับทุก ๆ คนแล้ว ท่านยังมีวิสัยทัศน์อันกว้างไกลจากธรรมะภายใน มีความซาบซึ้งลาดในการอบรมสั่งสอนผู้อื่น สร้างคนให้เป็นแบบอย่างในพระพุทธศาสนา เพื่อสืบทอดอายุพระพุทธศาสนาให้ยืนยาวนาน เป็นที่พึ่งแก่ชาวโลก ดังปรากฏเป็นแบบอย่างที่ชัดเจน คือ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ (หลวงพ่อธัมมชโย) พระเดชพระคุณพระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อตัดตชีโว) พระเถรานุเถระ และคณะพระภิกษุผู้บุกเบิกสร้างวัด ฯลฯ ซึ่งบุคคลทั้งหลายที่คุณยายให้การอบรมสั่งสอน ในสมัยเป็นฆราวาสนั้น เมื่อบวชเป็นพระภิกษุแล้ว สามารถสร้างงานให้กับพระพุทธศาสนาอย่างมากมาย

คุณยายฯ ไม่เชื่อในการสอนธรรมะเลย ท่านจะสอนแล้วสอนอีก สอนซ้ำ ๆ สอนบ่อย ๆ ทั้งนี้สมดังพุทธพจน์บทหนึ่งที่กล่าวไว้ในมหาสุญญตสูตร ความว่า

“ดูก่อนอานนท์ เราจักไม่ประคับประคองพวกเธอเหมือนช่างหม้อประคับประคองภาชนะดินที่ยังดิบ ๆ อยู่ เราจักข่มแล้ว ๆ จึงบอก จักยกย่องแล้ว ๆ จึงบอก ผู้ใดมีแก่นสารผู้นั้นจักตั้งอยู่ได้”

ม.ก. ม. อุป. เล่ม ๒๓ ข้อ ๓๕๖ หน้า ๒๕

ม.ก. ขุ. ชา. สคตก. เล่ม ๕๙ หน้า ๓๒๐

ม.ก. ที. มหา. เล่ม ๑๓ หน้า ๓๑๑

๖. คุณยาย เป็นบุคคลที่มีความกตัญญูกตเวทิต่อผู้มีพระคุณเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จาก การที่ท่านดูแลปรนนิบัติคุณยายทองสุข สำแดงปั้น ผู้เป็นครูบาอาจารย์ที่แนะนำวิธีปฏิบัติธรรมให้ท่านเข้าถึงพระธรรมกาย และไปช่วยพ่อให้พ้นจากนรกได้

เมื่อคุณยายทองสุขต้องออกไปเผยแผ่ธรรมะตามหัวเมืองต่าง ๆ ตามคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ

ภาชีเจริญ ท่านก็จะคอยทำหน้าที่กัลยาณมิตร เล่าธรรมะในเรื่องการทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ที่สั่งแก่บรรดาศิษย์ในโรงงานทำวิชา ให้คุณยายทองสุขฟัง และแม้ในยามที่คุณยายทองสุขเจ็บป่วยด้วยโรคร้าย คุณยายฯ ก็ปรนนิบัติดูแลเป็นอย่างดี จนกระทั่งคุณยายทองสุขละสังขาร โดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ จากคุณยายทองสุขเลย และยังจัดงานสลายร่างให้อย่างสมเกียรติ

คุณยายฯ ปฏิบัติตนตามธรรม เป็นต้นบุญต้นแบบในเรื่องความกตัญญูกตเวทิต์ และมีหัวใจกัลยาณมิตรอันยิ่งใหญ่ต่อทุก ๆ คน ที่ได้มาพบ ท่านปฏิบัติตนสมดังพุทธภาษิตที่ว่า

“บุคคลใดแล เป็นนักปราชญ์ ผู้กตัญญูกตเวทิต์ เป็นกัลยาณมิตร มีความรักดีมั่น กระทำการช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยาก โดยความเต็มใจ บัณฑิตทั้งหลายยกล่าวบุคคลเช่นนั้นว่า สัตบุรุษ ดังนี้”

ปญฺญจสุทฺธิ อรรถกถามัชฌิมนิกาย มูลปณณาสก์ เล่ม ๑๗ หน้า ๕๖

๗. คุณยายฯ มีความเคารพในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างยิ่ง ท่านมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นที่พึ่งที่ระลึกอยู่ตลอด

เวลา แม้เวลาปลูกต้นไม้ ท่านก็ยิ่งระลึกชาติไปในพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ท่านจะนั่งสมาธิภาวนาทุกวัน ใจของท่านตั้งเข้ากลางพระธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านับพระองค์ไม่ถ้วน เข้าไปขอบารมีพระองค์มาช่วยตามคนให้มาสร้างความคิด ตามสมบัติ ตามลูกหลานให้มาช่วยกันสร้างวัด และช่วยแก้ทุกข์ให้แก่คนทุกข์ชนชั้นที่มาขอบารมีกับท่าน

คุณยายฯ มีความเคารพในพระธรรมอย่างที่สุด แม้ท่านจะไม่รู้หนังสือ ไม่ได้เรียนพระปริยัติธรรม แต่ข้อวัตรปฏิบัติของท่านเป็นไปตามธรรม และทุกถ้อยคำที่อบรมสั่งสอนศิษย์ล้วนเป็นพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ได้อบรมสั่งสอนคุณยายฯ อันมีพระนิพพานเป็นเป้าหมายสูงสุด

คุณยายฯ มีความเคารพในพระสงฆ์อย่างยิ่ง เมื่อท่านมาพบพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านก็ให้ความเคารพหลวงปู่อย่างเต็มหัวใจ หลวงปู่สั่งอะไรก็ตาม ท่านจะปฏิบัติตามอย่างไม่มีข้อแม้ ไม่มีเงื่อนไขใด ๆ แม้พระเดชพระคุณหลวงปู่ใกล้จะละสังขาร ท่านฝากงานให้คุณยายทำ

๕ ประการ ท่านก็ทำหน้าที่นั้น ๆ สำเร็จบริบูรณ์จนลมหายใจ
สุดท้ายเลย ท่านมีความเคารพในคำสั่งของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ยิ่งกว่าสิ่งใด

และแม้คุณยายฯ จะเป็นอาจารย์ของพระเดชพระคุณ
หลวงพ่อทั้งสอง (หลวงพ่อธัมมชโย และ หลวงพ่อทัตตชีโว) แต่
ท่านให้ความเคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้งสองเป็นอย่างมาก
ให้ความเคารพพระภิกษุ และสามเณรทุกรูป สร้างโรงงาน
บำรุง อุปัฏฐาก ดูแลเรื่องภัตตาหารการขบฉันเพื่อให้พระภิกษุ
สามเณรมีเวลาบำเพ็ญสมณกิจได้อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ ท่านมี
ปัจจัยเท่าใดก็ถวายแก่สงฆ์ ให้สงฆ์เป็นใหญ่ในการปกครองดูแล
ทั้งหมด ท่านขอเป็นแค่เด็กวัด

คุณยายฯ มีความเคารพในสมาธิเป็นอย่างมาก ทุกวัน
ทุกนาที่ท่านทำสมาธิตลอดเวลา ด้วยการเอาใจจดจ่อศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ ดิ่งธรรมะเข้ากลางองค์พระธรรมกายของ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน นอกจากนั้น
ท่านยังอบรมสั่งสอนศิษย์ และผู้ที่มาพบท่านให้ทำสมาธิภาวนา

และชี้ให้เห็นประโยชน์ของการทำสมาธิที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งปวง ไปสู่ฝั่งแห่งพระนิพพานได้

คุณยายฯ มีความเคารพในการศึกษามาก ท่านเห็นความสำคัญของการศึกษาทั้งทางโลกและทางธรรม การศึกษาทางโลก แม้ท่านไม่ได้เรียนหนังสือเลย แต่ท่านก็สนับสนุนให้ศิษย์เรียนให้จบปริญญาตรีเสียก่อนแล้วจึงบวชเป็นพระภิกษุ เพราะคุณยายเห็นว่า หากมีความรู้สูง การเผยแผ่ธรรมะ จะทำได้กว้างไกล ใคร ๆ ก็จะไม่ตำหนิไม่ได้ว่า มาอาศัยพระศาสนาเพียงฝ่ายเดียว แต่จะมาให้พระศาสนาได้อาศัยด้วย

การศึกษาทางธรรม คุณยายฯ ตั้งใจศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระเดชพระคุณหลวงปู่ด้วยอิทธิบาท ๔ อย่างบริบูรณ์ ทำให้ท่านเชี่ยวชาญยิ่งในวิชาธรรมกาย สามารถปฏิบัติธรรมะตามที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านสอน

แม้เมื่อมาสร้างวัดพระธรรมกาย คุณยายฯ ก็ยังคงคอยให้กำลังใจแก่ พระภิกษุ สามเณร ที่ศึกษาพระปริยัติธรรม โดยการถวายอุปกรณ์การศึกษา ถวายของควรเคี้ยวควรบริโภค เพื่อเป็นกำลังใจในการศึกษาพระบาลี

คุณยายฯ มีความเคารพในความไม่ประมาท จะเห็นได้ว่า ท่านปฏิบัติตนเป็นผู้ไม่ประมาททุกเวลานาที ด้วยการเอาใจตั้งเข้ากลางองค์พระธรรมกายของพระพุทธเจ้า นับบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วนไปตลอดเวลา และปฏิบัติสมาธิภาวนาเป็นประจำทุกวันมิได้ขาด นอกจากนั้นยังสั่งสอนทุกคนที่มาพบท่านให้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท ดังเช่นคำสอนที่ว่า “เวลานั้นผ่านไปทุกวันอย่าให้ผ่านไปเปล่า อย่าทำชีวิตให้เหมือนนกกา.....ตื่นเข้ามาให้วางแผนชีวิตว่า วันนี้เราจะทำความดีอะไร ทั้งวันเราก็ทำให้เต็มที่ ก่อนที่ตะเกียงดวงใหญ่ (คือดวงอาทิตย์) จะลาลับไป” หรือ “ต้องรีบทำความดีไว้อยะ ๆ อย่าปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เวลาไม่คอยใคร เตี้ยวก็วัน เตี้ยวก็เดือน เตี้ยวก็ปี เตี้ยวก็ตาย เพราะฉะนั้นอยู่ใกล้ ๆ ยาย ต้องทำอย่างยายที่เดียวนะ.....”

คุณยายฯ ให้ความสำคัญกับการปฏิสังขรณ์เป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากการต้อนรับคณะผู้มาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ท่านจะจัดเตรียมทุกอย่างพร้อม ทั้งอาหารและสถานที่ เช่น น้ำดื่ม อาหาร ห้องน้ำ ฯลฯ ให้สะอาดเรียบร้อย พร้อมต้อนรับก่อนที่คณะผู้ปฏิบัติธรรมจะมาถึง

และให้การปฏิสังขรณ์ ให้กำลังใจด้วยการสอนธรรมแก่ผู้มาปฏิบัติธรรม จนเกิดความประทับใจ และขยายจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว

แม่ในสมัยมาสร้างวัดพระธรรมกาย ตั้งแต่ยุคบุกเบิกในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ คุณยายฯ ก็ยังเตรียมงานการต้อนรับสาธุชนผู้มาปฏิบัติธรรม ตลอดจนถ่ายทอดวัฒนธรรมอันดีงามนี้ แก่คณะศิษย์รุ่นบุกเบิกสร้างวัดในยุคหนึ่ง ซึ่งท่านเหล่านั้นเมื่อได้บวชเป็นพระภิกษุแล้ว ได้วางระบบระเบียบการต้อนรับปฏิสังขรณ์ของวัดพระธรรมกาย และใช้มาจนกระทั่งปัจจุบัน กลายเป็นภาพลักษณ์ที่บุคคลทุกระดับเมื่อมาปฏิบัติธรรมที่วัดพระธรรมกายแล้ว เกิดความประทับใจในการต้อนรับของทางวัด

นี่คือ วัฒนธรรมอันดีงามในเรื่องของความเคารพที่คุณยายฯ มอบให้เป็นแบบอย่างแก่ลูกหลานสืบต่อกันมา ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสไว้ในคารวะ ๗ ดังนี้

๑. ความเคารพในพระพุทธรเจ้า
๒. ความเคารพในพระธรรม
๓. ความเคารพในพระสงฆ์

๔. ความเคารพในสมาธิ
๕. ความเคารพในการศึกษา
๖. ความเคารพในความไม่ประมาท
๗. ความเคารพในปฏิสันถาร

อง สตตก. อัมปมาทสูตร เล่ม ๓๗ หน้า ๘๕

๘. คุณยายฯ เมื่อสร้างบุญใด ๆ แล้ว ท่านจะอธิษฐานกำกับไว้เสมอ ท่านอธิบายว่า “เพราะการอธิษฐานนั้นเป็นแผนผังการดำเนินชีวิตของเราในอนาคต ยิ่งเราได้อธิษฐานบ่อย ๆ ก็จะได้ต่อกย้ำความสำเร็จ เราจะได้ล้อมคอกตัวเราเอง ไม่คบคนพาล ให้คบแต่บัณฑิต ไปสู่เส้นทางของความดีให้แน่นเข้า ให้รัดกุม ให้ละเอียดถี่ถ้วน คำอธิษฐานจะส่งผลยิ่ง ๆ ขึ้นไป ภาพในอนาคตชีวิตของเราจะดำเนินได้ตรงเป้าหมายที่สุดเลย ไม่ยกเยื้องไปไหน”

คุณยายฯ ยังตั้งความปรารถนาว่า “ยายทำบุญแล้วขอให้ได้อธิษฐานบ่อย ๆ แม้ไปในภพเบื้องหน้า ได้เกิดมาสร้างบารมีก็ได้ได้อธิษฐานอีก ให้อธิษฐานซ้ำ ๆ ได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก ให้คำอธิษฐานส่งผลศักดิ์สิทธิ์ มีฤทธิ์มีเดช ให้ได้สร้างบารมียิ่ง ๆ ขึ้นไป”

คุณยายฯ อธิษฐานบ่อย ๆ ซ้ำ ๆ ทั้งในภพชาตินี้ และยังตั้งความปรารถนาที่จะอธิษฐานต่อไปในภพชาติเบื้องหน้า ท่านอธิษฐานตอกย้ำไม่ให้พบคนพาลให้คบแต่บัณฑิต เพื่อวางผังปิดทางบาป และเปิดทางบุญทั้งให้แก่ตัวของตนเอง และยังสอนให้ลูกหลานขยายทุกคนอธิษฐานด้วย ท่านได้ให้ประโยชน์ในโลกนี้และยังชี้ทางสวรรค์ในโลกหน้าให้แก่ลูกหลานขยายอีกด้วย ให้ลูกหลานรู้ว่า บุญเป็นประโยชน์ต่อตัวเองทั้งในโลกนี้ และประโยชน์ในโลกหน้า และเมื่อหาบุญได้ ก็ใช้บุญให้เป็นด้วยการอธิษฐาน

คุณยายฯ สอนเช่นนี้เพราะ ท่านเห็นประโยชน์ทั้งในโลกนี้ และในโลกหน้า จึงให้อธิษฐานตอกย้ำบ่อย ๆ และให้อธิษฐานข้ามชาติ ซึ่งการอธิษฐานเช่นนี้ก็สอดคล้องกับบัณฑิตในกาลก่อน ที่พระบรมโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็นอกิตติบัณฑิต เมื่อทำทานแก่พราหมณ์แล้ว จึงอธิษฐานตั้งความปรารถนา ฯลฯ

มังคลัตถทีปนี แปล เล่ม ๑ เรื่องอกิตติบัณฑิต หน้า ๘๖

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

สมาธิ คือ ความสงบ สบาย และความรู้สึก เป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์สามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่พระพุทธศานากำหนดเอาไว้เป็นข้อควรปฏิบัติ เพื่อการดำรงชีวิตประจำวันอย่างมีความสุข ไม่ประมาท เต็มไปด้วยสติ สัมปชัญญะ และปัญญา อันเป็นเรื่อง ไม่เหลือวิสัย ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ ดังวิธีปฏิบัติที่ พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้เมตตาสั่งสอนไว้ดังนี้

๑. กราบบูชาพระรัตนตรัย เป็นการเตรียมตัว เตรียมใจให้นุ่มนวลไว้เป็นเบื้องต้น แล้วสมาทานศีล ๕ หรือศีล ๘ เพื่อย้ำความมั่นคงในคุณธรรมของตนเอง

๒. **คุกเข่าหรือนั่งพับเพียบ** สบาย ๆ ระลึกถึง
ความดีที่ได้กระทำแล้วในวันนี้ ในอดีต และที่ตั้งใจจะทำ
ต่อไปในอนาคต จนวนรากับว่า ร่างกายทั้งหมดประกอบขึ้น
ด้วยธาตุแห่งคุณงามความดีล้วน ๆ

๓. **นั่งขัดสมาธิ** เท้าขวาทับเท้าซ้าย มือขวา
ทับมือซ้าย นิ้วชี้ของมือข้างขวาจรดนิ้วหัวแม่มือข้างซ้าย
นั่งให้อยู่ในท่าที่พอดี ไม่ฝืนร่างกายมากจนเกินไป ไม่ถึง
กับเกร็ง แต่อย่าให้หลังโค้งงอ หลังตาพอสบายคล้ายกับ
กำลังพักผ่อน ไม่บีบกล้ามเนื้อตา หรือขมวดคิ้ว
แล้วตั้งใจมั่น วางอารมณ์สบาย สร้างความรู้สึกให้พร้อม
ทั้งกายและใจว่า กำลังจะเข้าไปสู่ภาวะแห่งความสงบ
สบายอย่างยิ่ง

๔. **นิกกำหนดนิมิต** เป็น “ดวงแก้วกลมใส”
ขนาดเท่าแก้วตาดำ ไสบริสุทธ์ ปราศจากรอยตำหนิใด ๆ
ขาวใส เย็นตาเย็นใจ ตั้งประกายของดวงดาว ดวงแก้ว

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

๒ ๓
๑ ๔

๕

๖

๗

} ๒ นิ้วมือ

กลมใส่นี้ เรียกว่า **บริกรรมนิมิต** นึกสบาย ๆ นึกเหมือน
ดวงแก้วนั้น มานิ่งสนิทอยู่ ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๓
นึกไปภาวนาไปอย่างนุ่มนวล เป็นพุทธานุสติว่า “**สัมมา
อรหัง**” หรือค่อย ๆ น้อมนึกดวงแก้วกลมใสให้ค่อย ๆ
เคลื่อนเข้าสู่ศูนย์กลางกายตามแนวฐาน โดยเริ่มต้นตั้งแต
ฐานที่ ๑ เป็นต้นไป น้อมนึกอย่างสบาย ๆ ใจเย็น ๆ
ไปพร้อม ๆ กับคำภาวนา

อนึ่ง เมื่อนิมิตดวงแก้วกลมใสปรากฏแล้ว
ณ กลางกาย ให้วางอารมณ์สบาย ๆ กับนิมิตนั้น
จนเหมือนกับว่า ดวงนิมิตเป็นส่วนหนึ่งของอารมณ์
หากดวงนิมิตนั้นอันตรธานหายไป ก็ไม่ต้องนึกเสียดาย

ให้วางอารมณ์สบาย แล้วนึกนิมิตนั้นขึ้นมาใหม่
แทนดวงเก่า หรือเมื่อนิมิตนั้นไปปรากฏที่อื่น ที่มีใ
ศูนย์กลางกาย ให้ค่อย ๆ น้อมนิมิตเข้ามาอย่างค่อยเป็น
ค่อยไป ไม่มีการบังคับ และเมื่อนิมิตมาหยุดสนิท

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจุมุก { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

๒

ฐานที่ ๒ เพลาดตา { หลึงข้างซ้าย
ชายข้างขวา

๑

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเพดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

๗

๖

๒ นิ้วมือ

ณ ศูนย์กลางกาย ให้วางสติลงไปยังจุดศูนย์กลางของดวงนิมิต ด้วยความรู้สึกคล้ายมีดวงดาวดวงเล็ก ๆ อีกดวงหนึ่ง ซ้อนอยู่ตรงกลางดวงนิมิตดวงเดิม แล้วสนใจเอาใจใส่แต่ดวงเล็ก ๆ ตรงกลางนั้นไปเรื่อย ๆ ใจจะปรับจนหยุดได้ถูกส่วน เกิดการตกศูนย์ และเกิดดวงสว่างขึ้นมาแทนที่ ดวงนี้เรียกว่า **“ดวงธรรม”** หรือ **“ดวงปฐมมรรค”** อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน การระลึกรู้ถึงนิมิตสามารถทำได้ในทุกแห่งทุกที่ทุกอิริยาบถ ไม่ว่าจะนั่ง นอน ยืน เดิน หรือขณะทำภารกิจใด ๆ

ข้อแนะนำ คือ ต้องทำให้สม่ำเสมอเป็นประจำ ทำเรื่อย ๆ ทำอย่างสบาย ๆ ไม่เร่ง ไม่บังคับ ทำได้แค่ไหน ให้พอใจแค่นั้น ซึ่งจะเป็นการป้องกันมิให้เกิดความอยากจนเกินไป จนถึงกับทำให้ใจต้องสูญเสียความเป็นกลาง และเมื่อการฝึกสมาธิบังเกิดผลจนได้ **“ดวงปฐมมรรค”** ที่ใสเกินใส สวยเกินสวย ติดสนิท

มันคงอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ให้หมั่นตรีกะระลิกนึกถึง
อยู่เสมอ

อย่างนี้แล้ว ผลแห่งสมาธิจะทำให้ชีวิตดำรงอยู่
บนเส้นทางแห่งความสุข ความสำเร็จ และความ
ไม่ประมาทได้ ทั้งยังจะทำให้สมาธิละเอียดลุ่มลึกไปตาม
ลำดับอีกด้วย

ข้อควรระวัง

๑. **อย่าใช้กำลัง** คือ ไม่ใช่ใช้กำลังใด ๆ ทั้งสิ้น เช่น ไม่บีบกล้ามเนื้อตา เพื่อจะให้เห็นนิมิตเร็ว ๆ ไม่เกร็งแขน ไม่เกร็งกล้ามเนื้อหน้าท้อง ไม่เกร็งตัว ฯลฯ เพราะการใช้กำลังตรงส่วนใดของร่างกายก็ตาม จะทำให้จิตเคลื่อนจากศูนย์กลางกายไปสู่จุดนั้น

๒. **อย่าอยากเห็น** คือ ทำใจให้เป็นกลาง ประคองสติ มิให้เปลวจากบริการรรมภาวนาและบริการรรมนิมิต ส่วนจะเห็นนิมิตเมื่อใดนั้น อย่ากังวล ถ้าถึงเวลาแล้ว ย่อมเห็นเอง การบังเกิดของดวงนิมิตนั้น อุปมาเสมือน การขึ้นและตกของดวงอาทิตย์ เราไม่อาจเร่งเวลาได้

๓. **อย่ากังวลถึงการกำหนดลมหายใจเข้าออก** เพราะ การฝึกสมาธิเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายใน อาศัยการนึกถึง “อาโลกกสิณ” คือ กสิณความสว่าง

เป็นบทเบื้องต้น เมื่อฝึกสมาธิจนเข้าถึงดวงปฐมมรรคแล้ว ฝึกสมาธิต่อไป ผ่านกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จึงเจริญวิปัสสนาในภายหลัง ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดลมหายใจเข้าออกแต่ประการใด

๔. เมื่อเลิกจากนั่งสมาธิแล้ว ให้ตั้งใจไว้ที่ ศูนย์กลางกายที่เดียว ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถใดก็ตาม เช่น ยืน เดิน นอน หรือนั่ง อย่าย้ายฐานที่ตั้งจิตไปไว้ที่อื่นเป็นอันขาด ให้ตั้งใจบริกรรมภาวนา พร้อมกับนึกถึงบริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วใสควบคู่กันตลอดไป

๕. นิมิตต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น จะต้องน้อมไปตั้งไว้ที่ ศูนย์กลางกายทั้งหมด ถ้านิมิตเกิดขึ้นแล้วหายไป ก็ไม่ต้องตามหา ให้ภาวนาประคองใจต่อไปตามปกติ ในที่สุดเมื่อจิตสงบ นิมิตย่อมปรากฏขึ้นใหม่อีก

การฝึกสมาธิเบื้องต้นเท่าที่กล่าวมาทั้งหมดนี้
ย่อมเป็นปัจจัยให้เกิดความสุขได้พอสมควร เมื่อชักชวน
ปฏิบัติอยู่เสมอๆ ไม่ทอดทิ้ง จนได้ดวงปฐมมรรคแล้ว
ก็ให้หมั่นระคองรักษาดวงปฐมมรรคนั้นไว้ตลอดชีวิต
ดำรงตนอยู่ในศีลธรรมอันดี ย่อมเป็นหลักประกันได้ว่า
ได้ที่พึงของชีวิตที่ถูกต้องดีงาม ที่จะส่งผลให้เป็นผู้มี
ความสุข ความเจริญ ทั้งในภพชาตินี้และภพชาติหน้า
เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมีความรักใคร่
สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน หากสามารถแนะนำต่อ ๆ
กันไป ขยายไปยังเหล่านมนุษย์ชาติอย่างไม่จำกัดเชื้อชาติ
ศาสนา และเผ่าพันธุ์ สันติสุขอันไพบูรณ์ที่ทุกคนใฝ่ฝัน
ก็ย่อมบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ

๑. ผลต่อตนเอง

๑.๑. ด้านสุขภาพจิต

ส่งเสริมให้คุณภาพของใจดีขึ้น คือ ทำให้จิตใจ
ผ่องใส สะอาด บริสุทธิ์ สงบ เยือกเย็น ปลอดโปร่ง
โล่ง เบา สบาย มีความจำและสติปัญญาดีขึ้น

ส่งเสริมสมรรถภาพทางใจ ทำให้คิดอะไร
ได้รวดเร็ว ถูกต้อง และเลือกคิดแต่ในสิ่งที่ดีเท่านั้น

๑.๒. ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ

ทำให้เป็นผู้มีบุคลิกภาพดี กระฉับกระเฉง กระปรี้-
กระเปร่า มีความองอาจสง่างาม่าเผย มีผิวพรรณผ่องใส

มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่น เยือกเย็น
และเชื่อมั่นในตนเอง

มีมนุษยสัมพันธ์ดี วางตัวได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
เป็นผู้มีเสน่ห์ เพราะไม่มักโกรธ มีความเมตตากรุณา
ต่อบุคคลทั่วไป

๑.๓. ด้านชีวิตประจำวัน

ช่วยให้คลายเครียด เป็นเครื่องเสริมประสิทธิภาพ
ในการทำงาน และการศึกษาเล่าเรียน

ช่วยเสริมให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง เพราะ
ร่างกาย กับจิตใจ ย่อมมีอิทธิพลต่อกัน ถ้าจิตใจเข้มแข็ง
ย่อมเป็นภูมิต้านทานโรคไปในตัว

๑.๔. ด้านศีลธรรมจรรยา

ทำให้เป็นผู้มีสัมมาทิฐิ เชื้อกฎแห่งกรรม
สามารถคุ้มครองตนให้พ้นจากความชั่วทั้งหลายได้

และเนื่องจากจิตใจดี จึงทำให้ความประพฤติทางกาย
และวาจา ดีตามไปด้วย

ทำให้เป็นผู้มีความมักน้อย สันโดษ รักสงบ
และมีขันติเป็นเลิศ

ทำให้เป็นผู้มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เห็นประโยชน์
ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เป็นผู้มีสัมมาคารวะ
และมีความอ่อนน้อมถ่อมตน

๒. ผลต่อครอบครัว

๒.๑. ทำให้ครอบครัวมีความสุข

เพราะสมาชิกในครอบครัวเห็นประโยชน์ของการ
ประพฤติธรรม ทุกคนตั้งมั่นอยู่ในศีล ปกครองกัน
ด้วยธรรม เด็กเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่เมตตาเด็ก ทุกคนมี
ความรักใคร่สามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

๒.๒. ทำให้ครอบครัวมีความสุข

เพราะสมาชิกต่างก็ทำหน้าที่ของตนโดยไม่บกพร่อง เป็นผู้ที่มีใจคอกันแน่น เมื่อมีปัญหาครอบครัว หรือมีอุปสรรคอันใด ย่อมร่วมใจกันแก้ไขปัญหานั้นให้ลุล่วงไปได้

๓. ผลต่อสังคมและประเทศชาติ

๓.๑. ทำให้สังคมสงบสุข

ปราศจากปัญหาอาชญากรรม และปัญหาสังคมอื่น ๆ เพราะปัญหาทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสังคม ไม่ว่าจะปัญหาการฆ่า การข่มขืน โจรผู้ร้าย การทุจริตคอร์รัปชัน ล้วนเกิดขึ้นมาจากคนที่ขาดคุณธรรม เป็นผู้ที่มีจิตใจอ่อนแอ หวั่นไหวต่ออำนาจลึกลับชั่วร้ายหรือกิเลสได้ง่าย ผู้ที่ฝึกสมาธิย่อมมีจิตใจเข้มแข็ง มีคุณธรรมในใจสูง ถ้าแต่ละคนในสังคมต่างฝึกฝนอบรมใจของตนให้หนักแน่นมั่นคง ปัญหาเหล่านี้ก็จะไม่เกิดขึ้น ส่งผลให้สังคมสงบสุขได้

๓.๒. ทำให้เกิดความมีระเบียบวินัย และเกิดความประหยัด

ผู้ที่ฝึกใจให้ตั้งงามด้วยการทำสมาธิอยู่เสมอ ย่อมเป็นผู้รักความมีระเบียบวินัย รักความสะอาด มีความเคารพ กฎหมายของบ้านเมือง ทำให้บ้านเมืองของเราสะอาดน่าอยู่ ไม่มีคนมักง่ายทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จะข้ามถนนก็เฉพาะตรงทางข้าม เป็นต้น เป็นเหตุให้ประเทศชาติไม่ต้องสิ้นเปลืองงบประมาณ เวลา และกำลังเจ้าหน้าที่ ที่จะไปใช้สำหรับแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากความไม่มีระเบียบวินัยของประชาชน

๓.๓. ทำให้สังคมเจริญก้าวหน้า

เมื่อสมาธิในสังคมมีสุขภาพจิตดี รักความเจริญก้าวหน้า มีประสิทธิภาพในการทำงานสูง ย่อมส่งผลให้สังคมเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย และเมื่อมีกิจกรรมของส่วนรวม สมาธิในสังคมก็ย่อมพร้อมที่จะสละความสุข

ส่วนตน ให้ความร่วมมือกับส่วนรวมอย่างเต็มที่ แม้มี
ผู้ไม่ประสงค์ดีต่อสังคม จะมายุแหย่ให้เกิดความแตกแยก
ก็จะเป็นผลสำเร็จ เพราะสมาชิกในสังคม เป็นผู้ม
จิตใจหนักแน่น มีเหตุผล และเป็นผู้รักสงบ

๔. ผลต่อศาสนา

๔.๑. ทำให้เข้าใจพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้อง

รู้ซึ่งถึงคุณค่าของพระพุทธศาสนา รวมทั้งรู้เห็นด้วย
ตัวเองว่า การฝึกสมาธิไม่ใช่เรื่องเหลวไหล หากแต่เป็นวิธี
เดียวที่จะทำให้พันทุกข์เข้าสู่นิพพานได้

๔.๒. ทำให้เกิดศรัทธาตั้งมั่นในพระรัตนตรัย

พร้อมที่จะเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธศาสนา
อันจะเป็นกำลังสำคัญในการเผยแผ่ การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้อง
ให้แพร่หลายไปอย่างกว้างขวาง

๔.๓. เป็นการสืบอายุพระพุทธศาสนาให้เจริญ รุ่งเรืองตลอดไป

เพราะตราบใดที่พุทธศาสนิกชนยังตั้งใจปฏิบัติธรรม
เจริญภาวนาอยู่ พระพุทธศาสนาก็จะเจริญรุ่งเรืองอยู่
ตราบนั่น

๔.๔. จะเป็นกำลังส่งเสริมทำนุบำรุงพระพุทธ- ศาสนา

เพราะเมื่อเข้าใจซาบซึ้งถึงประโยชน์ของการ
ปฏิบัติธรรมด้วยตนเองแล้ว ย่อมจะชักชวนผู้อื่นให้ทำทาน
รักษาศีล และเจริญภาวนาตามไปด้วย

เมื่อใดที่ทุกคนในสังคมตั้งใจปฏิบัติธรรม ทำทาน
รักษาศีล และเจริญภาวนา เมื่อนั้นย่อมเป็นที่หวังได้ว่า
สันติสุขที่แท้จริงก็จะบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

คุณยายบอกกับอาตมาว่า
ท่าน...ท่าน ยายแก่แล้ว
ฝ่ามือของยายไม่สวยงามนะ
เป็นมือของคนชยันก็แบบนี้

ยายชยันตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ
แต่ก่อนยายเป็นเด็กชานา

ยายชยันทำงาน ชยันสร้างบุญ ชยันนั่งธรรมะ
จนกระทั่งมาเจอ

หลวงพ่อดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

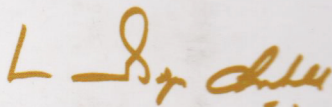
เจอหลวงพ่อดัมมะ แล้วได้สร้างวัดพระธรรมกาย

ให้เป็นแหล่ง เป็นชัยภูมิ

สำหรับสร้างบุญบารมีได้จนบัดนี้

ยายใช้ฝ่ามือนี้

สร้างแต่บุญมาตลอดชีวิตนะ

(พระรังสฤษดิ์ อธิธิจินตโก)